

Đậm Nét Tình Lam

PHẬT LỊCH 2549

Đậm Nét Tình Lam
của
THÍCH TỪ-LỤC

CHÙA PHỔ-TỬ
ấn hành

HT Từ Lục

---o0o---

Nguồn

<http://tuvienquangduc.com/>
Chuyển sang ebook 29-11-2018

Người thực hiện :

Nguyễn Ngọc Thảo - thao.ksd.hng@gmail.com

Nam Thiên - namthien@gmail.com

[Link Audio Tai Website http://www.phapthihoi.org](http://www.phapthihoi.org)

Mục Lục

Phần I - Chánh Tâm: Chùm Khế Ngọt

Đôi Lời Tâm Tình (V)

Đôi Lời Tâm Tình (VI)

Đôi Lời Tâm Tình (VII)

Đôi Lời Tâm Tình (VIII)

Đôi Lời Tâm Tình (IX)

Đôi Lời Tâm Tình (XI)

Đôi Lời Tâm Tình (XII)

Phần II - Chánh Đức: Miếng Dừa Non

Một Vài Cảm Nghĩ Trong Ngày Lễ Ra Mắt Gia Đình Phật Tử Chánh Đức

Chánh Đức: Mừng Ngày Chu Niên Đầu Tiên

Chánh Đức: Mừng Chu Niên Về

Phần III - Chánh Hòa: Tô Canh Mít

Mừng Ngày Chánh Hòa Ra Đời

Những Bước Đi Chập Chững

Nhận Lấy Trách Nhiệm
Phần IV - Mở Rộng Vòng Tay
Mừng Hoa Nghiêm Tròn 10 Tuổi
Ngày Phật Hiện Về
Con Đường Trước Mặt
Phần V - Tâm Tình Bên Lề Đại Hội
Nắm Chặt Tay Nhau, Nhìn Cho Rõ
Về Đây, Đồng Hội, Đồng Thuyền
Lửa Thử Vàng, Gian Nan Thử Đức
Giấy Rách Phải Giữ Lấy Lề
Hiện Trạng Trước Mặt
Phụ Bản
Phần VI - Tình Lam Thấm Thiết
Giữ Vững Tình Lam
Có Lợi Gì Khi Chia Năm Xẻ Bảy?
Tình Lam Giữa Cuộc Đời
Tôi Cũng Có Một Ước Mơ
Chương Trình Ấn Hành Kinh Sách

---o0o---

ĐẬM NÉT TÌNH LAM

Những bài viết liên quan đến sinh hoạt của Gia Đình Phật tử trong tập sách mỏng này vốn xuất hiện rải rác nay được thu thập lại để công hiến bạn đọc do một cơ duyên tình cờ, rất may mắn. Đó là nhờ lời dạy bảo của Sư Ông Trí Hiền, toạ chủ chùa Pháp Quang, ở Grand Prarie, tiểu bang Texas, mà tôi có thêm được đôi chút tự tin. Vì không ngờ, mấy bài viết của tôi vào dịp Đại Hội Hợp Nhất năm 2004 lại được Sư Ông lưu ý, khẳng định là có tinh thần xây dựng rất cao và đem lại lợi ích cho người Huỳnh trưởng.

Được Thầy thương rỗi, lại còn phải nhờ đến Bạn mến nữa thì sự việc mới thành. Đó là sự phát tâm hoàn chỉnh của huynh trưởng Từ Huệ (Vũ Mỹ Hạnh) mà những bài viết được góp nhặt, sửa chữa và làm thành sách. Ngoài ra, còn có tấm lòng tận tụy của anh Trần Mạnh T. ở Hayward, người anh và vị “cố vấn văn chương” quý báu của tôi. Một yếu tố khác là khả năng chuyên môn của cô Diệu Châu của nhà in Focus ở San Jose, sẵn lòng bỏ thì giờ trình bày từng trang sách, cắt xén, ráp nối từng tấm hình để làm đẹp tác phẩm.

Tập sách mỏng này được hoàn thành, trước hết, xin riêng tặng đến Đại Đức Thích Phổ Hòa, nguyên là Huynh trưởng HỒNG LIÊN Phan Cảnh Tuân, một trong những thành viên sáng lập tổ chức Gia Đình Phật Tử. Nhờ có nhân duyên sống với Thầy ở chùa trong một thời gian, mà tôi đã học hỏi được rất nhiều điều bổ ích có liên quan đến tổ chức màu Lam.

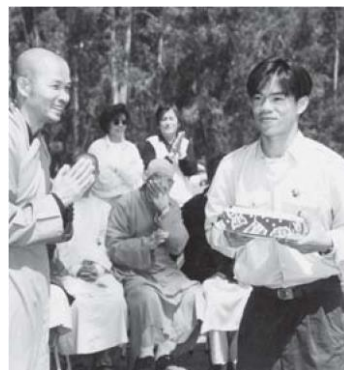
Tám gương phục vụ của thầy Phổ Hòa cho tôi cảm hứng, cổ động tôi rất sâu sắc, đồng thời giúp tôi đặt tin tưởng vào thành quả của công tác giáo dục tuổi trẻ mà tôi được dự phần. Tre tàn mong sao măng sớm mọc! Mạn phép được dài dòng với câu chuyện cũ, nhưng, lạ thay, nó lại luôn mới trong lòng tôi. Đó là hình ảnh người Huynh Trưởng, trọn đời cống hiến cho lý tưởng giáo dục tuổi trẻ. Hoạt động nhiều năm trong tổ chức, dẫu ở phương vị nào, đảm đương trách nhiệm gì, thực hiện công việc gì, trước sau, Thầy đều phục vụ CHO, VÌ và VỚI Gia đình Phật tử. Có lúc tôi thầm đoán, có thể trong giấc mơ, thầy Phổ Hòa cũng nghĩ đến và sống với Gia đình Phật tử! Ngoài bản tính lạc quan, hoạt động, quan tâm đến giáo dục tuổi trẻ, thầy Phổ Hòa đến với Gia đình Phật tử trong tấm lòng của một người Phật tử thuần thành. Thầy có cơ duyên tu học Phật Pháp từ thuở nhỏ. Bên cạnh Thầy, cụ ông thân sinh Nguyên Tấn (Phan Cảnh Tú), là gia trưởng của đơn vị Hương Thiện (Huế), luôn khuyến khích và trợ giúp thầy. Sau này, khi đến Hoa Kỳ, Thầy tiến tới vị trí của người trưởng tử Như lai, tức là người xuất gia.

Hôm đó, khoảng 10 năm trước, thầy ghé thăm chùa Hayward, ngôi yên lặng, sát tường, gần khung cửa lớn. Tôi bỗng thấy cảm mến thầy, một sự thân thương lạ lùng phát khởi trong lòng. Lúc đó, tôi chưa biết thầy là một sĩ quan cao cấp trong quân đội, chỉ có biết sơ qua, rằng Thầy là một huynh trưởng kỳ cựu của Gia đình Phật tử. Tôi thấy thương Thầy như thương người cha mình đang ở quê nhà (thật ra, Thầy còn lớn hơn ba tôi 4, 5 tuổi!) Tôi viết thư mời Thầy về trú ngụ ở Hayward, cùng sống bên nhau, cùng làm việc Phật sự, mà trong đó, chính yếu là với đơn vị Chánh Tâm. Tôi còn giữ lá thư Thầy trả lời, và Thầy cũng còn giữ lá thư tôi gửi cho Thầy. Thỉnh thoảng, tôi thấy Thầy có đem ra “khoe” với những người bạn ở xa đến thăm Thầy. Chúng tôi trở thành thầy trò

trong ngôi nhà Đạo; ngoài ĐẬM NÉT TÌNH LAM mới liên hệ Tăng thân còn cảm thấy ràng buộc với nhau bởi ba thứ tình khác: như cha con (tuôi tác), như anh em cùng một tổ chức (GDPT) và chiến hữu, cùng chiến đấu cho lý tưởng tự do, bảo vệ đất nước (huynh đệ chi binh.)

Thời gian trôi qua, tôi có rất nhiều cơ hội để gặp gỡ anh chị Huynh trưởng các cấp, và các em Đoàn sinh thuộc các Đơn vị đang sinh hoạt khắp nơi trên thế giới. Bởi vì ai có dịp về miền Bắc Cali cũng đều ghé thăm thầy Phổ Hòa. Từ anh Thục (ở Úc) cho đến cô Trinh (ở Đức) còn những bạn hữu trên các tiểu bang ở Mỹ, ở Canada thì đếm không xuể đâu! Và cứ mỗi lần có dịp ngồi lại với nhau trong tình Lam, tôi lại được nghe những câu chuyện hay ho, vui vẻ, thậm chí thiết liên quan đến sinh hoạt của Gia đình Phật tử. Từ chuyện riêng tư của anh Từ, chị Cúc, cho đến những vui buồn trong các kỳ trại, tôi lắng nghe và cảm nhận trước anh linh cụ Tâm Minh và các bậc tiền bối, rằng các vị đã đặt tên cho tổ chức chúng ta “Gia Đình Phật Tử” – là rất hay và đúng! Chúng ta – lớn hay nhỏ, giàu hay nghèo – đều gặp nhau trong tình Gia Đình để cùng sống trên thuận dưới hòa, chăm sóc cho nhau, xây dựng cho nhau, giúp nhau nên người. Tôi cảm thấy rất nhiều hạnh phúc khi LẮNG NGHE và ĐÓN NHẬN những tâm tình quý báu đó. Tôi mang ơn thầy Phổ Hòa rất nhiều.

Sau nữa, lại xin gửi đến quý anh chị Huỳnh trưởng trẻ tuổi, lớn lên và sinh hoạt ở Hoa kỳ những tâm tình nhỏ nhỏ để chúng ta cùng vững tiến trên con đường Phụng Sự với niềm vui và lý tưởng rực sáng ở trong lòng. Tôi mới nói chuyện với anh Đồng Duy (Luôn) và Nguyễn Túc (Sung) sáng hôm nay. Những lời nói trao đổi đã dứt mà lòng vẫn còn cảm thấy xúc động, bồi hồi! Tôi thấy, khi mình cảm thông và quý mến thì mọi việc đều tốt đẹp. Nguyễn Túc, Từ Huệ, Quảng Ý muốn gì, tôi cũng cố gắng đáp ứng. Còn anh Đồng Duy, chị Tâm Minh nói gì, tôi cũng sẵn sàng lắng nghe, trong sự kính trọng, trong tinh thần xây dựng.

Đôi lúc, tôi cũng ao ước, phải chi mình được đức Thế Tôn từ bi thương xót ban cho một chút “phép lạ” để làm hành trang phụng sự Tam Bảo giữa cuộc đời nhiều tạm bợ này. Được vậy thì sẽ đỡ khổ hơn nhiều! Có chiếc đĩa thần trong tay rồi, tôi chỉ cần “hô biến” qua câu thần chú: **xin cho chúng con chân thành thương mến lẫn nhau, hô biến.** Mọi người cùng thân mật, nắm tay nhau, cười vui vẻ, quên tất cả xung đột, bất đồng ý kiến mới xảy ra trong buổi họp... ngày nào! Câu thần chú thứ hai: **xin cho chúng con luôn có tinh thần xây dựng, bớt chuyện giận hờn, trách móc, hô biến.** Mọi người cùng phát tâm bồ đề, đồng mãnh phụng sự chúng sanh (đàn em của mình) không biết mỏi mệt, hay sợ... tốn thì giờ, tiền bạc! Theo chương trình, từng Miền, từng Đơn Vị, luân phiên tổ chức trại Huấn luyện để đào tạo huynh trưởng, tổ chức trại Họp bạn để đưa anh chị em chúng ta gần lại với nhau, xóa bớt tự hiểm, giảm đi ngờ vực và đem tình Lam dăng hiến cho đời. Có niềm vui, chắc chắn chúng ta sẽ vững lòng tiến bước.

Có lúc, tôi cũng hay suy nghĩ “tào lao” theo kiểu vu vơ của lãng tử. Tôi cứ muốn cầm tay các anh chị Huỳnh trưởng, đặt tay vào trong tay, niềm cảm thông làm ấm đôi tay, con tim mình “bỗng nhiên ấm lại” dù giữa đêm đông, hoặc giữa trưa hè. Mũ tứ ân, đài Lục hòa, cơm Ân nghĩa, hay đêm Hội ngộ tình Lam mừng vui chan chứa, tất cả đều là “gia tài” của mỗi người và của mọi người chúng ta. Với những thứ tùy thân quý báu đó, quý Anh Chị tiếp tục lên đường hiến dăng tinh thần phục vụ hăng say và chân thành để làm cho Đạo thêm quang huy, để làm cho Đời thêm an lạc.

Những bài viết trong tập sách mỏng này, được viết ra và nay được thu thập lại, chung quy, cũng chỉ muốn gói ghém chút tâm tình của một người đoàn viên áo lam thuở nào, nhớ tình Lam, thương màu Lam, và muốn nói lên lòng biết ơn chân thành với những người bạn tốt trong căn nhà Lam. Vẫn còn vụng về, ý

vẫn chưa thông, mong bạn đọc lượng tình hoan hỷ cho những điều chưa đạt được.

Xin kính cẩn chấp tay cảm tạ mọi sự đóng góp, tinh thần hay vật chất, cho tập sách này được thành hình. Kính mong đón nhận những lời chỉ dạy, khuyến khích của thiện hữu tri thức xa gần. Cầu nguyện hồng ân Tam Bảo gia hộ tất cả chúng ta chân cứng đá mềm, luôn gặp thuận duyên để phát tâm bồ đề, phụng sự muôn loài đến trăm đời ngàn kiếp liên tục không ngừng.

Hayward ngày 10 tháng 11 năm 2005.

Cẩn đề,

Thích Từ-Lục

---o0o---

Phần I - Chánh Tâm: Chùm Khế Ngọt
Đôi Lời Tâm Tình (V)

Quý anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn sinh thân mến,

Sáng hôm nay, tôi làm mấy bài tính nhẩm. Năm năm trôi qua. Huynh trưởng tăng gấp ba, đoàn sinh thêm được gần trăm rưỡi. Thêm anh Quảng Minh lớn (Hậu), Quảng Minh nhỏ (Quang), về phía bảo trợ, từ đạo tràng thì chúng ta có bác Minh Hảo, chị Minh, cô Diệu Minh. Kể như mình có lời. Riêng tôi, nhờ có thời gian gần gũi với đơn vị nên có cơ hội hiểu rõ hơn về đặc điểm của Đoàn, nhất là tâm tình, nguyện vọng, ưu tư của một số anh chị Huynh trưởng. Tình

thật, quý Anh Chị và các Em à, tôi cảm thấy rất vui mừng khi nhìn lại thành tựu của GDPT Chánh Tâm chúng ta trong mấy năm qua.

Sống ở đời, trải qua những lần thăng trầm, mục đích được những biến đổi tạm bợ của trần gian khổ lụy, tôi chẳng mong gì hơn ngoài sự yên ổn ở tâm hồn. Với hết khả năng mình cộng với thiện chí và thành tâm, còn có thêm một chút tình thương của Phật, tôi xin tiếp tục phát nguyện sát cánh với quý anh chị và các em trong những sinh hoạt xây dựng, giữ vững và làm đẹp màu Lam, trong đó gần gũi hơn cả là GDPT Chánh Tâm chúng ta.

Năm nay, chúng ta đón chu niên lần thứ năm với quyết tâm mới. Trước hết, chúng ta đã không để những cơn biến động bên ngoài ảnh hưởng đến sinh hoạt thường lệ của Gia đình. Nghĩa là, vấn đề dạy tiếng Việt cho các em đoàn sinh vẫn được tiếp tục đều đặn bất kể một vài khó khăn trong thời gian qua. Tiếp tục mở các trại huấn luyện để đào tạo huynh trưởng cấp thấp nhất. Và vô cùng quan trọng là giữ vững tinh thần sáng suốt, nhận rõ tính chất nhất thời của những biến chuyển, chúng ta đã không bị cuốn theo ngọn gió tranh chấp, làm biến thể tình Lam.

Bên cạnh, chúng ta đã có một chương trình tu học Phật pháp đều đặn vào ngày chủ nhật hàng tuần cho huynh trưởng. Sau đó là nỗ lực chung của tất cả chúng ta trong việc cải tiến các sinh hoạt thanh niên, cũng như lập được sợi giây liên lạc chặt chẽ với phụ huynh của đoàn sinh và đạo hữu trong đạo tràng. Tôi tin tưởng rằng, đây là những yếu tố chính yếu làm cho Gia đình chúng ta ngày một vững mạnh trên đường giáo dục tuổi trẻ. Chúng ta hãy cố gắng hơn nữa để gìn giữ những mối dây liên hệ tốt đẹp này.

Nhắc đến những liên hệ tốt đẹp, tôi lại liên tưởng đến những bữa cơm chung thân mật hàng tháng của Ban Huynh trưởng được luân phiên tổ chức tại các tư gia của quý anh chị. Sáng kiến này rất hay. Đến với nhau, chúng ta có cơ hội gần gũi để hiểu rõ nhau hơn. Cả người tổ chức và người tham dự đều thấy vui, như trong gia đình. Nhờ đó, chúng ta thương mến nhau nhiều hơn. Và chính nhờ điểm này mà chúng ta tránh được những mâu thuẫn không cần thiết khi cùng bàn thảo công việc chung. Nhường nhau một chút mà! Cùng là anh em cả nên có thiệt hại gì đâu khi chúng ta đã có những lúc tâm tình, cùng nghe, cùng hát những bản nhạc đầy tình tự quê hương, dân tộc. Riêng về cá nhân mình, tôi cảm thấy rất gần gũi, ấm lòng khi có dịp sinh hoạt với quý anh chị trong các buổi cơm chung này. Thức ăn thì khỏi nói, bữa nào cũng thấy ngon, mới biết tài nội trợ của quý chị, các em là số dzách! (không biết các anh có phụ rửa chén không he?)

Bây giờ, tôi xin đề cập đến một số vấn đề khác để chúng ta có cái nhìn về tương lai sắp tới. Không còn nghi ngờ gì cả đối với nhu cầu giáo dục tuổi trẻ của bà con Phật tử trong vùng cũng như đường lối sinh hoạt của tổ chức Gia đình Phật tử. Chúng ta sẽ theo đúng con đường đó để làm đẹp Đạo, lợi Đời. Chúng ta sẽ tìm kiếm sự hậu thuẫn, trợ giúp và cộng tác chặt chẽ hơn nữa với mọi giới Phật tử để đẩy mạnh và nâng cao về lượng cũng như phẩm nội dung sinh hoạt, từ việc học tập Phật pháp cho đến việc trao đổi kinh nghiệm sư phạm trong chương trình dạy tiếng Việt. Chung quy, lúc nào chúng ta cũng cố gắng nương theo ngọn đèn Phật pháp, tinh thần từ bi và sáng suốt của đạo Phật, xem đó như là kim chỉ nam cho mọi sinh hoạt của chúng ta, bây giờ và mai sau.

Trong tinh thần này, tôi xin chép lại đây một đoạn kinh để chúng ta cùng suy gẫm: “Này La Hầu La, con hãy học cách hành xử của nước. Dù người ta có đổ

xuống nước những chất thơm tho, đẹp đẽ, hoặc giặt rửa trong nước những thứ dơ bẩn và hôi hám, thì cũng không phải vì thế mà nước bị vương mắc, tự hào, hoặc cảm thấy oán hờn và tủi nhục. Tại sao? Tại vì nước là thủy đại, có dung tích rộng lớn, có khả năng lưu chuyển, có thể tiếp nhận và chuyển hóa tất cả những gì đã tiếp nhận. Nếu tâm con rộng lớn, bao la, vô lượng như nước, thì con cũng có thể tiếp nhận và chuyển hóa tất cả mọi bất công và oan ức, và những thứ ấy sẽ không thể làm cho con khổ đau và buồn tủi.” Trong ngày chu niên về, trước hết tôi xin thành thật chia sẻ niềm tin và cảm xúc của riêng tôi trong ngày vui mừng chung của tất cả chúng ta; thứ đến, tôi cũng xin chấp tay cầu nguyện cho tất cả quý anh chị Huynh trưởng cũng như toàn thể Đoàn sinh gặp nhiều thiện duyên để có thể sống đúng theo tinh thần Phật đã dạy ngài La Hâu La trong đoạn kinh trên.

Sau cùng, tôi xin lại được bày tỏ lòng biết ơn và khâm phục sâu xa đối với tinh thần phụng sự lý tưởng màu Lam của toàn thể quý anh chị trong Ban Huynh trưởng, đặc biệt là hình ảnh của anh Nguyên Thanh, Gia trưởng, dù tuổi cao, sức khỏe hơi kém nhưng không làm cho anh chùn bước trước khó khăn, thử thách, và bên cạnh đó là các em Huynh trưởng tập sự, dù còn trẻ nhưng lòng hăng say, chí cầu tiến, thì không kém một ai. Xin cầu nguyện đức Bồ Tát Quán Thế Âm lân mẫn hộ trì cho tất cả chúng ta mãi mãi là những người con Phật thân thương trong một gia đình thân ái.

---o0o---

Đôi Lời Tâm Tình (VI)

Thưa quý anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn sinh,

Chu niên của đơn vị chúng ta lại về!

Vậy là một năm đã trôi qua, chắc hẳn chúng ta lại có rất nhiều kỷ niệm buồn vui. Nhìn lại quá trình để tìm những bài học cho chính mình, tôi nhận thấy có mấy điều dưới đây.

Dù trải qua những khó khăn và chướng ngại, chúng ta vẫn còn giữ vững được những gì chúng ta đã dày công vun trồng. Vấn đề là do nhận thức của chính mình đối với thực tại. Hãy can đảm nhìn thẳng vào khuyết điểm và lỗi lầm để chấp nhận sửa đổi và cầu tiến. Hãy mở rộng lòng để đón nhận những chân tình cộng tác từ bạn bè mới, cũ để cùng sống chung trong an lạc, thanh thoi. Và sau cùng, đừng nắm bắt mà cũng đừng buông bỏ, xin hãy tùy duyên mà phát tâm phụng sự nhân sinh. Mọi biến cố hay manh động dầu có gây bận lòng lúc này rồi sẽ qua đi, cũng tự vui lập như ai kia đã có lời dặn dò: Nhận quá trường không, ảnh trầm hàn thủy. Nhận vô lưu tích chi ý. Thủy vô lưu ảnh chi tâm (*Nhận bay trên không, hình bóng chìm trên nước. Nhận (qua) chẳng để lại dấu tích. Nước (chảy) chẳng để lại bóng hình*). Xin hãy bình tâm mà tiếp tục sống, mà vui chơi, mà làm việc, mà nuôi dưỡng lòng kiên nhẫn, chí hướng thượng trong mỗi chúng ta.

Trại hè An Tiêm năm nay cũng vui nhộn quá đi chứ.

Ban Quản trại diễn kịch, làm trò thật là xuất sắc.

Ui chao, cứ tưởng như là diễn viên thứ thiệt trên sân khấu... lộ thiên! Bác Gia trưởng cũng hài hòa. Anh Châu, đại diện phụ huynh, cất tiếng hát “Làng Tôi” sao mà êm, nhẹ như tiếng gió vi vu trên ngọn cây đa đầu làng. À mà sao lại thiếu giọng ca ấm áp, rung cảm của chị Quảng Ái, cô Viên Hoài hè. Nhưng vui nhất, có lẽ là “ba cậu con trai giả gái của làng Xoài”, mấy cái lưng ong cứ nhong nha nhong nhanh, mấy cái dải lụa cứ thướt tha, lượn lượn tới như những đám mây bay lưng trời, mà giọng của anh huynh trưởng “đạo diễn” cũng ngọt xớt, trơn tru quá đi chớ. Chà, nó bộ diễn chơi mà hay gớm!

Ai cũng biết, màu Lam là biểu hiện của hiền hòa, thương mến, cho nên những đóng góp của người áo lam từ giọng hát của một chị Trưởng ban Hương dẫn Miền trong bài *Tôi Yêu Màu Lam* hay lời tâm tình của em trại sinh ở Buffalo, New York đều gọi cho tôi niềm tin yêu tha thiết. Tôi gìn giữ suy nghĩ ấy trong lòng, và có dịp là đem ra chia sẻ với các em, mong sao các em cảm nhận tình cảm như thế với màu Lam hiền hòa. Để cùng chung niềm tin tưởng vào Phật pháp, vào tình người.

Trong đơn vị Chánh Tâm của chúng ta, điển hình là một Mary tóc quăn, như vòng tròn ốc thành Cổ Loa, một Tony Quảng Tại còn nhỏ xíu mà đã muốn xâm hình rồng trên cánh tay, là những đối tượng thích hợp để chúng ta cùng gieo lên

đó những nhân tố ban sơ của ý niệm từ bi và tinh thức. Có như thế, mai này, kẻ tham gia vào việc trồng người như chúng ta mới có niềm vui hái được trái lành. Bây giờ thì cực nhọc thiệt đó, nhưng chắc chắn mai này mình thêm được cả vốn lẫn lời, anh chị à. Biết nói sao cho hết lòng quý mến và biết ơn của tôi đối với quý anh chị qua những hy sinh cao quý, trong âm thầm hay bộc lộ, giữa lúc trưa hè bên lò lửa đang bốc cháy với nồi cơm, hay ở trong một góc phòng vệ sinh nào đó để dọn dẹp rác rến. Tất cả, chúng ta chỉ vì công tác nuôi dưỡng tuổi trẻ, cho một tương lai tốt đẹp ở mai sau, và với tinh thần phụng sự cuộc đời. Không có một chút lợi lộc riêng tư !

Mặc dầu năm nay, chúng ta đã quyết định là “ăn Chu niên tạm tạm” thôi. Nhưng tôi nghĩ, ai cấm được mình: chia cho nhau miếng cơm cháy mà lòng tràn ngập tình thương. Mong sao, chúng ta đến với Chánh Tâm với tâm niệm đó. Tôi xin đại diện cho đạo tràng thành kính cầu nguyện Tam Bảo gia hộ cho quý anh chị và các em đoàn sinh được nhiều may mắn, vui tươi trong cuộc sống. Lại xin, cất tiếng hát nho nhỏ “đây Gia đình cùng nhau chung thân ái, dưới đài sen sáng soi đời thắm hồng” để chung vui với tất cả quý anh chị Huỳnh trưởng, các em Đoàn sinh, các Phụ huynh và Thân hữu xa gần trong mùa Chu niên năm nay.

---o0o---

Đôi Lời Tâm Tình (VII)

Quý anh chị Huỳnh trưởng và các em Đoàn sinh thân mến,

Đêm hôm trước, trăng sáng, tròn, thật đẹp. Tôi ngồi yên, ngược nhìn ánh trăng mà nhớ đến Mẹ tôi, và nghĩ về quý anh chị cùng các em. Kẽ xa, người gần. Nhìn trời xanh trên cao, nhớ đến lời Phật dạy: “Tất cả chúng sanh, do nhân duyên nhiều kiếp, lại có cơ hội gặp nhau.” Thật đúng như vậy, anh chị và các

em à. Kể Bắc người Nam, hoặc trước hoặc sau, chúng ta đã quy tụ dưới mái ấm gia đình Màu Lam hiền hòa, tin tưởng.

Kể từ ngày thành lập đơn vị Chánh Tâm cho đến bây giờ, hơn bảy năm trôi qua. Đó là thời gian mà trong kinh dạy, một người tu tập tinh chuyên có thể thành một vị A la hán, giải thoát toàn bộ khổ đau. Một khoảng thời gian đủ dài để chúng ta trở thành những người bạn thân thương, cảm thông lẫn nhau mà tiếp tục sự sinh hoạt giáo dục tuổi trẻ như chúng ta đang làm bây giờ.

Không hiểu sao, tôi vẫn tin tưởng và ghi nhớ lời dạy của cố hòa thượng Thiên Ân, khi sinh tiền, trong một dịp hòa thượng lái xe từ Los Angeles lên thăm chùa Từ Quang ở San Francisco. Lúc đó, tôi mới chập chững bước vào con đường xuất gia, tu tập. Hòa thượng đang dùng tô mì gói, nét mặt vui vẻ, hoan hỷ, thông thả dạy tôi: “Chú cố gắng lên nghe. Đi tu, sống an lành cho mình và lợi lạc cho người, mới là con đường tốt nhất.” Đó là nếp sống mà theo lời Ngài dạy, tôi giữ gìn và chia sẻ với quý anh chị và các em qua bao nhiêu năm nay. Sở dĩ, tôi thường có lời tâm tình, kêu gọi các huynh trưởng và đoàn sinh trong các kỳ tu học, hay các dịp trại, mà bây giờ đã trở thành “niềm ước mơ bé nhỏ” của tôi: “mỗi ngôi chùa, một Gia đình Phật tử; mỗi Gia đình Phật tử, một người đi tu” là bắt nguồn từ lời dạy của hòa thượng Thiên Ân. Đó cũng là ước muốn chung của nhiều người, anh chị à. Làm sao để khi tre tàn, sẽ có măng mọc. Bài hát “Mầm Măng” cũng nói lên phần nào ước nguyện này. Và việc làm của tất cả chúng ta, phải chăng là nhắm vào ước nguyện cao cả đó?

Là một đơn vị ở địa phương, chúng ta nên lấy việc giáo dục, và tu tập làm nền tảng cho mọi sinh hoạt. Đây là việc làm có lợi cả hai: cho cá nhân huynh trưởng hay đoàn sinh và cho mọi gia đình có con em sinh hoạt với Chánh Tâm, hoặc rộng hơn nữa, là cho cộng đồng, dân tộc. Khi chúng ta đã thiết tha trong việc thực tập Phật Pháp thì đời sống tâm linh của mình sẽ được an ổn. Niềm vui, nụ cười sẽ đến. Rồi niềm vui đó, nụ cười đó sẽ như những chất liệu ngọt ngào nuôi dưỡng cuộc sống chúng ta. Cổ nhân cũng đã từng nói: một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Viết đến đây, tôi lại muốn thành tâm cầu nguyện, trước hết cho anh Nguyễn Thanh, Gia trưởng, đến một số quý anh chị Huynh trưởng lớn tuổi xa gần, sức khỏe hơi kém nhưng tinh thần phục vụ rất cao, là mong cho: hàng ngày quý Anh Chị uống được thật nhiều thuốc bổ “nụ cười” để có nhiều sức khỏe mà tiếp tục hướng dẫn đàn em. Nói vậy, chứ không phải chỉ có những Huynh trưởng cao niên, mà hàng Huynh trưởng còn trẻ cũng rất cần “niềm vui và nụ cười” đó, phải không quý anh chị?

Mới đây thôi, trong một khóa Tu học ở San Diego, tôi đã rất ngạc nhiên khi được biết một số Đoàn sinh còn nhỏ tuổi mà đã “nằm” mùi stress của xã hội Tây phương rồi! Các em cho biết, nào là bài vở ở trường, nào là ba mẹ không cảm thông, nào là việc làm parttime ở trường, cứ dồn dập đến làm cho các em mãi lo lắng, tất bật, không có được sự thoải mái, hồn nhiên của tuổi mới lớn. Tội nghiệp các Em quá! Mới có mười ba, mười bốn tuổi mà đã phải bon chen với cuộc đời rồi. Nhìn lại sinh hoạt của đơn vị, tôi cũng thấy mừng là chúng ta đã cố gắng giữ ngày Tu Học hàng tháng toàn đơn vị được đều đặn. Ngoài ra, một số anh chị Huynh trưởng cũng siêng năng trong vấn đề tu tập, thường đến chùa tụng kinh vào tối thứ sáu hàng tuần.

Trong tương quan công tác và giao tiếp, tôi chỉ xin được chia sẻ và nhấn mạnh một điều: khi làm việc, chúng ta nên nhớ chúng ta là người con Phật, sống theo tinh thần từ bi hỷ xả của Đạo. Khi đối xử với nhau, chúng ta cần phải tương kính, và đặt quyền lợi chung lên trên hết. Nếu không, khi nội quy, quy chế được viện cầu thì thực tế chúng chỉ là những nguyên tắc cứng nhắc, không giúp ích gì cho sự xây dựng và phát triển tinh đồng đội, nghĩa huynh đệ của tổ chức Áo Lam.

Năm tháng qua mau, cây Diệp mộc cạnh hòn non bộ, mới ngày nào còn chút xú, mà bây giờ bắt đầu trở bông rồi. Ai cũng lớn khôn cả. Ui chao, nào Quang Sơn, Quang Trí, ngày ngày cắp sách đến trường, học giỏi và kỳ nào cũng có phần thưởng. Được chùa thương, được cả nhà thương. Mà Quảng Trú, Vương, Thương... cũng lớn, cao và sẽ vào đại học tháng 9 này. Thảo nào, các huynh trưởng Quảng Thanh, Thiện Phát, Thiện Phước mới qua Mỹ chưa được 10 năm mà đều tốt nghiệp đại học, đang làm cho các hãng computers có việc tốt, lương cao. Và huynh trưởng thủ quỹ Quảng Hòa thì sẽ làm đám cưới, “lên xe đây

bông, đầy hoa” nay mai. Lại sắp sửa có một đàn Oanh vũ, vừa nam vừa nữ, ra đời trên đất nước Huê kỳ. Còn Quảng Châu và Nhiệm Tường (Diệu Tường) nữa chứ, cũng bắt đầu ra ràng, làm đến chức “đầu thứ đàn” cả rồi. Hai, ba thế hệ tiếp nối nhau dưới màu cờ Lam của tổ chức. Nhìn lại, chúng ta thấy mình cùng tiến được một bước khá dài. Đó là nhờ công lao rất lớn của quý anh chị trong Ban Huynh trưởng. Nhờ có sự trợ giúp của quý Đạo hữu trong Đạo tràng. Nhờ có sự hợp tác chặt chẽ, đầy thân tình của quý anh chị Giáo viên thiện nguyện trong chương trình Việt ngữ. Thật ra, hoa điệp không đẹp, không thơm, không thắm như hoa phượng. Nhưng ai cấm chúng ta mở rộng lòng yêu thương, để cùng thương và chấp nhận cả hai loài hoa, phượng và điệp, vốn có chung một dòng họ - dòng họ Văn Lang thương mến.

Ngày Chu niên về, tôi xin thành tâm cầu nguyện chư Phật mười phương gia hộ quý anh chị Huynh trưởng cùng các em Đoàn sinh luôn có niềm vui trên con đường phụng sự, cùng hòa mình vào đại thể bao la, và sau hết xin thành tâm tán thán công đức tất cả mọi sự đóng góp, tinh thần và vật chất, đã giúp cho đơn vị Chánh Tâm lớn mạnh, vững vàng.

---o0o---

Đôi Lời Tâm Tình (VIII)

Thưa quý anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn sinh,

Năm vừa qua là năm có nhiều thay đổi trong đơn vị chúng ta. Từ nơi sinh hoạt cho đến những dự tính cho tương lai. Cũng may, mọi chuyện đều đã được ổn định. Chưa kể, tình trạng chung còn được khả quan hơn, với địa điểm sinh hoạt mới ở English Language Center.

Hôm nay, ngồi viết những dòng này, tôi nghĩ đến sự gia hộ của Tam Bảo, Long thần Hộ pháp và sự đóng góp của mọi thành phần trong và ngoài tổ chức, để hôm nay, ngày chu niên thứ tám, Gia đình Phật tử Chánh Tâm vẫn còn có thể góp mặt với tổ chức màu Lam trong vị trí khiêm tốn của mình. Không ai có thể phủ nhận sự cố gắng của một số anh chị Huynh trưởng và Đạo hữu hữu tâm, nhưng cùng lúc chúng ta cũng nhìn nhận rằng, không một cá nhân hay đoàn thể nào có thể tự hào đã luôn luôn hoàn thành được công việc một cách trọn vẹn, hoàn mãn trong suốt quá trình hoạt động.

Có vài suy nghĩ, tôi xin chia sẻ với quý anh chị Huynh trưởng trong tinh thần xây dựng. Có ý kiến nêu lên rằng “áp dụng nguyên tắc nên có sự linh động” theo kinh nghiệm cá nhân. Tôi xin đồng ý điều đó 100%. Nguyên tắc mà không có linh động là nguyên tắc chết. Cũng như giáo lý nhà Phật, nếu không được khế cơ và khế lý, thì đó chỉ là những tư tưởng chết cứng, không chuyên chở được tinh thần bao dung, sáng suốt của đạo Phật.

Theo tôi, điều tốt vẫn là ở chỗ chúng ta sẵn sàng cởi mở để học hỏi, để chuyển hóa chính bản thân mình. Từ đó, mình sẽ vững vàng hơn khi sinh hoạt với tổ chức. Và mình sẽ tìm thấy được niềm vui khi đến với Gia đình. Câu hát “Ba má ơi, cho con đến với Gia đình ba má nghe!” là nói đến niềm tin và niềm vui của một em đoàn sinh khi đi sinh hoạt hàng tuần. Không có niềm vui, không thấy sự lợi lạc thì em đoàn sinh đó, hay chính mình sẽ bỏ cuộc nửa chừng, sớm hay muộn mà thôi. Bài học mà anh Huynh trưởng đó lượm lặt được trong một kỳ trại thật đáng giá ngàn vàng!

Đôi Lời Tâm Tình (IX)

Thưa quý anh chị Huynh trưởng,

Các em Đoàn sinh thân mến,

Chúng ta lại cùng vui trong ngày Chu Niên, cùng ôn lại những kỷ niệm vui buồn trong thời gian sinh hoạt với Chánh Tâm, nơi chúng ta xem như một mái ấm gia đình thứ hai của mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Ngày nào, kỷ niệm lần thứ nhất, bây giờ đã chín năm trôi qua. Tôi giờ lại tập hình ảnh sinh hoạt, thấy vui thấy buồn lẫn lộn. Chúng ghi nhận và phản ảnh thực chất của sự tồn tại và phát triển của một đoàn thể. Hiểu như vậy, chúng ta sẽ vững lòng, hân hoan tiến bước: chấp nhận khó khăn và cương quyết xây dựng Gia Đình ngày một tốt đẹp thêm.

Thưa quý anh chị Huynh trưởng,

Năm vừa rồi đánh dấu một bước tiến về mặt ý thức và thiết lập được mối tương quan tốt đẹp trong công tác và trong sự ứng xử giữa chúng ta. Chúng ta đã chấp nhận, kính trọng nhau dù có những dị biệt về tuổi tác, ý kiến và cách thức làm việc. Đó là điều đáng mừng, và có thể nói, chúng ta xứng đáng với châm ngôn Bi Trí Dũng, đồng mãnh chấp nhận nhau trong tinh thần thương yêu, sáng suốt của đạo Phật. Một cánh én không làm nên mùa Xuân. Cần có nhiều, hàng chục cánh én hợp đàn sẽ tạo nên một cảnh Xuân vui tươi, đầm ấm.

Trong mọi hoạt động, khuynh hướng thủ cựu hay canh tân quá đáng đều đưa ta đến chỗ cố chấp, sai lạc, khổ đau. Chỉ có con đường Trung Đạo mà đức Phật đã dạy cho chúng sanh qua giáo lý của Ngài mới thật sự đưa người gần lại với người, giúp giải quyết những xung đột, buồn phiền trong tâm của chúng sanh. Tôi xin dâng lời cầu nguyện, và xin tán thán công đức toàn thể anh chị trong ban Huynh trưởng.

Bên cạnh đó, tôi cũng không quên cảm niệm công đức, sự đóng góp tinh thần hay vật chất của quý Đạo hữu, quý anh chị Giáo viên trong chương trình Việt ngữ cũng như lòng thương mến của bà Hiệu trưởng và nhân viên trường học.

Các em Đoàn sinh thân mến,

Với các em, thầy có nhiều hình ảnh và kỷ niệm đẹp để kể cho các em nghe. Trước hết, phải nói là “I am so impressed” với ngày Hội thảo của ngành Thiếu vừa rồi đó. (I wish I can write in English, so you can read and feel DIRECTLY what I mean, you know!) Các em ngồi yên trước bàn thờ Phật, với tâm hồn trong trắng, để tụng kinh buổi sáng, ăn cơm trong tâm niệm thương yêu. Theo thầy, đó là những giây phút quý giá giữa cuộc sống nhiều khó khăn và bất ổn này. Thầy tin tưởng rằng, tuổi trẻ của các em đã và đang được nuôi dưỡng bởi

những lý tưởng cao đẹp. Chúng ta tiếp tục con đường Chân Thiện Mỹ mà những bậc tiền bối đi trước đã vạch ra. Chúng ta hãy vững niềm tin vào Phật Pháp và lý tưởng của đoàn thể màu Lam.

Thầy cũng muốn nói đến chiếc áo màu Lam mà các Em đang mặc, và chiếc hoa sen các em đang mang trên túi áo. I beg you! Các em, nhất là các em Oanh vũ, nhớ cài nút áo, sửa lại cổ áo giùm thầy cho thẳng thớm, đeo hoa sen cho thật trang nghiêm nhé! Bác Hà cứ nhắc hoài điều này là muốn cho các em có ý thức và trân trọng đồng phục màu Lam của chúng ta. Các em nên cảm thấy sung sướng và hân hạnh khi mặc áo màu Lam lên người. Ngày xưa, thầy và những người bạn cùng lứa tuổi phải chật vật lắm mới có được một bộ đồng phục. Mỗi lần tham dự trại, lại phải đi mượn giày và ba lô. Hôm nay, các em may mắn hơn nhiều. Chúng ta đừng đại dột, dù vô tình, đánh mất những giá trị hay hoàn cảnh tốt đẹp chúng ta đang có.

Cuối cùng, tôi xin thành tâm cầu Phật gia hộ toàn thể chúng ta, cùng với ân nhân bạn hữu xa gần, đều được an lành, vui vẻ trong mùa Chu Niên năm nay.

---o0o---

CHÁNH TÂM: Mười Năm Kiên Trì Xây Dựng

Thưa quý anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn sinh,

Thế mà đã hơn ba ngàn ngày trôi qua trong đời sống tương đối phẳng lặng của chúng ta. Trong sinh hoạt của đoàn thể, không kể những buổi đẹp trời, lại thêm làm được điều vừa ý nên còn lưu lại trong ký ức chúng ta như những kỷ niệm đẹp, cũng nên kể những cơn “phong ba” bất ngờ trong các buổi họp, bao lần bực bội nảy sinh, bao nhiêu chuyện khó khăn cần phải giải quyết từng làm chúng ta canh cánh trong lòng. Hạnh phúc thay, chúng ta còn có những nụ cười

trầm lặng, những giây phút an hòa, mà có khi tưởng như chúng ta đang ở trên miền Hoan Hỷ tạng của thế giới Ta Bà. Như thế trong sinh hoạt, Chánh Tâm không thiếu những giây phút thăng trầm, những buồn vui lẫn lộn, nhưng quan trọng hơn, cho đến hôm nay, ngày Chu Niên lần thứ mười, nhìn lại - và nhìn lại kỹ hơn - chúng ta thấy mình vẫn còn bên nhau, trong tình Lam thăm thiết. Do đó, hôm nay khi nhìn lại, chúng ta nhận ra đó là một Thử Thách Lớn mà chúng ta đã cùng nhau vượt qua được. Như thế, hôm nay nhân ngày kỷ niệm 10 năm, chúng ta tự hào đó là một Niềm Vui Chung mà chúng ta có thể chia sẻ với nhau. Nhìn chung, tinh thần Xây Dựng mà chúng ta dành cho ngôi nhà Chánh Tâm được đẹp, được xinh, được bền, được vững đã thắng được ngã lòng, đã vượt qua chướng ngại, mà đạt được phần nào tâm nguyện chung.

Trong tâm lòng và ước nguyện của một người bạn, cùng học cùng vui trong nhà Lam, tôi xin trân trọng chúc mừng quý anh chị trong Ban Huynh trưởng cùng tất cả các em Đoàn sinh trong ngày chu niên.

Đến đây, tôi cũng xin nói lên lòng biết ơn sâu xa đối với mọi sự hy sinh cao cả của quý anh chị Huynh trưởng các cấp đã, trực tiếp hay gián tiếp, góp phần vào sự sinh hoạt và thăng tiến của Chánh Tâm. Những đóng góp về nhiều mặt và những khích lệ của quý Anh Chị đã giúp Chánh Tâm vững lòng tiến bước. Ai mà còn ngờ vực nơi thiện tâm, thiện chí của Anh, của Chị, khi phải vượt qua đoạn đường dài từ các vùng đất xa xôi, hay tranh thủ thì giờ quý báu, để đến với Chánh Tâm trong những ngày trại huấn luyện, họp bạn, trong những ngày Chu Niên năm trước. Hình ảnh quý anh chị, mái tóc đã hoa râm, mà vẫn hăng say với tình Lam thật đã làm cho người khác kính trọng và cảm phục.

Tiếp đến, tôi xin chấp tay tán thán công đức mọi sự trợ giúp của quý Đạo hữu trong Đạo tràng Hayward và các nơi khác. Trong điều kiện sinh hoạt còn khiêm tốn, quý vị đã đem đến cho Chánh Tâm, khi thì nồi cơm nóng hổi, khi thì những bao bánh mì hay những thau nhôm đầy spaghetti, hầm nước sốt cà chua, khiến mọi người no bụng, và thêm vui lòng nữa. Xưa, tôi được nhận tình thương của quý bác trong ngôi chùa Khuôn Hội ở quê nhà mà lớn lên. Hôm nay, quý Anh Chị, các Em lại được nhận những bát cơm, chiếc bánh đầy ân nghĩa để thắt chặt tình Lam, làm đẹp cuộc đời. Có khác gì đâu vì tất cả đều là con nhà Phật!

Thưa quý anh chị Huynh trưởng,

Sáng nay đọc thư của Nguyên Bảo gửi quý Anh Chị trong việc chuẩn bị cho lễ Chu Niên, tôi rất hân hoan mà nhận thấy tương quan sinh hoạt giữa chúng ta vẫn được vun bồi trong sự tương kính. Thời đại nào cũng có những cung cách riêng biệt khi làm việc, giao tiếp. Và chúng ta nên biết rằng, đó là lẽ tự nhiên; còn trái lại, chúng ta sẽ bị lạc hậu và thoái hóa. Chấp nhận để cảm thông, và có

cảm thông thì sẽ có thương mến; từ đó, tình Lam mới có thể đậm nét và thêm ý nghĩa. Dù bao năm tháng đã trôi qua, tôi vẫn còn đầy đủ lòng quý mến và sự tin tưởng đối với quý Anh Chị khi sinh hoạt với Chánh Tâm.

Các em Đoàn sinh thân mến,

Khó mà nói lên trọn vẹn lòng thương mến của Thầy đối với các Em. Giờ lại chông báo và hình ảnh cũ, ta tìm thấy ở đó vô vàn thương mến và kỷ niệm. Từ buổi đầu tiên khi các em còn là những em bé tập đánh vần chữ i, tờ, cho đến bây giờ đang ngồi ghế đại học. Có em đã lập gia đình, đã mở văn phòng làm việc, đã đóng góp điều lợi ích cho xã hội. Đọc đến đây, em có nhận thấy gì không? Nhờ đâu, mà chúng ta còn nhiều gắn bó và quý mến lẫn nhau? Ai mà không biết bác Hà là người nghiêm khắc, nhưng chúng ta cũng biết, nhờ tính nghiêm khắc của Bác mà các Em biết giữ kỷ luật của đoàn thể, biết vâng lời cha mẹ. Trong đoàn thể, có bác Hà nghiêm khắc thì cũng có anh Nguyên Mẫn, Nguyên Bảo dễ dãi; có chị Quảng Ý nghiêm túc thì cũng có anh Quảng Hòa vui tính và, bây giờ, Tâm Thường, Nguyên Huệ chững chạc, Quảng Đăng, Ngọc Hoa... Quảng Tại, Quảng Phi, Quang An, Quảng Cang (Nguyễn Châu Thông) vô tư, hiền hòa. Chúng ta là những người có nhiều may mắn, các em à. Cứ nghĩ tới Chánh Tâm, thầy lại nhớ đến những tấm lòng quý báu của bác Loan, anh Ngô Hữu Hạnh lo phần Việt ngữ, anh Nguyên Chiêu với tiếng đàn, chị Quảng Tường (Thiện), chị Không Mẫn, bác Diệu Duyên, cô Quảng Mai với nồi cơm, tô bún... và rồi bao nhiêu em Đoàn sinh đã đến với Chánh Tâm suốt trong mười năm qua, nay ở phương trời nào, dù xa xôi cách mấy vẫn hiện diện trong lòng của chúng ta với vô vàn thương mến, đầy ấp tình thân của mái ấm gia đình Chánh Tâm!

Nhân ngày chu niên về, ngửa mặt nhìn trời, tôi xin thành tâm tán thán công đức và chấp tay cầu nguyện mười phương chư Phật gia hộ cho chư vị Đàn na Thích chủ đã ủng hộ sự lớn mạnh của Chánh Tâm, xin cầu nguyện cho quý anh chị Huynh trưởng và Đoàn sinh - gần và xa - luôn được An Lành trong tình thương của Phật. Xin cảm ơn mọi thâm tình và cầu chúc tất cả Quý Vị một mùa Chu Niên đầy an vui, vững tiến trong tình Lam muôn thuở.

Hayward ngày 28 tháng 5 năm 2003

---o0o---

Đôi Lời Tâm Tình (XI)

Quý anh chị Huynh trưởng và Đoàn sinh thân mến,

Thời gian tiếp tục trôi qua và sinh hoạt giáo dục của chúng ta cũng theo thời gian mà phát triển, đáp ứng những nhu cầu của cộng đồng. Bây giờ là năm thứ mười một trên con đường sinh hoạt đó, con đường mà đơn vị Chánh Tâm đang vững lòng tiến bước.

Có lúc, tôi ngồi yên để nhìn lại những chặng đường đã qua. Buồn vui lẫn lộn, có đôi chút lo lắng nhưng cũng thấy rất nhiều phấn khởi, an lòng. Mới đó mà bây giờ, những em đoàn sinh “bé tí” như Susan Quảng Hiền đã nhận được giải đoàn sinh xuất sắc, em N. đã làm lính trấn ải địa đầu, mang trọng trách trên vai. Mới đó mà Quảng Phát, Quảng Huệ đã tay bồng tay bế, còn Nguyễn Bửu, Như Trân thì thành vợ, thành chồng. Ngày lành tháng tốt nào thì đến lượt Tâm Thường, Quảng Bách, Ngọc Hoa, Quảng Tại đây. (à, còn ai sẽ quay hướng làm kẻ độc hành hề? Chưa thấy dấu hiệu nào? A little too bad!) Và không biết chừng nào thì cỡ như quý anh Hà, Nguyễn Chiếu, Minh Hạnh, hay chị Phượng, chị Loan lên chức ông, chức bà hề. Và tôi cũng thấy mình già hơn năm trước một tuổi!

Niềm vui thì tràn trề, mãi có với Chánh Tâm vào ngày lễ ra trường của các em, vào những dịp lễ lược, trong ngày Tết, trong dịp làm lễ đặt đá xây chùa Phổ Từ. Trên cao, Phật nhìn xuống, chắc Ngài cũng thấy vui khi biết rằng, nơi đây, trẻ già cùng chung sống trong an vui, cùng phát tâm học đạo tu thân để tăng thêm tín tâm, dựng cầu giác ngộ. Nhờ đâu?

Xin được chia sẻ với tất cả một vài cảm nghĩ trong ngày chu niên. Có 4 điều thuận lợi:

1. Chánh Tâm giữ được tâm chơn chánh ban đầu

Đó là mục đích chung của tập thể áo Lam tại địa phương này, được giữ gìn từ lúc ban đầu. Không thấy ai ham danh lợi cá nhân hay có hậu ý gì khi đến với tổ chức. Người lớn tuổi, nhiều năm kinh nghiệm trong nghiệp làm Trưởng thì đặt nặng vấn đề trách nhiệm, tư cách của huynh trưởng để hun đúc tinh thần cho người trẻ. Còn người trẻ thì làm việc “đổ mồ hôi trán” để lo cho các em chứ được giải gì đâu. Không nghe ai than phiền vì mình không được thăng thưởng hay chậm lên chức này, chức nọ! Đó là tâm chơn chánh.

Từ những năm trước, trong vài kỳ trại, tôi âm thầm theo dõi và rất cảm phục tinh thần hy sinh của người huynh trưởng đặc biệt là giới trẻ. Dường như, đó cũng là bản chất tốt đẹp của người Việt nam chúng ta. Khi cần giúp người thì hăng say nhập cuộc, máu “Lục Vân Tiên” sôi sục trong người. Những bữa cơm ở trại cho tôi niềm vui đó, khi thấy mọi người chung vai góp sức với nhau để các em có bữa cơm ngon. Rồi những lần, bỗng dưng mưa đổ làm lều trại xiêu vẹo, các em ướt như chuột, các huynh trưởng cũng ướt, cũng lạnh như các em nhưng các anh chị đã hăng hái đứng lên tìm đủ mọi phương tiện để dựng lại lều, cho các em một giấc ngủ an lành qua đêm. Để rồi, ngày mai, khi bình minh ló dạng, mọi người lại vui chơi bên nhau cho đến ngày bế mạc. Các em, mỗi khi gọi “anh Phi, chị Trân” là gọi với tình thương mến đó!

2. Có thương yêu, kính trọng nhau

Không phải vì nể nang, muốn lấy lòng nhau mà là thật sự cảm thông hoàn cảnh của nhau. Điều này được thể hiện trong các buổi họp và người bàng quan có thể thấy được. Không thấy tranh cãi vì quyền lợi riêng tư. Có thảo luận và bàn cãi, có nói ra ý của riêng mình, và rất nhiều lần trái ý nhau, là chỉ muốn làm tốt, làm đẹp cho đơn vị. Các em trẻ thì “một tiếng bác Hà, hai tiếng bác Hà” vì thấy ở anh Hà một con người thẳng thắn, muốn hoàn thành nhiệm vụ một cách tốt đẹp trong vai trò Gia trưởng.

Thỉnh thoảng, các em Huynh trưởng trẻ cũng có buồn phiền chút đỉnh, có một nỗi buồn nhưng không vì bất mãn cá nhân mà kiếm cớ rút lui hay cố tình làm hư công việc của tập thể, cho bõ ghét! Tôi đứng ở giữa, có cơ hội nghe được hai bên. Vài lần, tôi “giả đồ” không hay biết gì sự việc vừa xảy ra, nhưng thấy rất “đễ thương” ở chỗ, hai bên nói ra cho đỡ tức, đỡ buồn mà thôi. Khi thấy nỗi buồn của mình được người nghe chịu “nghe” rồi thì giận hờn tiêu tan. Tôi cũng thấy nhẹ nhõm, khỏe ra.

Anh Liên đoàn trưởng nhà ta “nổi tiếng” hay quên, mà cũng nhờ hay quên như vậy nên ai cũng thương anh, kể cả bác Gia trưởng! Có lần, ngay trước mặt tôi,

anh hí hoáy ghi những lời tôi nói lên bản chương trình, cùng với bao nhiêu điều khác nữa cũng trên tờ giấy đó. Tôi biết, chậm lắm là đến nửa ngày hôm sau, Nguyễn Bảo sẽ tìm không ra điều tôi vừa mới nói, sẽ quên. Tôi suy nghĩ, tìm kế “không minh.” May thay, tôi thấy bên cạnh anh Liên đoàn trưởng, giờ đây đã có người tình nguyện “phụ tá” làm việc volunteer 24/7 cho Nguyễn Bảo, nên tôi bèn telephone nhờ “chị Nguyễn Bảo” nhắc giùm là xong chuyện ngay. Còn anh Hà thì phàn nàn “hắn mau quên lắm, thầy ơi” nhưng rồi anh cũng thấy không ai dễ thương bằng Nguyễn *Bửu* nhà mình. Nhờ có tình thương mà mọi chuyện bực mình cũng bỏ qua, việc khó khăn gì cũng được giải quyết, như người ta hay nói, chuyện lớn cũng thành nhỏ, chuyện nhỏ thành zero luôn.

3. Giữ được tinh thần “thắng không kiêu, bại không nản” của tuổi trẻ

Đó là vốn liếng quý báu của những người làm việc “ăn cơm nhà, vác là ngà cho quan” của chúng ta. Khi đụng chạm với tập thể, tính hiếu danh dễ thúc đẩy mình vào vòng luẩn quẩn của thế gian. Đứng trước một đội ngũ mấy trăm người, có khi lên đến cả ngàn người, bản ngã của mình thường hay xuất hiện, lấn chiếm đức tính khiêm nhường, phá chấp. Có lúc, Chánh Tâm đã có trên 40 Huynh trưởng và gần 300 đoàn sinh, sinh hoạt vòng tròn không có đủ chỗ chứa, trừ khi ở ngoài công viên rộng rãi. Tập hợp “dây thân ái” phải đứng thành hai vòng, và ngành Oanh phải chia thành 4 đoàn mới có thể điều động. Rồi cũng có lúc, phải dời địa điểm sinh hoạt, hay trong những cơn xoáy cuộc đời, “đạo này các em xuống tinh thần quá, thầy ơi,” tôi cũng có nghe lời phát biểu như vậy. Để rồi, cuối ngày, Chánh Tâm cũng vượt qua được những giờ phút khó khăn của sự phân chia, bị thử mà đứng vững, đứng vui dưới ánh mặt trời. Chúng ta đã đặt lợi ích của tập thể lên trên mọi tình huống. Nhờ đó, mình vẫn còn nhau, có nhau trong tình Lam cao quý.

4. Cuối cùng, biết mình có “viên ngọc” trong bầu áo

Đó là công lao của mỗi người trong chúng ta, tự trau dồi, rèn luyện phẩm chất và đạo đức cá nhân. Trong tình đạo, được “thầy thương, bạn mến” là quý nhất. Mà thiệt như vậy, quý Anh chị và các Em à! Được thương mến, là kể như mình có gia tài quý báu rồi. Tình thương. Đó mới thật là mục đích tối yếu, mà chúng ta nhắm tới. Chúng ta có “Ủy viên Doanh tế nhiều bánh, nhiều kẹo,” chúng ta có “Phụ huynh nhiều xe, nhiều củi” để chuyên chở gạo cơm lên trại, xuống phố mua thêm thực phẩm cho mình. Khí hậu ở vùng Hayward cũng điều hòa nữa! Không nóng quá như phía Nam cũng chẳng lạnh quá như các vùng miền Bắc.

Qua kinh nghiệm, chúng ta đã hiểu các yếu tố “thiên thời, địa lợi, nhân hòa” đóng vai trò quan trọng như thế nào trong sinh hoạt của mình. Khi sát cánh, cùng nhau làm việc để hoàn thành tập “Kỷ Yếu Mười Năm Sinh Hoạt,” Chánh Tâm đã thể hiện điều này một cách rõ rệt. Không ai, không cá nhân nào, là number one cả! Có trên có dưới, có tình có nghĩa mới tạo được sức sống, niềm tin cho mình và cho người.

Hôm nay, Chánh Tâm chuyển mình, dựng trại hè Lục Hòa, kỷ niệm sinh hoạt và mừng chu niên, tôi xin tán thán công đức và thành thật cầu chúc quý Anh chị Huỳnh trưởng và các em Đoàn sinh luôn có niềm vui khi mặc áo lam, đeo hoa sen trắng. Bên cạnh đó, sức sống này, kỷ niệm đó sẽ mãi mãi là hành trang quý báu cho tất cả chúng ta trên đường đời vạn nẻo.

Sau hết, xin chấp tay cầu nguyện hồng ân Tam Bảo soi sáng, dẫn dắt tất cả chúng ta cùng đi trên đường Đạo, cùng sống trong tình Lam một cách vững chãi, thanh thoi. Cũng xin cầu nguyện quý vị Phụ huynh, các Mạnh thường quân hảo tâm đã yểm trợ không ngừng cho Chánh Tâm về tinh thần cũng như vật chất luôn được an khang, thịnh vượng và hạnh phúc ,,

Hayward, mùa Chu Niên, ngày 14 tháng 7 năm 2004.

---o0o---

Đôi Lời Tâm Tình (XII)

Quý anh chị Huỳnh trưởng và các em Đoàn sinh thân mến,

Lại một mùa Chu niên nữa đến với chúng ta. Năm nay, khác hơn mọi năm quá nhiều, vui buồn lẫn lộn. Ấu đó, cũng là lẽ thường của tạo hóa.

Tuy vậy, chúng ta là những người có lý tưởng, có sức sống, nên tôi tin chắc, chúng ta có thể yên lòng tiếp tục con đường của mình, con đường của Bi Trí Dũng, của tiền nhân trong bao thế hệ đã vạch ra. Qua những lần thảo luận, chúng ta cũng đã đồng ý với nhau rằng: việc Tu Học là quan trọng nhất mà chúng ta phải lưu tâm. Trong tinh thần đó, tôi xin chia sẻ với quý Anh Chị và các em Đoàn sinh vài suy nghĩ dưới đây:

HẠNH PHÚC THAY! TÚ CHÚNG ĐỒNG TU.

Mùa an cư lại về theo truyền thống của Phật giáo. Theo đó chư Tăng Ni lại có cơ hội thức liễm thân tâm, chuyên cần tu tập trong thời gian ba tháng mùa hè. Để có thêm nhận thức về một tập quán lâu đời trong tăng giới, được xem la mot phương cách tìm kiếm và tiếp cận chân lý, chúng ta thử tìm hiểu ý nghĩa và lợi ích của truyền thống này.

Đây là phương pháp tu tập mà đức Thế tôn đã truyền dạy, đặc biệt cho hàng Tăng lữ, mà mục đích chính là giúp giới Xuất gia tăng thêm phước đức và năng lực tâm linh. Vì có cơ hội tu tập, người xuất gia sẽ thấy rõ hơn, quán triệt được giáo lý Vô thường để từ đó lần lần triệt tiêu được những yếu tố tiêu cực như tham, sân, si của bản ngã. Đo mới chính là mục đích tối hậu của chí nguyện xuất gia, cầu đạo giải thoát.

Hơn nữa, sự tu tập trong mùa an cư chẳng những giúp giới xuất gia tăng cường định lực, hoàn thiện giới đức, mà còn là dịp để người Phật tử tại gia đóng góp công đức, tăng phần lợi lạc, nghĩa là trợ duyên và trợ lực cho người xuất gia trong việc hành trì chánh pháp. Theo truyền thống, trong thời gian an cư kiết hạ của chư Tăng, người Phật tử tại gia có thể phát tâm hộ trì qua việc cung cấp thực phẩm, thuốc men và những phương tiện cần thiết để người xuất gia yên tâm tu học. Người Phật tử có thể đến chùa thường xuyên làm công quả, chăm sóc cơ sở chùa chiền. Hay phát tâm đóng góp chút đỉnh tịnh tài để trang trải các phí tổn điện, nước.

Thế nhưng điều quý báu nhất vẫn là việc hai giới xuất gia và tại gia tu học bên nhau. Người Phật tử đến chùa để cùng với chư tăng tụng kinh và bên cạnh chư tăng, nghe giảng pháp. Như thế, hình ảnh tu học bên nhau, “tứ chúng đồng tu,” là biểu tượng của hòa đồng và hạnh phúc. Ngoài ra, theo tinh thần Phật giáo, dù Nam tông hay Bắc tông, đều có buổi cơm trưa thanh tịnh. Có khi gọi là Quá đường, có khi gọi là Khất thực. Ý nghĩa giống nhau ở chỗ, đó là thời gian hai giới Xuất gia và Tại gia có cơ hội ngồi ăn cơm chung trong thanh tịnh, hòa thuận. Đây là dịp để chúng ta có thể “ngồi yên” như Phật đã từng ngồi thoir trước. Không cần làm gì cả, chỉ cần có chánh niệm tỉnh giác, và quán chiếu: mình đang ngồi đây có tăng thân bao bọc, có tình nghĩa thầy trò, đạo bạn, và giờ phút này, thật là hạnh phúc với chén cơm ân nghĩa, thanh tịnh. Như thế, có

cần tiền của bạc vạn, xe hơi mới toanh, hay những tiện nghi xa xỉ mới có thể đem lại hạnh phúc cho mình?

Xin trả lời: không. Bởi vì danh vọng, quyền lợi, bằng cấp chỉ là nhu cầu giai đoạn, nhất thời. Càng bỏ tâm lực và trí lực vào những nhu cầu và ước muốn giả tạm trên bao nhiêu thì chúng ta càng mệt nhọc, khổ sở bấy nhiêu mà thôi. Chúng ta phải biết dừng lại để nếm được mùi vị an vui ngay trong giờ phút hiện tại, ngay trong buổi quá đường, khát thực hàng tuần.

Thứ nữa, công phu bái sám là những phương pháp cho người tu nuôi lớn thêm tâm bồ đề, giác ngộ. Những buổi ngồi thiền lặng lẽ trong phòng, hay những lần tụng kinh, lễ bái trước chánh điện đều là những cơ hội cho người tu nhìn lại chính mình, nhìn cho rõ hơn con người thật của mình. Biết cách và thành thật quay về soi chiếu nội tâm là chúng ta sẽ thấy mình tràn đầy hạnh phúc.

Bởi vì giờ phút này đây, ở chốn này, mình đang có tầng thân bảo bọc, lại được sự bảo hộ của Tam Bảo là hoàn cảnh thuận lợi nhất của kẻ xuất gia. Hãy tinh tấn hành trì để có an vui cho mình và lợi ích cho người.

Như đã trình bày, người xuất gia có lợi thế ở chỗ là có điều kiện chủ quan thuận lợi và thích ứng cho việc tu tập. Thêm vào đó, còn được giới tại gia tin tưởng, thương mến mà hộ trì những phương diện vật chất cần thiết. Còn với người Phật tử tại gia thì đời sống và hoàn cảnh phức tạp hơn. Thì giờ phần lớn phải dành cho việc mưu sinh làm ăn, nuôi dưỡng con cái, săn sóc gia đình. Vì vậy, chữ “gia duyên ràng buộc” là rất đúng. Đời sống thế gian cứ bị ràng buộc mãi trong bốn bức tường của gia đình. Tuy vậy, nếu có quyết tâm, bền chí và tháo vát thì người Phật tử tại gia cũng có thể tu tập và đạt được kết quả khả quan khi biết sắp xếp thì giờ để vừa chu tất việc gia đình và vừa tham gia các sinh hoạt tu học ở chùa. Mỗi tuần, chỉ cần đi ra ba lần đến chùa nghe giảng Phật pháp và tụng kinh là đã tạo được nhân duyên tốt rồi. Thêm vào là ý thức áp dụng, hành trì trong đời sống hàng ngày nữa. Như khi đi làm, chúng ta tập lái xe trong chánh niệm. Ngồi trên xe, ta nuôi dưỡng tâm từ bi bằng cách giữ nụ cười tươi vui, sẵn sàng hoan hỷ nhường cho quý ngài tài xế khác, dù nam hay nữ, khi họ muốn sang lane, hay chạy nhanh qua mặt mình cái rúp mà không thêm xinhan (signal) gì cả! Ô kê, không cần tranh giành gì cả, đường xá là của chung mà, đâu phải của riêng ai! Như vậy, suốt thời gian lái xe ta đã đem lời Phật dạy trong kinh ra áp dụng thực tiễn. Giờ phút đó, Phật pháp thật sự có mặt, được thực thi, được thể hiện và có công năng cứu khổ chúng sanh, trong đó có chính bản thân.

Tóm lại, mùa an cư là lúc chúng ta cùng tu tập bên nhau. Nhờ đó, ai cũng có hạnh phúc, lợi lạc. Người xuất gia thì có những bổn phận, đường lối của người xuất gia. Và người Phật tử thì cũng có những phương pháp, tu tập của mình.

Điều quan trọng là chúng ta cùng phát tâm hành trì, nương tựa, yểm trợ cho nhau để, qua mùa an cư, ai cũng tăng thêm phước huệ, an lành.

Có an vui cho mình rồi, không hẹp hòi giữ riêng cho mình, mà xin thành tâm hồi hướng công đức đến với mọi người để tất cả đều được an vui, lợi lạc. Bắt nguồn từ tâm niệm “ngoài hiện tướng Thanh văn, trong ẩn hạnh Bồ tát”, chúng ta mở rộng cõi lòng để cầu nguyện cho tất cả, kể xa người gần, đều được an lành trong tình thương của Phật.

HẠNH PHÚC THAY! TỨ CHÚNG ĐỒNG TU.

Thưa quý Anh Chị và các Em,

Cầu Phật gia hộ quý anh chị và các em một mùa Chu Niên có niềm vui trong sáng, an lành.

Hayward, một đêm gần cuối tháng 6 năm 2005.

---o0o---

MƯỜI ĐIỀU TÂM NIỆM

1. Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh tật vì không bệnh tật dục vọng dễ sinh.
2. Ở đời đừng cầu không khó khăn vì không khó khăn thì kiêu sa nổi dậy.
3. Cứu xét tâm tính đừng cầu không khúc mắc vì không khúc mắc thì sở học không thấu triệt.
4. Sự nghiệp đừng mong không bị trở ngại vì không trở ngại thì chí nguyện không kiên cường.
5. Làm việc đừng mong dễ thành vì việc dễ thành thì lòng thường kiêu phụ.
6. Giao thiệp đừng mong lợi mình vì lợi mình thì mất đạo nghĩa.
7. Với người đừng mong tất cả đều thuận theo ý mình vì theo ý mình thì tất tỵ kiêu.
8. Thi ân đừng cầu báo đáp vì cầu báo đáp thì thi ân mà có mưu đồ.
9. Thấy lợi đừng nhúng tay vì nhúng tay thì tâm trí bị hắc ám.
10. Oan ức không cần biện bạch vì làm như vậy là hèn nhát và oán thù tăng thêm.

Luận Bảo Vương Tam Muội.

---o0o---

Phần II - Chánh Đức: Miếng Dừa Non

Một Vài Cảm Nghĩ Trong Ngày Lễ Ra Mắt Gia Đình Phật Tử Chánh Đức

Kính thưa quý Đạo Hữu Phụ huynh,

Thưa quý Anh chị Huỳnh Trưởng,

Các em Đoàn sinh đơn vị Chánh Đức thân mến,

Ngày hôm nay đánh dấu một bước tiến, một sự cố gắng của chúng ta trong sinh hoạt của Gia đình Phật tử Chánh Đức. Trước hết, tôi xin thành tâm tán thán công đức của tất cả Quý vị, xin cầu nguyện ngôi Tam Bảo gia hộ Quý vị, quý anh chị Huỳnh trưởng và các em Đoàn sinh luôn được an lành, may mắn trong cuộc sống hàng ngày.

Sau đây, tôi xin phép chia sẻ với Quý vị một vài cảm nghĩ trong ngày vui chung của tất cả chúng ta.

Tổ tiên chúng ta đã có lời dặn dò, là “vạn sự khởi đầu nan,” đó là nhận xét hết sức thực tế và đúng đắn. Khó khăn không làm ta nản chí mà trái lại, thúc đẩy ta cố gắng thêm và bền lòng hơn nữa. Chúng ta càng vững tin vào công tác giáo dục tuổi trẻ mà chúng ta đang theo đuổi cho đơn vị Chánh Đức.

Sau hơn 6 tháng hoạt động, vượt qua những sự khó khăn ban đầu, ngày hôm nay, toàn thể Đơn vị đã có một Ban Huynh trưởng thực thụ, có khả năng để hướng dẫn đoàn sinh. Số lượng Đoàn sinh đã tăng dần, dù còn khiêm tốn nhưng cũng đã thành Đoàn, Đội hẳn hoi và có đủ điều kiện cần thiết để tiếp tục thu nhận đoàn sinh. Bên cạnh đó, tinh thần bảo trợ của quý Đạo hữu Phụ huynh xa gần cộng với sự yểm trợ rất tích cực của Ban Hướng Dẫn Miền và Đoàn Cựu Huynh trưởng San Jose là những yếu tố rất quý báu, góp phần vào sự xây dựng và phát triển của GDPT Chánh Đức. Những khó khăn, trở ngại của những ngày tháng ban đầu chúng ta đã vượt qua được bằng sự quyết tâm và cố gắng của chính mình. Trong thời gian tới đây, chắc chắn chúng ta sẽ còn gặp những khó khăn kế tiếp. Nhưng chúng ta hãy cùng tin tưởng rằng, với sự quyết tâm và ý chí phụng sự Đạo pháp và Dân tộc một cách tích cực và chân thành, chúng ta sẽ vượt qua những khó khăn, trở ngại đó.

Riêng đối với các em Đoàn sinh, thầy muốn kể cho các em nghe một câu chuyện xưa. Câu chuyện của Thỏ và Rùa trong một cuộc chạy đua. Ai trong chúng ta cũng biết, thỏ chạy mau, còn rùa bò rất chậm. Khi nghe đến chuyện chạy đua, thỏ đã cười đến nỗi bò lăn ra cỏ. Ai cũng thừa biết là rùa sẽ thua, thỏ cũng tin chắc như thế. Để rồi, thỏ chỉ ham chơi, xem thường rùa, cho nên quên cả ngày giờ của cuộc thi. Đến lúc nhớ lại, thỏ chạy bất kể sống chết, tới nơi hẹn thì ôi thôi... rùa đã đến đích rồi! Thỏ thua cuộc. Câu chuyện cho chúng ta một bài học quý giá, đó là: chúng ta không nên khinh thường, chệnh mảng, tự tin quá đáng, mà trái lại phải thận trọng, cố gắng làm việc cho đến đích thành công. Đền với Gia đình Phật tử là đền với một tổ chức giáo dục, trong đó, các

em sẽ được học tập những điều hay và bổ ích cho đời sống. Mai sau khi lớn lên trong xã hội, các em sẽ có được niềm tin tưởng vào khả năng của chính mình, trong việc xây dựng cho mình một hướng đi hữu ích, có thể phát triển tinh thần đoàn kết, tương trợ, lòng thương yêu đối với mọi người. Và còn nhiều phẩm chất, giá trị đạo đức khác mà các em có thể đã rèn luyện được trong những ngày sinh hoạt với Chánh Đức. Thầy mong rằng, các Em có được những giờ phút vui vẻ, lợi ích khi đến với màu Lam hiền hòa muôn thuở của Gia đình Phật tử.

Nguỡng nguyện Tam Bảo thù từ gia hộ cho tất cả chúng ta được thắm nhuần Chánh pháp, làm nền tảng cho mọi phước đức bây giờ và mai sau. Lại xin cầu nguyện Hộ pháp Thiện thần gia hộ cho các sinh hoạt giáo dục, tu học của GDPT Chánh Đức đều được hanh thông, tốt đẹp.

---o0o---

Chánh Đức: Mừng Ngày Chu Niên Đầu Tiên

Quý Anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn sinh thân mến,

Nói theo tinh thần người Việt chúng ta thì đây là ngày lễ “Thôi Nôi” của đơn vị Chánh Đức, tựa như ngày kỷ niệm tròn một năm kể từ khi đưa bé ra chào đời. Đúng vậy, tổ chức chúng ta như là một đứa bé mới đi chập chững trên con đường sinh hoạt của đoàn thể màu Lam, đầy tình thương thấm thiết.

Chúng ta đã đến với nhau trong tinh thần của một gia đình, có anh chị em, có thầy, có bạn và những người thân yêu. Cùng nhau chia sẻ vui buồn suốt một năm qua. Bây giờ, nhìn lại, chúng ta thấy gì? Thấy rất nhiều. Chúng ta thấy một bác Gia trưởng chững chạc, thương mến (Ái) đoàn sinh, mà lòng hằng ước mơ làm được những điều tốt đẹp, thanh thoát trong cuộc đời mình. Thật là đáng quý vô cùng!

Bên cạnh bác Gia trưởng, chúng ta thấy một anh Liên đoàn trưởng có nhiều năm kinh nghiệm sinh hoạt với tổ chức, hăng say hoạt động với tinh thần trách nhiệm rất cao. Nhờ đó, mà các sinh hoạt từ những buổi họp mặt hàng tuần ở Centerville Community Center cho đến trại huấn luyện, họp bạn hay mọi liên lạc với Miền, với các Đơn vị bạn đã hoàn thành trọn vẹn (Mãn), tốt đẹp. Nhìn quanh nữa, chúng ta còn thấy rất nhiều điều vui vẻ, hy vọng cho đơn vị Chánh Đức, nào là hưng thịnh (Quang Hưng), bình an (Diệu An), nhã nhặn (Quang Nhã), đẹp đẽ (Quảng Hoa) hay dồi dào sung mãn (Nguyên Phú) và biết bao phẩm chất quý giá khác. Chừng đó gia tài, hợp với những khuôn mặt trẻ trung của những huynh trưởng khác đã đưa Chánh Đức đi lên trong khiêm ái, tinh tiến và tin tưởng.

Thưa quý Anh Chị và các Em,

Lời tâm tình của riêng tôi với quý anh chị và các em trong ngày chu niên năm nay cũng là một sự hoan hỷ lớn lao và niềm kính trọng sâu xa.

Tôi nhận thấy tấm lòng của quý anh chị thể hiện chan hòa sự thân thương, đoàn kết. Trong những buổi họp mặt, dù là chính thức hay bán chính thức, tình anh em gắn bó đã được thể hiện trong cách giao tiếp hay xử sự. Một trong những sự việc khó quên, có lẽ, là buổi làm việc bên nhau, để rồi, quý anh chị dành số tiền thù lao cho việc trang trải phí tổn thuê mượn nơi sinh hoạt. Quý anh chị đã để lợi ích của việc chung lên trên và lên trước. Ý thức đó, quả thật, có giá trị như lời phát nguyện ngày nào quý anh chị đã bày tỏ trước Tam Bảo khi thọ cấp Huynh trưởng. Để thực hiện được những ước nguyện cho Đạo, cho Đời, chúng ta cần những tấm lòng nhiệt thành với lý tưởng như thế. Chính nhờ những nhận thức như vậy mà ta thành người, trên có thể báo đáp ơn Phật, dưới giúp đỡ mọi loài, mà ngay trước mắt là nêu gương tốt và làm tròn nhiệm vụ của người Huynh trưởng đối với các em Đoàn sinh thân thương của chúng ta.

Thứ đến, tôi xin nhân mạnh đến công việc chuyên môn của cấp huynh trưởng qua kinh nghiệm và thao thức cá nhân; đồng thời xin trình bày đôi ba suy nghĩ đối với sinh hoạt của chúng ta hiện nay. Trước hết, để cho sinh hoạt đạt được hiệu quả cao và cùng lúc để các em đoàn sinh tham gia chủ động và tích cực trong sinh hoạt, chúng ta cần cải tiến một số sinh hoạt nhằm gây tạo không khí tươi vui, cũng như thích hợp cho tuổi trẻ ở xã hội Tây phương. Thí dụ, chúng ta đã và đang tiếp tục tổ chức ngày sinh nhật hàng tháng cho huynh trưởng và đoàn sinh cùng sinh trong tháng đó. Đưa các em ra sinh hoạt ở ngoài trời để gần với thiên nhiên, thay đổi không khí. Hay tạo điều kiện thuận lợi cho phụ huynh Đoàn sinh và Huynh trưởng cùng với Đoàn sinh có dịp tu tập, dù chỉ tụng một thời kinh ngắn hay năm ba phút ngồi thiền. Chỉ cần có mặt bên nhau, với tình thương của Phật, với nụ cười trên môi, là chúng ta đã có sự an lạc rồi.

Sau hết, tôi muốn nói đến tinh thần hy sinh, một đức tính cần thiết của các cấp Huynh trưởng. Vừa rồi, tôi có dự một buổi lễ Chu Niên, mà trong đó, anh Trưởng Ban Hướng Dẫn Trung Ương đã phát biểu điều này. Anh nói: “Huynh trưởng đồng nghĩa với Hy sinh.” Tôi rất đồng ý điều này, và tôi mong, tất cả chúng ta cũng biết được điều này thì quý hóa biết bao nhiêu! Biết để mà quý mến nhau, mà thông cảm và hỗ trợ nhau trong các sinh hoạt nuôi dưỡng trẻ tuổi. Với lòng kính trọng sâu xa, mà rất nhiều lần, tôi đã kêu gọi quý Phật tử, phụ huynh của đoàn sinh nên góp phần trợ giúp các sinh hoạt của Gia đình Phật tử cũng vì nhận thấy sự hy sinh của quý anh chị hết sức cao cả.

Sau một năm, bây giờ mọi sinh hoạt đã điều hòa, vững mạnh và Chánh Đức có thể tiến thêm nhiều bước nữa. Đó là công lao của quý anh chị, của toàn ban Huynh trưởng. Tôi xin cầu chúc quý anh chị được nhiều sức khỏe, vững tay

chèo để đưa con thuyền Chánh Đức tiếp tục lướt sóng, đến bến An Vui, đến bờ Tươi Mát.

Riêng đối với các em Đoàn Sinh, mà đa số là Oanh vũ, thầy chỉ mong là các em được nhiều vui vẻ trong ngày chu niên. Nhớ câu châm ngôn của Ngành, nhớ đến kỷ niệm thân thương khi sinh hoạt với Đoàn. Như hôm trước, mình có cam kết: Là bạn bè, anh em trong một Gia Đình, chúng ta luôn luôn thương mến và giúp đỡ nhau. Today is the celebration of our first anniversary, I sincerely wish you and your family to be happy. You know, I really CARE for you. Có dịp, các em nên tìm cách bày tỏ lòng biết ơn đến với cha mẹ, bác Gia trưởng và quý anh chị Huỳnh trưởng đã dạy dỗ, thương mến các em suốt một năm qua.

Cuối cùng, tôi xin thành kính chấp tay cầu nguyện hồng ân Tam Bảo gia hộ cho tất cả chúng ta giữ vững niềm tin vào Chánh pháp, luôn có an vui, hạnh phúc trong đời sống đề phụng sự Tổ Chức, nuôi dưỡng tình Lam.

Hayward, mùa Chu niên I, 2003.

---o0o---

Chánh Đức: Mừng Chu Niên Về

Thưa quý anh chị Huynh trưởng và các em Đoàn Sinh thân mến,

Mới đó mà đã hai năm trôi qua kể từ khi đơn vị chúng ta được thành hình và góp mặt với tổ chức chung của gia đình Lam. Nhìn lại và kiểm điểm những thành quả mà chúng ta gặt hái được và những khó khăn phải đương đầu, chúng ta chắc chắn học được nhiều bài học hữu ích cũng như để lại cho nhau thật nhiều kỷ niệm.

Tuy rằng đơn vị chúng ta khai sinh vào thời điểm và hoàn cảnh mà tổ chức chung gặp khó khăn và phân hóa. Nhưng, như chúng ta đều biết, tình trạng trên chỉ là những ba động nhất thời, rồi sự ổn cố và trong ấm ngoài êm lại trở về với tổ chức chung thân yêu của chúng ta như xưa. Chúng ta hãy vững lòng bên nhau, lo cho sự sinh hoạt của đơn vị, hoa trái Vui Tươi sẽ đến với mình.

Lịch sử cũng đã cho chúng ta thấy thói bè phái, óc chia rẽ chỉ dẫn đến tranh chấp, phân ly và cả suy vi cho đoàn thể. Như ở nước ta trong thời thập nhị sứ quân, cả dân tộc chìm trong khói lửa của tương tranh. Rồi Trịnh Nguyễn phân tranh, nam bắc tranh quyền, đoạt lợi đẩy người dân hai miền vào thế đối đầu và tương tàn, tương sát. Những lúc đó, ai cũng khổ, cũng buồn. Nay được định cư ở một xứ chan hòa ánh sáng văn minh tiến bộ, chúng ta cần khôn ngoan, không nên lặp lại những điều mà người xưa đã vấp phải, rút kinh nghiệm trong quá khứ để góp phần xây dựng và củng cố đoàn thể thân yêu của chúng ta.

Một điểm đẹp nhất của Chánh Đức là tình đoàn kết, chung vai góp sức của huynh trưởng các cấp trong việc xây dựng và phát triển tổ chức mà hôm nay tôi xin trân trọng nhắc lại, một mặt là để dâng lên ngôi Tam Bảo lời cầu nguyện chân thành, mặt khác, để trình bày với quý đạo hữu phụ huynh và đoàn sinh biết điểm son này. Tôi đã giữ tấm hình của ngày nào, cả ban Huynh trưởng tình nguyện làm việc để gây quỹ, mướn chỗ sinh hoạt cho đơn vị. Cho đến nay, tinh thần và ý thức phục vụ cao cả đó vẫn được nuôi dưỡng và phát huy. Chỉ mới hôm qua thôi, anh Nguyên Mãn khi ở chùa Phổ Từ cho tôi biết anh đang trên đường đi nhận một công việc. Rồi tuần sau, toàn Ban Huynh trưởng, tay xèng tay cellphone, cùng làm việc để kiếm thêm chút tiền trả cho Centreville Community Center tháng tới. Đẹp biết bao nhiêu tấm lòng hy sinh và đoàn kết đó!

Tôi xin cung cấp và trân trọng đề nghị Ban Báo Chí in tấm hình đó lên đặc san để quảng bá một trong những thí dụ điển hình của những tấm lòng tha thiết với tổ chức, với thể hệ sau. Bây giờ thì Ban Huynh trưởng thêm nhiều khuôn mặt mới, lại có thêm nhiều tài năng mới nữa. Đó cũng nhờ sự gia hộ của mười phương chư Phật, chư vị Lịch đại Tổ sư, chúng ta mới có thể vượt qua sóng gió, đến được bờ bên của Yêu Thương và Kết Hợp hôm nay.

Viết đến đây, hình ảnh các em Đoàn sinh cùng sắp hàng để tập luyện võ nghệ lại đến với tôi. Ước gì tôi nhỏ lại như các Em để cùng tập đứng tấn trung bình, cùng múa tay khua chân cho thân thể được khỏe mạnh, cho các bắp thịt được nở nang! Như ông cha ta thường nhắc nhở: một thân thể tráng kiện trong một tâm hồn minh mẫn. Đó là con đường Chánh Đức đang đi. Đào luyện một con người trở nên hữu ích cho xã hội không phải dễ. Việc đó gọi là “trồng người” cần đến trăm năm lặn, anh chị ạ. Quyết tâm bắt tay hành động đã là một khó khăn. Kiên nhẫn tiến bước là một khó khăn khác. Chúng ta tin tưởng, rồi đây thành quả của bao nỗ lực vun trồng của các anh chị - hoa trái của an lành, hạnh phúc - sẽ đến với các em một cách lâu dài và bền vững. Hạt giống lành chắc chắn sẽ đưa đến quả tốt.

Hôm nay, ngày Chu Niên lần thứ hai đến, tôi xin thành tâm tán thán công đức và cầu chúc quý Anh Chị và các Em được nhiều an lành, vui vẻ ,,

Hayward ngày 27 tháng 10 năm 2004.

---o0o---

Phần III - Chánh Hòa: Tô Canh Mít

Mừng Ngày Chánh Hòa Ra Đời

Ba ngày trước đây, vào dịp lễ Giáng Sinh, lời kinh Phật một lần nữa vang lên tại đây ghi dấu sự chào đời và khởi sự sinh hoạt của một đơn vị tân lập thuộc tổ chức Gia đình Phật tử, có tên Chánh Hòa. Niềm vui dâng tràn nơi mọi người hiện diện, nơi chị Đức Tâm và gia đình chị.

Chị dẫn hai cháu bé đến chùa, sinh hoạt với đoàn thể màu Lam, mà chị nghĩ nơi đây sẽ là một môi trường tốt đẹp cho sự phát triển tuổi trẻ của các cháu. Chị cũng mong rằng, hai cháu lớn lên sẽ giữ vững được niềm tin trong sáng vào cuộc đời, vào con người của người con Phật. Khơi sáng và phát triển sự tin yêu với đời, với người là mục đích chính yếu trong công tác giáo dục của đoàn thể chúng ta.

Thật thế, niềm tin là vốn liếng, là ý nghĩa của cuộc sống. Thiếu niềm tin, con người như mất hướng đi, sẽ lạc lõng, bơ vơ giữa cõi đời vốn dĩ lắm bất an. Thiếu niềm tin, con người dễ dàng bị đắm chìm trong khổ đau phát sinh do tư kiến và chấp ngã. Vì thế, đưa con em đến với tổ chức Gia đình Phật tử là tạo một nền tảng vững chắc để cho con em của mình lớn lên với niềm tin trong sáng, đẹp đẽ đó. Điển hình là sinh hoạt trong đoàn thể màu Lam, các em sẽ thấy hai chữ Tình Thương là vật hiện hữu, là những gì có thật. Hàng tuần, các em sẽ được anh chị Huynh trưởng chăm sóc, trao gửi tình thương từ lời nói nhẹ nhàng, cho đến cung cách đối xử với nhau chan chứa tình người và tình đạo.

Tôi còn nhớ hôm đi chợ FoodMaxx mua nước ngọt để đãi những người thợ đang xây chùa Phổ Từ, tôi thật cảm động khi thấy một em Oanh vũ, bắt ấn cát tường chào tôi giữa đám đông người với vẻ hồn nhiên của một em nhỏ và sự kính cẩn của một người ngoan đạo. Quả thật hột giống của Phật tính đã được ươm và đang nảy nở nơi em rồi! Tôi tin tưởng vào hiệu quả tác động đối với các em qua các sinh hoạt của Gia đình Phật tử. Đôi khi, ta thấy có những điều chúng ta truyền đạt cho các em tuy rất đơn giản nhưng, kỳ thật, hàm chứa nội dung súc tích, ý nghĩa thâm sâu. Thí dụ như khi chúng ta hướng dẫn các em ba điều luật của ngành Oanh vũ: Em tưởng nhớ Phật. Em kính mến Cha mẹ và thuận thảo với Anh chị em. Em thương người và vật. Đó là những tư tưởng rất cao quý và đầy tình người.

Nếu hiểu và thực hành thường xuyên được các điều dạy trên, khi lớn lên các em sẽ trở thành những công dân lương thiện, biết thương yêu mọi người chung quanh. Trồng người mà! Cần đến mười năm, hai mươi năm hay lâu hơn nữa

mới có kết quả, quý Anh Chị à! Xin Phật gia hộ cho chúng ta có thật nhiều kiên nhẫn để làm công tác này.

Hôm nay, tôi viết những dòng chữ này là để ghi lại chút ít kỷ niệm trong tình Lam của chúng ta và sự ra đời của đơn vị Chánh Hòa. Không phải riêng tôi mà ai cũng công nhận điều này: vui thật, ít khi thấy ngày đầu tiên sinh hoạt và thu nhận đoàn sinh của một đơn vị nào, mà đông đảo và vui vẻ như vậy. Tôi nghĩ, nhờ tất cả chúng ta có tấm lòng, một tấm lòng tha thiết vì Đạo, vì Đời với ước nguyện chung là giúp cho tuổi trẻ ở xứ người còn giữ được những truyền thống tốt đẹp của nếp sống, đạo đức, văn hóa, tiếng nói và chữ viết của người Việt.

Trong ngày đáng nhớ ấy, tôi đã ngồi yên quan sát và lắng nghe. Tôi nghe đạt dào sung sướng. Tôi thấy mọi người đượm nét tươi vui. Còn trẻ ra nữa! Ai từng đời, chị Lê G., đã trên 60 tuổi, mà có Anh còn gọi đùa: Lê G. ơi, em ngồi xuống, “con nít” biết gì để các anh chị bàn chuyện! Chị ở tuổi sáu mươi, mà vẫn còn “nhỏ” thì tôi mới gần năm chục, chắc còn khờ dại lắm! Tôi bỗng nhớ đến những buổi cùng đi với mẹ về thăm quê ngoại. Tính con nít, ngồi trên bè ghe lấy tay vọc chơi với nước. Đối với cha mẹ, mình luôn nhỏ dại, vụng về. Gia đình Phật tử là như vậy, lúc nào cũng tươi vui, cũng đùa nghịch, dù tóc đã “bạc” đến mấy màu! Lại có lời phát biểu: sao hôm nay cái gì cũng có chữ H đứng đầu cả. Từ pháp danh của hai huynh trưởng lãnh trách nhiệm xây dựng đơn vị tân lập, là Quang Hưng và Quang Hiền (xin nhớ là có một nhân vật khác cũng quan trọng không kém đó nhe (chị Quảng Hoa), thiếu chị là anh Quang Hưng sẽ “đói meo” đó), cho đến tên của đơn vị là Chánh Hòa. Tôi muốn bổ túc thêm là trong tiếng Anh cũng có mấy danh từ khác nữa, cũng bắt đầu bằng mẫu tự H là Harmony (Hòa Thuận) và Happiness (Hạnh Phúc). No wonder, tiếng reo của Chánh Hòa là Vui. Một sự trùng hợp hay anh Trưởng ban Hướng dẫn Miền có “thần thông” mới yêu cầu đặt tiếng reo như vậy. Mong sao cho Chánh Hòa luôn được vui vẻ.

Đó là ý kiến của hàng Huynh trưởng. Còn tôi thì thấy một sự kiện khác rất có ý nghĩa. Đó là, ba bác Gia trưởng (Chánh Tâm, Chánh Đức, A Nô Ma) và anh Đoàn trưởng đoàn Cựu Huynh trưởng cùng có mặt trong buổi lễ cầu nguyện. Bên cạnh sự hướng dẫn của Ban Thường vụ miền Thiện Minh, Chánh Hòa còn rất cần sự trợ giúp của các Đơn vị bạn ở địa phương. Đó là yếu tố rất quan trọng cho sự thành hình và phát triển của đơn vị ở tương lai. Vì có anh, có em, có trên, có dưới, mới ấm cúng, vui vẻ, chứ một mình thì lạnh lẽo và cô thế lắm. Sau khi chung lời cầu nguyện, mọi người cùng lên bắt tay chúc mừng hai huynh trưởng của đơn vị mới: Quang Hưng và Quang Hiền. Những cái bắt tay đầy thân tình và chân thật.

Nhìn lại, từ ngày “lọt lòng,” Chánh Hòa đã nhận được thương yêu, đùm bọc từ nhiều hướng. Về nhân sự, có thêm ba Huynh trưởng hợp tác. Về tài chánh, thể hiện sự ưu ái khả quan và một số Mỹ kim tiền mặt. Ngoài ra, còn nhận được một lời hứa quan trọng nữa: ba ngày sau, về thăm nhà sẽ có thêm quà. Hôm nay, đúng ba ngày rồi, tôi cũng đang hồi hộp chờ đợi đây. Nhà còn nghèo, nên nghe ai hứa cho quà cáp gì, mình cũng đều thấy sung sướng và biết ơn cả, phải không anh Quang Hưng và Quang Hiền?

Mấy hôm nay, trời vẫn còn lạnh và mưa dầm dề. Con ho, đêm đêm, cứ làm công việc của nó, và tôi, thôi, cũng xin làm công việc của tôi – ôm ngực mà ho. Mà lạ, một chữ ho thì thấy khó chịu, chứ có ba chữ ho – ho ho ho – thì lại thấy vui. Thế mới biết, ông cha mình đã có kinh nghiệm sâu sắc: *một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao*. Cầu chúc đơn vị Chánh Hòa, luôn có thương yêu, hòa thuận. Cầu chúc tất cả chúng ta qua năm 2005, có nhiều năng lực tâm linh để hộ Đạo, xây Đời, sống trong an lành, hạnh phúc.

---o0o---

Những Bước Đi Chập Chững

Hôm trước, sư chú Phô Quán (Roberto) gửi cho tôi mấy tấm hình sinh hoạt của đơn vị Chánh Hòa. Qua e mail, chú cũng rất lấy làm hoan hỷ, nhận thấy rằng, đây là những sinh hoạt rất hào hứng và vui vẻ, giữa phụ huynh và Huỳnh trưởng, giữa các em đoàn sinh với nhau. Chú viết: “Here’s today’s Sunday edition of the Buddhist Youth Group coming to visit the temple. Each month they celebrate the birthday’s of those particular children. The mothers made lau’s for the honored kids.

You should see with what devotion the parents organize, help and are dedicated to helping the many children foster a Buddhist life and ideal. Many parents have been volunteering for years even though their children have now gone off to college. The parents are dedicated to helping the future and all generations.”

Nhận được ý kiến khích lệ từ sư chú, tôi rất vui mừng và yên tâm. Vì phải phụ trách lớp Phật pháp vào mỗi sáng chủ nhật tại Trung tâm Phật giáo Hayward, trùng với giờ sinh hoạt của Chánh Hòa, nên tôi không có cơ hội theo dõi, ở bên cạnh anh chị Huỳnh trưởng thường xuyên được. Tuy vậy, tôi có nhờ anh em chúng Xuất gia ở chùa Phô Từ dành sự yểm trợ, cung cấp tiện nghi cho các sinh hoạt của đơn vị.

Mỗi tuần lễ trôi qua, đơn vị lại lớn thêm một chút như là vào dịp lễ Phật Đản vừa rồi, các em Đoàn sinh đã theo các anh chị Huynh trưởng cài huy hiệu “Mừng Phật Đản” cho quý Bác và những người đến tham dự buổi lễ. Việc làm tuy nhỏ bé nhưng biểu hiện những bước đi trong sự lớn lên của đơn vị và ý thức phục vụ nhen nhúm hình thành trong lòng các em.

Một điểm nữa là, như quý Anh Chị cũng rõ, trong mục đích xây dựng và trau dồi nhân cách, các em được học hỏi về truyền thống văn hóa Việt. Các em được hướng dẫn về cách chào kính, ứng đáp theo tập truyền tôn trọng người lớn tuổi, bậc trưởng thượng. Quả thật mừng thầm trong lòng khi thấy em Đoàn sinh, chấp tay chào, và lễ độ đáp lời khi quý Thầy, quý Bác đến thăm các em trong ngày sinh hoạt. Đây là một trong những hình ảnh sống động và tươi đẹp minh chứng được sự hữu hiệu của công tác giáo dục của tổ chức Gia đình Phật tử chúng ta. Từ đó, chúng ta có thể tin tưởng rằng, khi thành nhân, các em sẽ biết cách xử sự đúng đắn và có lương tri đối với mọi người chung quanh, trong đó, môi trường gần gũi nhất là gia đình. Làm cha mẹ, chắc hẳn, chúng ta sẽ yên tâm và sung sướng khi thấy con em mình lớn lên ở xã hội Tây phương mà vẫn giữ được những nét đẹp của văn hóa Việt Nam.

Hôm nay, một ngày nắng đẹp sau cơn mưa, các em học sinh của trường bên cạnh đã bắt đầu nghỉ hè. Còn lại chúng ta ở đây, với sân trường rộng rãi thênh thang, với không gian mở rộng, và với vòng tay thương mến bao la, chúng ta cùng đóng góp để xây dựng đơn vị Chánh Hòa. Tôi xin thành tâm tán thán công đức lên ngôi Tam Bảo, xin cảm ơn đạo tâm kiên cố, và cầu nguyện quý anh chị Huynh trưởng, phụ huynh, các em Đoàn sinh cũng như quý vị ân nhân, tất cả đều được an lành trong ngày ra mắt chính thức của đơn vị Chánh Hòa.

---o0o---

Nhận Lấy Trách Nhiệm

Còn ba ngày nữa là đến tết Trung thu, mà đặc biệt, lần này cả ba đơn vị Chánh Tâm, Chánh Đức và Chánh Hòa cùng hợp sức tổ chức để các em Đoàn sinh, cũng như các cháu Thiếu nhi, có dịp vui chơi bên nhau. Nhưng lần này có Chánh Hòa nhận lãnh trách nhiệm phối hợp công tác, cho nên tôi cũng có đôi chút lo lắng. Dù hôm trước đã nhắc anh Tâm Thế, nhắn lời nhờ Quảng Ý liên lạc với chính quyền giúp đỡ về phần an ninh, lại nhờ vài đạo hữu trong Đạo Tràng “kín đáo” phụ giúp vài công việc khác, tôi vẫn còn lo lắng, như kiểu cha mẹ lo cho con gái trong ngày đi “làm dâu thiên hạ” đó mà!

Có thể sự lo lắng của tôi là hơi thừa vì đơn vị Chánh Hòa đã chứng tỏ được khả năng và tinh thần làm việc một cách tốt đẹp trong ngày lễ Chính thức Ra mắt cũng như trong lễ Vu Lan vừa rồi. Nhìn lại quá trình hoạt động trong ba tháng thì đây như là một bài thi thử thách cho Chánh Hòa. Chỉ mới ra mắt thôi mà đã

đảm trách nhiều công tác chính yếu trong lễ Vu Lan, rồi tới Trung thu, rồi ngày Tu học chung cho ba Ban Huynh trưởng. Nhưng có sao đâu, mà lo cho mệt! Điều đó chứng tỏ quý anh chị Huynh trưởng cũng như Phụ huynh đã có sự tin tưởng nên mới “được” giao phó trách nhiệm. Từ chỗ làm việc, tiếp xúc với nhau để rút tỉa kinh nghiệm, vượt qua được khó khăn và trở ngại thì năng lực chúng ta mới được phát huy và tài bồi, đoàn thể của chúng ta mới có cơ phát triển và dồi dào nhuệ khí. Chứ ngồi yên một chỗ, theo kiểu “chờ sung rụng,” thì cuối đời, mình sẽ được gì? Chính vì cũng suy nghĩ như vậy nên tôi mới nhận lời yểm trợ cho khóa Hội thảo Kỹ năng Huynh trưởng 2005 sắp tới đây tổ chức tại chùa Phổ Từ, mà không chùng đờn vị Chánh Hòa lại được “hân hạnh” trực tiếp góp một bàn tay nhỏ trong việc thực hiện ước nguyện chung trong vận hội lớn của một số Huynh trưởng – tuy nhân số ít nhưng nhiều nhiệt tâm – cùng muốn mượn dịp khơi sáng ngọn đèn của Trí huệ và Hy sinh, dâng hiến cho sự phát triển của Tổ chức và cho tương lai của Tuổi trẻ.

Công việc thì nhiều mà nhu cầu thì ngày một thêm chứ không bớt. Có điều, mình thương mến nhau, thật lòng muốn làm đẹp Đạo, vui Đời, thì sá gì khó khăn trước mắt. Mình sẽ cùng nhau tiến bước bằng nhịp thở Chánh Niệm, nắm chặt tay nhau trong Từ Bi, và cùng làm việc với hạnh Phổ Hiền sáng chói. Cũng may mắn, gặp thuận duyên rất lớn, nên việc thành lập đơn vị dù có khó khăn chút đỉnh ở ban đầu, nhưng nhờ lòng kiên nhẫn của toàn ban Huynh trưởng mà giờ đây không khí vui nhộn, ấm áp trong những buổi sinh hoạt như lan dân ra, tăng thêm lên. Điển hình là tôi đã thấy những tô bún ngon lành nấu ở nhà, đem đến chùa hâm lại. Tôi đã thấy hình ảnh của nụ cười tươi như hoa nở trong buổi sinh hoạt của chị Quảng A., chị Đức T., của anh Quảng H., anh Minh T., anh Nhân, hay của em Quảng V. như còn đọng lại trong tôi. Tiếp thêm là sự có mặt của anh Tâm Thế, Gia trưởng, mà giữa chúng ta đã tạo được sự tương kính, cảm thông thật sự. Chúng ta hãy cùng mạnh dạn, nhất quyết sống với hạnh Chân Thật. Đừng có thái độ bất nhất, trước mặt thì vuốt ve mà sau lưng thì nói xấu, chỉ trích nhau. Đừng có tâng bốc chỉ vì lợi lộc cá nhân. Đừng có kết tạo bè phái với mục đích củng cố địa vị cá nhân hay vì thành kiến

hay tinh thần địa phương. Nhất là, đừng lừa dối với chính mình, mà sống theo tập khí của phàm nhân tục tử! Chúng ta là những thành viên của một tập thể có Lý tưởng, có Tu tập, có Niềm Tin vào Chánh pháp.

Đơn vị Chánh Hòa đã lần lần lớn lên trong những nhân duyên tốt đẹp đó. Phụ huynh cùng đến sinh hoạt với con em của mình trong ngày sinh hoạt. Huynh trưởng cùng vui chơi bên nhau trong tình bạn quý. Và các em Đoàn sinh thì được dạy chào kính, lễ phép với người lớn tuổi. Nghĩ đến những điều này, tôi lại thâm cảm ơn sự gia hộ của Tam Bảo, biết ơn tình bạn thắm thiết với mọi người, và không quên tiếp tục cầu nguyện cho bản thân mình bớt đi đôi phần lo lắng. Đã hết lo chưa? Tôi không trả lời được câu hỏi này đâu. Một ngày nắng đẹp sắp lên, thôi thì, mỉm cười cái đã, hạ hồi phân giải.

Chùa Phổ-Từ, tháng 9-2005.

---o0o---

Phần IV - Mở Rộng Vòng Tay

Mừng Hoa Nghiêm Tròn 10 Tuổi

Cái mốc mười năm, dường như là một tiêu chí thời gian rất có ý nghĩa trong cuộc sống của chúng ta. Xa xứ mười năm, hay mười năm rồi, mới gặp lại nhau, đó là những bày tỏ thiết tha trong lời nói cũng như trong cảm xúc. Hôm nay, đơn vị Hoa Nghiêm làm lễ kỷ niệm chu niên 10 năm, riêng với tôi, cũng có những cảm xúc rất đặc biệt, rất thích thú.

Nhớ lại hôm đó, một ngày kỷ niệm chu niên của Hoa Nghiêm mà tôi có dịp tham dự. Một buổi trời mưa tầm tã, trong một khung cảnh rất thân thương gần gũi và tôi tình cờ được gặp lại người anh mà tôi rất quý mến. Anh Đặng Đình K., một huynh trưởng kỳ cựu có sinh hoạt với miền Vĩnh Nghiêm ở quê nhà. Trong những năm đầu tiên đến Mỹ, anh là một trong những huynh trưởng tất tả ngược xuôi trong công việc vận động thành lập tổ chức Gia đình Phật tử Việt nam ở Hoa Kỳ. Gặp nhau, tay bắt mặt mừng, niềm vui trong lòng đã dâng trào, còn được cộng thêm niềm vui về sự trưởng thành của đơn vị. Ngay hôm đó, tôi đã cảm nhận được tương lai lớn mạnh, của Hoa Nghiêm vì nhận thấy những nhân duyên tốt hội tụ ở đây. Có thầy Cố vấn Giáo hạnh vừa hiền, vừa tử tế. Có bác Gia trưởng đầy đạo tâm, có lòng thương yêu tuổi trẻ, và một Ban Huynh trưởng, có kinh nghiệm và tinh thần trách nhiệm cao. Tôi đã chờ, chờ ngày cầu chúc Hoa Nghiêm hát khúc nhạc Chu Niên trong thân thương và vui vẻ.

Hôm nay là ngày mà tôi đã trông chờ. Tôi xin nêu lên đây một vài suy nghĩ của mình, xin được chia sẻ với những người bạn Lam viên trong ngày vui của Hoa Nghiêm.

Trước hết, ngay cái tên của đơn vị đã là một hình ảnh vui tươi. Hoa Nghiêm là đẹp và trang nghiêm, lấy ý từ kinh Hoa Nghiêm, một bộ kinh Đại thừa mà đức Phật đã giảng dạy từ những ngày đầu tiên khi giáo pháp của Ngài hình thành. Còn đơn vị Hoa Nghiêm bây giờ được sinh hoạt trong một ngôi chùa, có khu rừng phía sau, đầy cây, đầy lá. Khuôn viên của chùa ở một thành phố nhỏ, tương đối yên tĩnh và rộng rãi.

Tôi đã gặp ở đó một thầy Phụng S. nhỏ nhẹ, đằm thắm, học rộng nghe nhiều. Thầy Trụ trì cũng là Cố vấn Giáo hạnh của đơn vị, tuổi trung niên, với tấm lòng hoan hỷ, cởi mở. Có sẵn kinh nghiệm sống, cộng thêm lòng thương yêu tuổi trẻ, mà Thầy xem như con cháu của mình, đơn vị Hoa Nghiêm như được “nằm” trong chiếc nôi ấm cúng được Thầy đùm bọc.

Ai đã từng sinh hoạt với tổ chức Gia đình Phật tử đều biết ngôi chùa là nơi nuôi dưỡng tình thương yêu cho các em lớn lên trong đời sống đạo. Đọc thơ của Huyền Không “Mái chùa che chở hồn dân tộc, Nếp sống muôn đời của tổ tông” hay văn của anh Trần Trung Đạo, chúng ta có thể cảm nhận điều đó. Từ những anh chị của thế hệ 40, 50, cho đến một em đoàn sinh vốn sinh ra ở Mỹ, lớn lên với văn hóa của xã hội Tây phương, một khi đã có cơ hội đến chùa, ăn cơm chùa, bây giờ có trở thành kỹ sư, thạc sĩ đi nữa, vẫn nhớ chén cơm chan xì dầu đầy tình thương hay tiếng còi giục giã trong giờ tập hợp. Nhớ tận tâm can, nhớ quay quắt mỗi khi đi công tác ngoại quốc. Thấy thiếu một cái gì thân thương dù mình đang ngồi trong một buổi dạ tiệc sang trọng. Nhớ tình Lam, nhớ lời nói nhỏ nhẹ, hiền từ, khuyên lơn của Thầy mong cho mình về lại với gia đình, cha mẹ. Nhớ lúc hoạn nạn, lúc giận mẹ cha, chính Thầy đã là người thăm hỏi, an ủi, giúp đỡ. Thầy đúng là gạch nối, cần thiết giữa mình với gia đình khi hữu sự, giúp mình qua khỏi cơn nông nổi, để có cơ hội ngồi xuống bày tỏ với cha mẹ những vụng dại của mình. Thầy đã cứu mình, và cứu cả gia đình mình qua cơn bối rối. Trong sự sinh hoạt, giáo dục của Gia đình Phật tử, vai trò của vị Cố vấn Giáo hạnh là nâng đỡ tinh thần, không những cho lớp trẻ, đoàn viên mà còn cho cả gia đình liên hệ. Đừng cạn nghĩ mà bỏ qua hay xem nhẹ việc này. Những khi có sự bất đồng ý kiến hay có điều chẳng được như ý giữa thầy trò, mình có thể nghĩ rằng: ra sinh hoạt ngoài park cho khỏe! Có thể khỏe được chuyện này nhưng lại rất mệt với những việc khác, mình hãy suy nghĩ cho cẩn thận! Không biết có ai thử làm thống kê rằng có đơn vị nào ra công viên sinh hoạt mà “sống sót” đến năm thứ mười không? Hoa Nghiêm may mắn thật, vẫn ở trong chùa nằm trong thành phố, còn có công viên sau lưng, mặc sức nghe tiếng chim, hưởng màu xanh của lá.

Sau hình ảnh của vị Cố vấn Giáo hạnh là bác Gia trưởng. Vai trò của vị Gia trưởng là làm trung gian, kết hợp giữa các đạo hữu của Đạo tràng và Ban Huynh trưởng. Vị này cần có uy tín để kêu gọi sự yểm trợ phương tiện vật chất, đáp ứng cho những sinh hoạt của đơn vị. Ví dụ, trong dịp tổ chức trại hè cho đơn vị, bác Gia trưởng là người đi góp gạo, quyên tiền cho đơn vị. Như là người chủ gia đình lo cho con cái có đủ cơm ăn, áo mặc thì Bác Gia trưởng có nhiệm vụ tương tự như vậy. Do đó, chúng ta cũng đừng đòi hỏi quá đáng, đừng bắt buộc bác Gia trưởng phải hiểu rõ Nội quy, Quy chế, rồi đòi Bác phải cảm thông tuổi trẻ, Bác phải biết thế này, thế nọ. Đòi hỏi nhiều quá, Bác chóng mặt, bác không đi kiếm cơm gạo cho mình được là cả Đơn vị sẽ đói - đói tình thương yêu, đói sự đoàn kết, đói cả tình nghĩa. Miễn là Bác có đến thăm hỏi, lo lắng cho sự sinh hoạt của đơn vị là tốt rồi. Quan trọng nhất là Bác có lòng thương đối với các em và tạo được niềm tin đối với cộng đồng để phụ huynh đưa con em đến sinh hoạt. Khi thiếu vài ba ngàn đồng để in đặc san, Bác hoan hỷ ủng hộ chút đỉnh và tìm kiếm mạnh thường quân là nhất trên đời rồi!

Sau đó là thành phần Ban Huynh trưởng. Quý Anh Chị đã ý thức vai trò quan trọng của người huynh trưởng mà phát tâm đem Đạo vào Đời. Hy sinh phần nào nhu cầu riêng tư trong đời sống của mình, để phục vụ cho tổ chức, để hoàn thành hạnh nguyện của những người mang lý tưởng Bồ tát đạo. Phật ở trên cao, Ngài cũng chứng giám điều đó. Vì vậy, xin quý anh chị cứ đem nhiệt tâm, lấy chí nguyện cao cả đó làm kim chỉ nam cho mọi sinh hoạt, thì cả thiên hạ sẽ biết ơn, cảm phục vô cùng. Thành thật mà nói, quý anh chị mới là nhân tố chủ yếu để đơn vị phát triển. Không có quý anh chị thì không có sinh hoạt, không có tổ chức.

Vai trò của người Huynh trưởng là dẫn dắt các em đi đúng con đường Chánh pháp. Hàng tuần, khi đến sinh hoạt, các Em bắt chước, học hỏi những điều anh chị hướng dẫn. Các anh chị huynh trưởng vừa là anh, là chị, là bạn, mà cũng là thầy, là cô để cho các em noi gương. Vai trò của quý anh chị rất quan trọng trong tiến trình phát triển đời sống tâm linh cho các em. Cá nhân tôi, nhiều đêm ngồi yên nghĩ ngợi, nhớ đến ơn nghĩa của quý anh chị rất nhiều. Vừa rồi, trong một khóa tu học, có anh Huynh trưởng đã cho biết, ở quê nhà, có lần anh đã tổ chức lễ Cúng Dường lên quý anh chị Huynh Trưởng lão thành trong tổ chức. Bàn giữa dành cho chư Tăng, bên trái có bàn của quý anh chị. Phẩm vật dâng cúng, bên chư Tăng mười, thì bên quý Anh Chị năm. Tôi muốn góp ý, nên tăng thêm lên phía quý anh chị *bảy*. Tôi cho rằng, quý anh chị rất xứng đáng để nhận lãnh phẩm vật cúng dường như vậy. Nói như vậy không phải để lấy lòng nhau đâu, mà chính vì xét đến hoàn cảnh thực tế trước mắt. Ai không muốn đi chơi, ai không muốn hưởng thụ, vậy mà, quý anh chị dám hy sinh, ra gánh vác trọng trách đào tạo thanh thiếu niên sống theo con đường Phật Pháp. Để các em lớn

lên trong tình thương của Phật, và đem tình thương đó đến với mọi người. Xã hội sẽ được bình an, bớt đi những tệ nạn. Kết quả đó có được là do sự đóng góp hiện tại của các anh chị bằng bàn tay cần mẫn, khối óc đảm đang và trái tim nhiệt thành. Mỗi tuần có bảy ngày, mà thiên hạ còn than là không có đủ thì giờ để xông xáo làm việc kiếm tiền. Với hàng Huỳnh trưởng, anh chị tự nguyện bớt nhu cầu cá nhân của mình để lo cho việc chung của người. Lý tưởng ở đâu? Thưa quý Anh Chị, ở ngay chỗ mình biết quên mình, mà mở rộng lòng để lo cho người, như trong câu nói của người xưa: Vui thì vui sau thiên hạ, còn lo thì lo trước mọi người. Chứ còn sống như kiêu ăn cỗ đi trước, lội nước đi sau, với cái khôn đó, cùng lắm, cũng chỉ đưa mình đến chỗ vinh thân phì da chứ cao cả gì!

Nói chung, sự thịnh suy và phát triển của một đơn vị Gia đình Phật tử tùy thuộc vào ba yếu tố vừa nêu. Đó là sự có mặt của vị Cố vấn Giáo hạnh, bên cạnh là Bác Gia trưởng làm gạch nối giữa Đạo tràng và Ban Huỳnh trưởng, sau cùng là một Ban Huỳnh trưởng ý thức cao, lý tưởng vững, cộng với tinh thần trách

nhiệm, khả năng chuyên môn. Có đủ ba điều này, đơn vị này là “hạnh phúc nhất trên đời” rồi. Theo cách nhìn khách quan của tôi, Hoa Nghiêm có đủ ba điều này, và kết quả là những thành tựu tốt đẹp mà đơn vị đã đạt được sau 10 năm có mặt. Xin nói nhỏ cho ban Huynh trưởng nghe, hôm trước bác Gia trưởng có lời khen đó. Bác nói: “Thưa thầy, thấy các em chịu khó lo cho đơn vị, tôi cũng vui quá, Thầy à!” Thường tình, chê thì dễ lắm, nhưng nhờ có vốn liếng tu học và tâm rộng rãi mà Bác đã khen ngợi. Đây là một yếu tố thuận lợi, tốt đẹp cho chúng ta đó, quý Anh Chị à. Thêm một duyên lành khác cho Hoa Nghiêm là vừa rồi ở chùa Vạn Hạnh tại Michigan, hai Huynh trưởng của đơn vị đã phát nguyện thọ cấp Tập, đem những tấm lòng trong sáng đó để phục vụ cho Đạo, cho Đời, làm cho đơn vị ở địa phương càng ngày càng khởi sắc. Tôi cũng xin chờ để chúc mừng ngày Hoa Nghiêm tròn 20 tuổi trong sự tin tưởng và vô cùng quý mến.

Kính dâng lên thầy Cổ vấn Giáo hạnh lời cầu nguyện chân thành trong hồng ân chư Phật, xin thành thật cầu chúc Bác Gia trưởng được nhiều sức khỏe và quý Anh Chị trong Ban Huynh trưởng và tất cả Đoàn sinh đơn vị Hoa Nghiêm hưởng trọn một mùa Chu Niên thứ 10 đầy vui tươi, phấn khởi. Xin cho tình Lam mãi mãi là một yếu tố thuận lợi, hòa ái để chúng ta cùng nắm tay nhau, cùng chung sinh hoạt làm đẹp con đường Thương và Hiếu của chư Phật mười phương.

Hayward, ngày 1 tháng 6 năm 2004.

---o0o---

Ngày Phật Hiện Về

Hàng năm đến mùa hoa sen nở, hàng Phật tử chúng ta lại quy tụ về chùa hay những nơi tôn nghiêm để làm lễ kỷ niệm ngày Phật đản sanh. Đây không chỉ là một lễ tiết tôn giáo trọng đại đối với nhiều thế hệ trong đó có thế hệ chúng ta, mà còn là ngày kỷ niệm một biến cố văn hóa quan trọng đánh dấu sự chuyển mình của nền lịch sử văn minh nhân loại. Thật vậy, ngày đức Phật đản sanh có ý nghĩa một thông điệp của Tình Thương ra đời và từ đó một kỷ nguyên của ý thức Giác Ngộ, Bình Đẳng và Khai Phóng bắt đầu được khai mở.

Ngày còn làm chú điệu ở chùa, mỗi khi trời hè có gió mát, nằm yên nghe tiếng anh D. ở chùa Từ Đàm đọc lại mấy đoạn trong quyển “Ánh Đạo Vàng” là lòng tôi lại nghe thôn thức, dạt dào:

“Nhân loại ơi! Có nghe chẳng một vị Giác Ngộ mới ra đời. Chúng sanh ơi! Một đấng Đại từ, Đại bi, Đại trí, Đại đức vừa xuất hiện dưới trần.

Ôi hân hoan, hân hoan cho toàn cả mấy tầng trời, vì chúng sanh ơi, một đóa hoa Đàm nở, một ánh sáng lạ chói ngời.

Này ai ơi! Hãy đi về phía nam dãy núi Hy Mã Lạp Sơn, vì chính ở đây đã ra đời một đức Phật.”

Ngài ra đời mang theo bao tín hiệu vui mừng từ vạn vật, mà qua lời văn chải chuốt, ngọt ngào của người viết truyện, chúng ta nghe được rằng: chim thi nhau chuốt giọng trên cành, hoa thi nhau trải màu trên lá. Và từ đó, loài người khắp nơi cùng chấp tay mừng ngày Phật hiện về với thế gian. Chúng sanh từ đây bớt khổ! Bao nhiêu phiền lụy vui đi vì đã được đấng Đại Giác chỉ ra con đường từ bi, hỷ xả.

Trải qua bao thời đại, không thiếu những lời ca tụng rất chân thành và đúng đắn của những nhà trí thức, những bậc lãnh đạo sáng suốt của loài người về hạnh nguyện cao cả mà đức Phật dành cho chúng sanh. Giờ đây, với tâm lòng chân thành của người con Phật, chúng ta thử nhìn lại vài nét đại cương của đạo Phật để hiểu rõ hơn ý nghĩa ngày Phật đản sanh.

Trước hết và trên hết, đạo Phật là một tôn giáo, một nếp sống lấy Từ Bi, Cứu Khổ làm phương châm hoằng pháp lợi sanh. Trên nền tảng đó, đạo Phật chủ trương bất bạo động trong mọi nhu cầu tương tác và tương trợ. Hơn nữa, ý thức rằng, nhân loại đều muốn sống trong an lành và hạnh phúc, nên đạo Phật kêu gọi mọi người hãy cố gắng xóa bỏ những dị biệt về màu da, chủng tộc, địa vị xã hội, chính kiến, tín ngưỡng để có thể nhìn nhau và đối đãi với nhau như anh em một nhà trong đại gia đình loài người. Cao quý nữa là tinh thần Giác Ngộ, Bình Đẳng và Khai Phóng mà đức Phật khai thị cho chúng ta như một đồng đẳng trong cơ duyên đối với mọi người con Phật bất phân trình độ, thành phần, nguồn gốc hay địa vị xã hội. Bởi thế, chúng ta cần giữ niềm tương kính và thành tâm trong ý nguyện tu tập để tự khai mở trí tuệ, hầu hóa giải những mâu thuẫn, xung đột và khổ đau giữa cuộc đời.

Riêng đối với người Việt chúng ta, bao nhiêu năm chiến tranh chẳng những đã hủy diệt rất nhiều sinh mạng, còn làm hao mòn nhiều giá trị tinh thần đạo đức và tâm linh trong xã hội. Điển hình là sự nghi ngờ và chia rẽ là vết thương tinh thần làm chúng ta nhụt nhôi, làm suy giảm hay triệt tiêu nhiều thiện chí hay nỗ lực đáng khuyến khích mà còn đưa đến những hậu quả bất lợi, để lại những di chứng tai hại cho thế hệ sau. Hôm nay, kỷ niệm ngày Đản sanh, chúng ta cần có một thái độ xây dựng, một tấm lòng thật sự thương mến nhau, từ đó, chúng ta sẽ tạo được thành quả tốt đẹp cho cá nhân cũng như cho cộng đồng và xã hội.

Như vậy, chúng ta cần bắt đầu từ đâu? Từ chính TÂM của mình. “Nhất thiết duy tâm tạo”, Phật dạy rằng, muôn hình vạn trạng đều bắt nguồn từ tâm của mình. Với tâm tốt, chúng ta sẽ nghĩ điều thiện, nói chuyện lành và làm việc nghĩa. Hàng ngày, người con Phật nên có ý thức, dành chút ít thì giờ để kiểm điểm tâm mình, tu tập, nuôi dưỡng tâm tốt cho được thuần thực.

Trong dịp này, được cùng với quý Đạo hữu, anh chị em Huynh trưởng, Đoàn sinh GDPT Miền Thiện Hoa dự lễ Phật đản tại địa phương năm nay, tôi xin chia sẻ với quý vị những lời dạy của Phật trong kinh Pháp Hoa, gọi là gieo duyên lành vào tâm thức của nhau. Đó là hình ảnh đóa hoa sen giữa chốn bùn nhơ nước đục mà vẫn có thể khoe sắc, khoe hương, làm đẹp cho cuộc đời. Mời quý vị nghe bài thơ dưới đây của Như Thủy, tựa đề “Diệu Pháp Liên Hoa”:

Khi đã biết trần gian là huyễn mộng

*Thì Niết bàn có lẽ cũng chiêm bao
Vì thiên thân đã chấp cánh bay cao
Nên phép lạ nảy sinh từ lòng đất
Ai từng thấy mà lòng không ngáy ngất
Đóa sen hồng vừa nở giữa hồ xanh
Sau bao ngày áp ủ dưới bùn tanh
Đang uyển chuyển tỏa hương lành ngào ngạt
Hoa hiện diện như bàn tay Bồ tát
Nhỏ cam lồ dựng lại một niềm tin
Lời kinh thiêng là những cánh hồng xinh
Truyền diệu pháp trong một chiều gió lộng
Tôi cúi mặt khôn tìm lời ngưỡng vọng
Xin tri ân nước đọng với bùn tanh
Đã khoan dung áp ủ những mầm xanh
Và lặng lẽ khiêm nhường như rác cỏ.
Hoa đã nở từ những gì vất bỏ
Nên Như lai là mỗi một hàm linh
Thế sao em không theo hạnh “Bát Khinh”
Cung kính lễ từng phàm phu tục tử.*

Bài thơ này có thể cho chúng ta một vài khái niệm rõ rệt trong việc sống theo kinh Phật, theo lời Ngài giảng dạy trong kinh Pháp Hoa. Hoa sen đã lớn lên và nở rộ giữa bùn nhơ, cũng như chúng ta sinh ra và lớn lên giữa cuộc đời ô trược, khổ đau. Bản chất của cuộc đời là khổ đau nên nếu không có niềm tin vào Chánh pháp, loài người còn tiếp tục tranh chấp, giành giật, gieo đau thương cho nhau. Khi có được niềm tin chơn chánh dẫn dắt, con người sẽ thay đổi thái độ với nhau. “Hoa hiện diện như bàn tay Bồ tát, Nhỏ cam lồ dựng lại một niềm tin” tức là chúng ta tu tập theo hạnh Bồ tát, đem tình thương vào cuộc đời. Thấy nơi nào có chúng sanh cần tình thương của Phật, chúng ta sẵn sàng giúp đỡ, an ủi, dù người đó không nói cùng thứ tiếng, không mang cùng màu da như mình.

Bằng vào ý chí và quyết tâm, chúng ta cũng có thể chuyển hóa cuộc đời, làm cho được tốt đẹp, vui tươi. “Xin tri ân nước đọng với bùn tanh” vì đó là sự thể

hiện trọn vẹn tinh thần biết ơn trong đạo Phật. Vì nước đọng với bùn tanh là môi trường cần thiết để đóa sen sinh trưởng và tỏa hương cũng như chốn xã hội và cuộc phù thế kia tuy ô trược nhưng chính là điều kiện và hoàn cảnh cần thiết để cái Thiện của Tâm - cái Lành của Lòng - trong người con Phật có cơ hội nảy nở. Người đoàn viên Gia đình Phật tử đội mũ tứ ân là muốn nhắc nhở cho mình tinh thần biết ơn đối với muôn loài. Hôm nay có được ngôi chùa thân yêu, dù còn nhỏ hẹp, nhưng chứa đựng rất nhiều tình thương giữa mọi người. Đến với nhau, chúng ta cùng xây dựng mái chùa chung, cho bây giờ và thế hệ mai sau. Hãy đem ánh mắt thương yêu, nụ cười hoan hỷ đến với nhau trong những ngày sinh hoạt cuối tuần.

Được như vậy, chúng ta không những có thể dâng lên món quà có ý nghĩa để cúng dường Phật đản năm nay, mà sau nữa, còn làm cho ngày Phật đản năm tới tràn đầy tươi vui, chan chứa ý nghĩa và rất nhiều lợi lạc.

---o0o---

Con Đường Trước Mặt

Thưa quý Anh Chị Huỳnh trưởng Đại biểu,

Trước hết, tôi xin ngỏ lời chào mừng đến tất cả anh chị Huỳnh trưởng Đại biểu hiện diện trong Đại hội kỳ này. Tôi có nhận được thư của Ban tổ chức Đại hội nhưng rất tiếc ngày giờ của Đại hội lại trùng lặp với khóa Tập sự Xuất gia định kỳ hàng năm tại Trung tâm Phật giáo Hayward nên tôi không thể về tham dự Đại hội được. Lẽ đó, tôi xin gửi bài viết này đến Đại hội, trước hết để chia sẻ một vài suy tư, sau nữa muốn đạo đạt lên Đại hội một số công tác trong

lãnh vực tu học và hướng đi của người Huynh trưởng, nhất là cho các đơn vị địa phương.

I - Tình lam là lý tưởng của đời mình

Kể từ sau Đại Hội kỳ V cho đến nay, thời gian trôi qua cũng hơn bốn năm. Suốt trong khoảng thời gian này, tôi được may mắn sinh hoạt đều đặn với đơn vị Chánh Tâm ở Hayward cũng như có dịp đến sinh hoạt tu học với một số đơn vị ở các tiểu bang khác. Qua những gặp gỡ đó, mà có lúc mình phải nói, có khi lại được nghe, tôi xin chia sẻ với quý anh chị vài điều dưới đây:

Tình Lam là một cái gì rất cao quý, thể hiện như một chất keo để gắn chặt những người trong cùng tổ chức. Có lần, trong một buổi giảng, không may tôi bị khan tiếng, đau cổ, nên giọng hơi khàn khàn. Khoảng chừng sau 10 phút nói chuyện, một em đoàn sinh ngành Thiếu lặng lẽ lên trước mặt tôi và để lại đó một cái kẹo ho, loại ngậm vào cho thông giọng. Dĩ nhiên là tôi đón nhận, mở viên kẹo ra và bỏ vào miệng với lòng trân trọng, thân thương, không phải của một vị thầy, mà của một người anh, một người bạn. Tôi chưa hề biết tên, hay quen mặt em đó. Nhưng chắc chắn đã cùng sinh hoạt trong tổ chức Gia đình Phật tử, em đó - và cả tôi - đã xem nhau như con chung một nhà, với bao thân thương, trù mến.

Đó là kinh nghiệm riêng của tôi. Còn bao nhiêu chuyện mà tôi được nghe nữa cũng nói lên tình Lam thiết tha của chúng ta. Một anh huynh trưởng cao niên ở tận bên Úc có dịp ghé thăm sư chú Phổ Hòa (huynh trưởng Hồng Liên Phan Cảnh Tuân) sau hơn 20 năm xa cách. Tôi có dịp chứng kiến tận mắt nỗi vui mừng tái ngộ giữa hai người, thể hiện tình Lam thiết tha, gắn bó của thế hệ trước mà thời gian không hề làm phai nhạt. Điều tôi muốn nói: tình Lam là gia tài tinh thần chung và là vốn liếng tình cảm cần được nuôi dưỡng và phát huy nơi các em Đoàn sinh vốn lớn lên trong xã hội Tây phương nhiều manh động và bất trắc. Từ nhận thức này, tôi học thêm một bài học khác mà ông cha chúng ta đã để lại cho mình:

Thương nhau trái ấu cũng tròn,

Ghét nhau trái bò hòn cũng méo.

Vì vậy, khi làm việc nên lấy sự bao dung, thương yêu nhau làm gốc. Đành rằng, nguyên tắc là cần thiết, nhưng chúng ta cũng cần phải biết điều này: nguyên tắc không phải là điều kiện duy nhất hay tốt nhất để giải quyết một vấn đề. Đôi khi, kết quả còn ngược lại. Chúng ta nên dựa vào Tình Lam để đối xử và làm việc với nhau. Có thương yêu nhau, cảm thông nhau thì chuyện gì cũng sẽ được êm đẹp, thông suốt.

II - Khẳng định vai trò giáo dục tuổi trẻ

Hãy nhìn sâu vào sinh hoạt của cộng đồng Việt Nam tại Hoa Kỳ, chúng ta sẽ thấy nhu cầu gìn giữ văn hóa và giáo dục thế hệ trẻ của người Việt Nam chúng ta. Đi đâu mình cũng nghe những người lớn tuổi, hoặc than phiền, hoặc lo lắng khi nói đến con em của họ. Vì sao? Vì mọi người đều lo sợ con em của mình đi vào con đường sa đọa, đến chỗ mất nét hư thân. Và như vậy, có nghĩa cộng đồng đang trông cậy vào tổ chức sinh hoạt thanh thiếu niên để hướng dẫn con em của họ đi vào con đường tốt. Đối với cộng đồng Phật giáo, điều đó lại càng rõ ràng hơn. Hình bóng của ngôi chùa với sự sinh hoạt của một đơn vị Gia đình Phật tử là rất đẹp và khích lệ cho mọi người. Rồi đây tre già măng sẽ mọc. Còn bây giờ, “hai thằng cháu của tôi đi sinh hoạt Gia đình Phật tử học tiếng Việt, nói được mấy câu thưa ông, thưa bà, dễ thương lắm,” đó là những phát biểu chúng ta thường nghe và đó cũng là niềm vui của các bậc phụ huynh.

Như vậy là có nhu cầu, và tổ chức Gia đình Phật tử có thể đáp ứng một cách tốt đẹp. Nói rõ hơn, đó là việc của mình, chứ không của ai khác. Một mặt, chúng ta hãy sốt sắng hợp tác với các bậc phụ huynh để có sự yểm trợ, mặt khác luôn luôn cố gắng cải tiến chương trình sinh hoạt và giáo dục tuổi trẻ cho được thích nghi với xã hội, thế hệ của các em.

Thưa quý Anh Chị,

Trồng cây cần đến 10 năm nhưng trồng người phải cần đến cả trăm năm. Gần đây, bà Hilary Rodham Clinton, đệ nhất phu nhân, cũng đã có một nhận thức hết sức sâu sắc trong tác phẩm của Bà, “It Takes a Village to Raise a Child.” Việc hướng dẫn các em đoàn sinh tập sống theo tinh thần Phật Pháp, lấy tình thương xoa dịu nỗi khổ đau làm nền tảng đạo đức vững chắc, không chỉ cho các em đoàn sinh, mà còn cho cả mọi người chung quanh. Là một tổ chức giáo dục tuổi trẻ, chúng ta hãy mạnh dạn khẳng định mục đích, nhiệm vụ của tổ chức và trọng trách của người Huynh trưởng và quảng bá điều này một cách rộng rãi, chắc chắn sẽ gây được sự quan tâm từ mọi giới, dẫn đến sự tin tưởng mà đồng tình, hậu thuẫn, giúp đỡ, cộng tác hay phó thác con em cho tổ chức giáo dục của chúng ta.

III - Làm việc trong tinh thần trách nhiệm

Đến đây, tôi xin mời quý anh chị lắng lòng đôi phút để tưởng niệm và biết ơn một số Huynh trưởng, hoặc còn sống hay đã mất, mà suốt cuộc đời đã hiến mình cho tổ chức. Nguyên nhân cao cả nào, yếu tố sâu xa nào đã thúc đẩy một người Huynh trưởng dù đôi mắt đã mờ, đôi chân đã mỏi, nhưng luôn có mặt trong các trại Huấn luyện? Màu Lam, vẫn tươi sáng, huy hiệu Hoa Sen còn tỏa ánh từ quang, vì vậy mà hàng hàng lớp lớp Huynh trưởng các cấp, qua bao thế hệ đã đồng mãnh nhận lấy trách nhiệm đem Đạo vào Đời.

Bây giờ, sống và hành hoạt trong thời điểm của thế kỷ 21, ở trong một xã hội quá thiên trọng vật chất, thiếu vắng tình thương, chúng ta cần có nhận thức và hành động ra sao mới gọi là thích ứng với vai trò của một người Huynh trưởng? Theo thiên ý của tôi, chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực làm việc để phụng sự cho Đạo, cho Đời. Đó là việc làm tự lợi và lợi tha, là chân tinh thần của Phật pháp.

Cụ thể hơn, trong tinh thần Đại Hội, chúng ta nên làm ba điều:

1. Ở cấp Đơn vị địa phương, chúng ta hãy cố gắng xây dựng từng đơn vị địa phương cho được tốt đẹp.

Tôi muốn nhấn mạnh đến phương diện tu học Phật pháp trong đời sống hàng ngày của Huynh trưởng và Đoàn sinh. Trong một đơn vị, chúng ta nên lấy việc giáo dục, tu tập làm nền tảng cho mọi sinh hoạt. Đây là việc làm có lợi ích riêng và chung, cho cá nhân Huynh trưởng hay đoàn sinh và cho mọi gia đình có con em đang sinh hoạt, hoặc rộng hơn nữa là cho cộng đồng, dân tộc. Khi chúng ta đã thiết tha trong việc thực tập Phật pháp thì đời sống tâm linh và tinh thần của mình sẽ được an ổn. Niềm vui, nụ cười sẽ đến. Rồi niềm vui đó, nụ cười đó sẽ như những chất liệu ngọt ngào nuôi dưỡng cuộc sống chúng ta. Cổ nhân cũng đã từng nói: một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ. Suy nghĩ đến điều này, tôi xin thành tâm cầu nguyện cho quý anh chị Huynh trưởng lớn tuổi, trong đó có anh Trưởng Ban Hướng Dẫn Trung Ương, hàng ngày uống được nhiều thuốc bổ “nụ cười” để có nhiều sức khỏe mà tiếp tục hướng dẫn đàn em. Nói vậy, chứ không phải chỉ có những Huynh trưởng cao niên, mà hàng Huynh trưởng còn trẻ cũng rất cần “niềm vui và nụ cười” đó, phải không quý anh chị?

2. Trên bình diện sinh hoạt từng Miền, tôi thấy việc tổ chức các trại huấn luyện để đào tạo Huynh trưởng hay trại họp bạn, các khóa tu học rất là cần thiết. Một năm vài ba lần, chúng ta nên tạo cơ hội để gặp nhau, dù không học hỏi thêm được gì đi nữa, thì ít ra trại sinh cũng gặp được nhau để kết chặt thân tình màu áo Lam. Ở chùa Linh Quang, trong khóa tu học vừa rồi do Miền Tịnh Khiết tổ chức, tôi đã được hưởng niềm vui đó: gặp lại một anh Huynh trưởng, gặp lại một người học trò và làm quen thêm bao nhiêu người bạn mới khác. Lại được quý bác ở chùa cho ăn cơm, ăn chè thật ngon. Thiệt là hạnh phúc!

Thêm một điều khác nữa là chúng ta nên đặc biệt giúp đỡ cho các sinh hoạt của miền Thiện Hoa vừa mới được thành lập. Tôi tin chắc, sinh hoạt của các đơn vị trực thuộc miền Thiện Hoa sẽ thêm phần khởi và vững mạnh.

3. Còn về phần sinh hoạt ở Trung Ương, chắc quý anh chị cũng đã đồng ý là chúng ta nên cố gắng tối đa để góp phần hoàn thành công tác xây dựng Trung tâm sinh hoạt Thanh Thiếu Niên. Đây là ngôi nhà chung của tất cả chúng ta. Theo thiển ý của tôi, nơi này, không phải chỉ là cơ sở vật chất bằng xi măng, cát đá, mà khi đến đây, chúng ta cảm thấy như quy tụ về một mái ấm. Và cũng hy vọng rằng, khi có cơ sở rồi, các công tác sinh hoạt, điều hành, nghiên cứu cũng đều tăng thêm hiệu quả.

Sau hết, tôi xin được chia sẻ và nhấn mạnh một điều: khi làm việc, chúng ta nên luôn luôn tâm niệm mình là người con Phật, sống theo tinh thần từ bi hỷ xả của Đạo. Khi đối xử với nhau, chúng ta cần phải tương kính, và đặt quyền lợi chung lên trên những dị biệt của cá nhân. Được như vậy thì tình thân sẽ còn mãi; tất cả nam nữ Huynh trưởng Áo Lam trên khắp lục địa Hoa kỳ đều là con chung một nhà, cùng vui cùng buồn, và cùng sẵn sàng chung vai góp sức gánh vác công việc của tiên nhân để lại. Và tôi tin tưởng rằng, với tinh thần đó, và với tấm lòng đó, chúng ta chắc chắn sẽ đưa tổ chức màu Lam, đến toàn mỹ, toàn thiện.

Thưa quý Anh Chị Huynh trưởng Đại biểu,

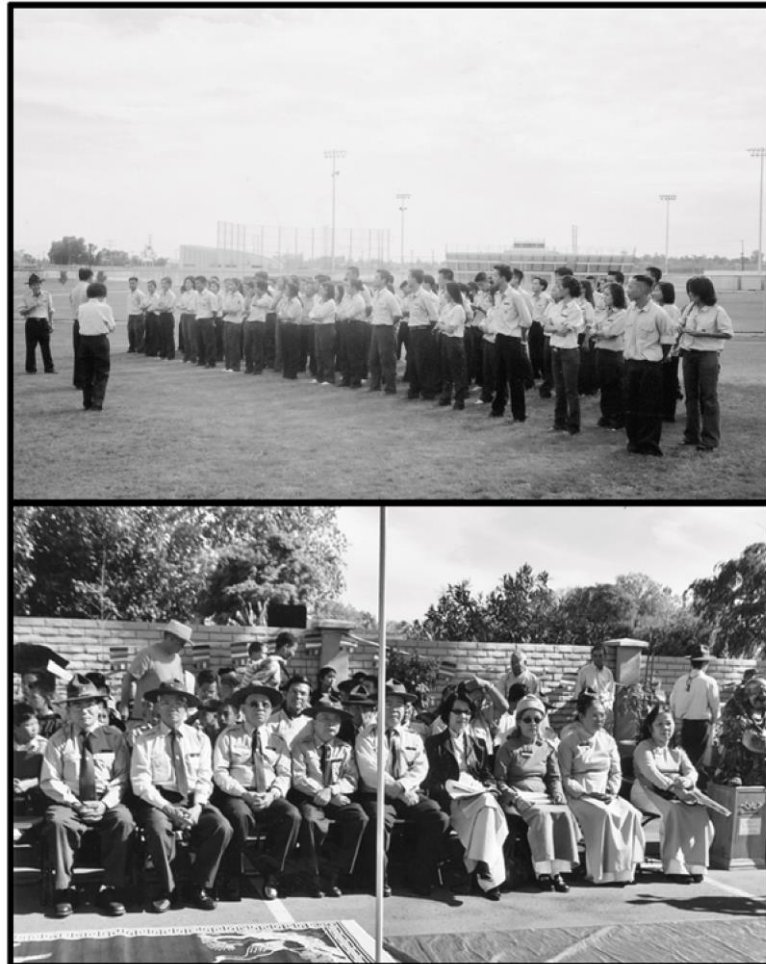
Vào lúc này, quý anh chị đang ngồi ở hội trường Tâm Minh, còn tôi thì đang ở trong ngôi nhà Phật, cùng tu học với những người quyết chí xuất gia cầu đạo. Hai phương trời, hai nơi chốn, nhưng tôi tin chắc, chúng ta vẫn gần nhau trong gang tấc vì mình cùng đi trên con đường Đạo, cùng muốn hiến mình cho lý tưởng cao đẹp của đấng Thế Tôn. Đôi lời thô thiển, chỉ để gởi chút lòng ưu ái. Tôi xin thành thật cầu nguyện Tam Bảo thù từ gia hộ quý Anh Chị tròn đầy niềm tin vào Chánh Pháp, vững lòng tiến bước trong sứ mệnh của người Huynh

trưởng, và gần hơn hết, luôn có niềm vui, nụ cười trong những ngày tham dự Đại hội năm nay.

---o0o---

Phần V - Tâm Tình Bên Lề Đại Hội

Nắm Chặt Tay Nhau, Nhìn Cho Rõ

Từ H. mến,

Đại Hội Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử kỳ này sắp diễn ra ở miền Nam Cali, chắc có rất nhiều tranh luận sôi nổi và khó khăn cần vượt qua, nhưng từ đó, chúng ta cũng thấy được ít nhiều hy vọng cho một vận hội mới, Từ H. à. Suốt hơn sáu mươi năm qua, Tổ chức áo Lam chúng ta đã nhiều lần trải qua những hoàn cảnh tương tự. Do đó, chúng ta đừng nên chán nản, sợ hãi hay trốn tránh trách nhiệm của người Huynh Trưởng trước đại cuộc.

Trong thư phúc đáp này, Thầy muốn chia sẻ với Từ H. một ít suy tư liên quan đến vận hội chung và hướng đi riêng của người huynh trưởng, nhưng trước hết, Thầy mong Từ H. dành thì giờ đốt một nén nhang trên bàn thờ Phật, với tâm hồn thanh tịnh, để cầu nguyện anh linh chư vị tiền bối hữu công đã khai sáng tổ chức, cũng như quý anh chị Huynh trưởng quá cố linh thiêng phù hộ, soi sáng con đường trước mặt cho Từ H. để tránh được phần nào vấp vấp.

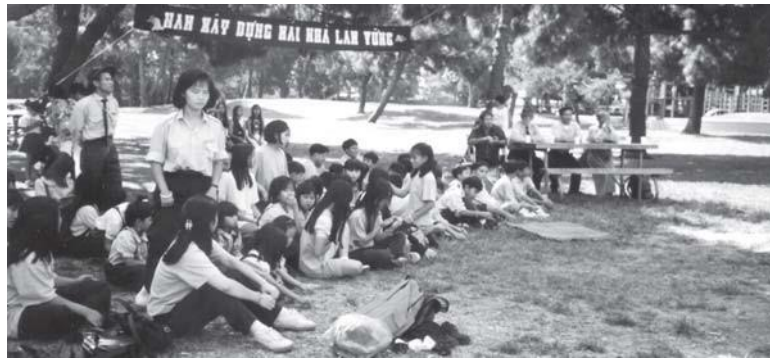
a. **Giữ Tâm Bình Tĩnh:** Điều tiên quyết và là tâm niệm chính yếu khi ngồi bên nhau là chúng ta cố gắng giữ tâm hồn luôn luôn bình tĩnh. Tâm có bình, chúng ta mới có thể giữ được lời nói hòa ái với nhau khi bàn thảo trong Đại Hội. Vì thế, từ đây cho đến ngày ngồi vào bàn hội nghị, với tư cách là một Huynh trưởng của tổ chức, Thầy nghĩ Từ H. nên dành thêm thì giờ vào việc tĩnh tâm với mục đích trên chính vì đây là công đức tạo duyên lành cho đại hội. Thầy nghĩ khi có được tâm khoan hòa, người Huynh trưởng sẽ có thái độ sáng suốt, bình tĩnh và tích cực để sẵn sàng cảm thông hoàn cảnh khó khăn của nhau, bỏ qua những dị biệt để cùng nắm chặt tay nhau mà xây dựng Tổ Chức.

Theo thiện ý của Thầy, kỳ này, Hòa thượng Hộ Giác, nhân danh Phó Viện trưởng Viện Hóa Đạo, đứng ra kêu gọi Đại Hội Hợp Nhất cho các hàng Huynh trưởng, là một nhân duyên lành và tốt vì Giáo Hội đã đem đến cho chúng ta một cơ hội quý báu để hàn gắn những rạn nứt trong quá khứ, để rồi mạnh dạn hướng về tương lai trong tình anh em, chị em một nhà.

Có tình thương là có tất cả, Từ H. à, vì khi thương trái ấu cũng tròn, từ đó, mình thấy hình bóng anh Từ, chị Cúc và những em Oanh vũ của đơn vị mình, kể còn người khuất, như đang có mặt bên nhau, hài hòa với chính bản thân. Tại sao chúng ta cứ tiếp tục PHÂN BIỆT đẳng cấp, hệ phái, phe mình phe ta, người trên kẻ dưới mà hệ quả đáng buồn là tăng thêm lòng nghi ngờ, óc phân biệt chia rẽ và, sau cùng, mất đi nhận định khách quan, thái độ cởi mở cần thiết khi nhìn sự việc trước mắt.

Như vậy, chúng ta đã bị thành kiến và thiên kiến đưa đến cái nhìn sai lạc. Không thấy rõ được nhau thì làm sao mà có thể cảm thông nhau. Bây giờ, Thầy mời Từ H. tập nhìn theo tinh thần Phật Pháp. Theo lời Phật dạy, chúng ta hãy theo phương pháp Tương Tức trong giáo lý Hoa Nghiêm, để tập nhìn nhau. Nào chúng ta hãy nhìn anh L., anh T. anh Th. những người tóc đã hai màu rười, cùng một thế hệ là anh B. anh Ph., chị Mười H., rồi cộng thêm Từ H. và những người bạn khác ở lứa tuổi “tam thập nhi lập,” tất cả đều có một mẫu số chung là BỆNH trong chu trình sanh lão bệnh tử. Chúng ta thấy gì? Chúng ta thấy, ai cũng mang bệnh trong mình cả, không bệnh này thì bệnh khác. Tồi thiếu là nhức đầu, chóng mặt, còn nặng hơn, là gan yếu, thận suy, tứ chi run rẩy. Coi chừng, cái chết đến lúc nào không hay và mình thấy thương nhau quá! Cùng một lứa bên trời lận đận mà. Mình không muốn tranh hơn thua nữa. Hơn thua

làm gì khi tối ngủ không yên, đầu óc cứ bị vây quanh với những tư tưởng “ai được nhiều phiếu, lên chức gì” - toàn chuyện tào lao, vô thường, giả tạm cả. Từ đó, mình nhớ đến lời dạy của Đại đức Narada, một vị cao tăng thuộc hệ phái Nam tông đã dạy cho những Phật tử Bắc tông câu nói quý báu vô cùng: “Đời sống, mặc dầu quý nhưng quả thật bấp bênh, vô định. Cái chết, trái lại, là điều sẽ đến, chắc chắn đến. Vậy chúng ta hãy cố gắng sống một đời sống thật có ý nghĩa và lợi ích cho mình, cho người và cho cả nhân loại.” Làm thế nào để có an lành, lợi lạc như những bài giáo lý của Tứ nhiếp pháp, của bài sám chúng ta thường tụng hàng tuần: Thân vô bệnh khổ, Tâm bất tham luyến, Từ H. trả lời giùm Thầy đi?

b. **Đến với nhau trong Tình Thương của Phật:** Học thì nhiều mà chúng ta có thấu hiểu và thực thi được hay không. Từ H. hãy nhìn lại cuộc đời Huynh trưởng của mình, bao nhiêu năm rồi, qua mấy kỳ trại, mà hai chữ Tình Thương - chỉ là một phần ba trong châm ngôn Bi Trí Dũng mà thôi - chúng ta đã áp dụng được mấy phần. Ngay trong Đơn Vị gia đình của mình trước đã. Mình có lưu tâm, chăm sóc cho những người bạn cùng có lý tưởng, cho các em cùng mang huy hiệu Hoa Sen, hay bạn hữu của mình chưa? Như thế, lần này, mình hãy tự nguyện đến với Đại Hội trong tình thương của Phật. Để thể hiện tình

thần và tình cảm trên, Thầy đề nghị, Từ H. tập nhận chân hai điều: thấy được lòng HY SINH cao cả của thế hệ trước và tinh thần PHỤNG SỰ tích cực của thế hệ sau.

Lần này, Thầy viết rõ ra cho Từ H. hiểu, hãy lấy hình ảnh chị Hoài Chân đi. Sinh hoạt trong ngành Nữ thì chắc Từ H. biết rõ con người của chị Hoài Chân rồi. Cả một đời hy sinh cho lý tưởng. Hiện nay, chị chừng trên dưới 100 pounds, ăn chay ngày hai bữa, nhưng giọng hát vẫn còn trong trẻo, đến với các em Đoàn sinh vẫn với trái tim ngọt ngào của một người Chị đúng nghĩa. Đương nhiên, mình chỉ mượn hình ảnh, con người của chị Hoài Chân để mà quán chiếu thôi. Chứ nhìn rộng ra, còn biết bao nhiêu Anh, Chị khác - xứng đáng nhận chúng ta một lạy sát đất - trên con đường sinh hoạt với tổ chức Gia đình Phật tử. Là một huynh trưởng thuộc thế hệ trẻ, Từ H. cần giữ lòng biết ơn đối với quý Anh Chị Huynh trưởng đi trước vì không có họ thì làm sao có mình. Và cho dù họ có lỗi lầm, có sai trái - theo lời Phật dạy, ai mà không lỗi - thì họ vẫn có phần đóng góp, có công lao. Muốn hạch tội thì cũng phải thấy công, thì mới gọi là công bình, đúng đắn. Nhìn được như vậy thì chúng ta sẽ không còn thấy bực bội, khó chịu nữa. Rồi có lúc ta sẽ tự hỏi: nếu mình ở trong hoàn cảnh của Anh, của Chị đó, mình có hành xử giống như vậy không?

Còn với những người bạn trẻ, Từ H. hãy hòa mình làm việc với nhau. Đừng e dè, ngần ngại mà hãy nỗ lực làm những điều đem lại niềm vui cho các em đoàn sinh. Lắm lúc, mình cũng phải có chút máu liều lĩnh mới vui! Khi làm việc, trong tinh thần của bồ tát Phổ Hiền, thì mình bắt đầu với tâm niệm “phụng sự chúng sanh tức cúng dường chư Phật,” có làm cho riêng cá nhân mình đâu mà sợ thua lỗ, mà sợ buồn phiền, mà sợ mất job, hay phải bán nhà! “Có nhiều làm nhiều,” Thầy thích câu nói của người miền Nam chất phác, mộc mạc đó lắm. Đem hết lòng phục vụ cho người, cho tổ chức, không toan tính cá nhân, không có hậu ý gì cả. Đó mới là cái vốn quý báu nhất của tuổi trẻ. Thầy mới xem phim “Patch Adams” do Robin Williams thủ vai chánh. Chuyện phim nói về một sinh viên y khoa đã dám NÓI, dám LÀM những việc mà người đó cho là tốt, là đúng. Anh ta đã thành công, không phải cho tên tuổi của anh, mà cho một bệnh viện miễn phí chữa bệnh theo lối “real connection” giữa bác sĩ và bệnh nhân. Bác sĩ định bệnh không phải qua hồ sơ bệnh lý, qua những tên thuốc chữ La tinh, mà họ gặp gỡ, ngồi nói chuyện tâm tình với bệnh nhân, và HIỂU bệnh nhân đang gặp khó khăn gì. Rồi từ đó, mới tìm cách chữa trị, giúp đỡ cho bệnh nhân tìm lại sự quân bình trong đời sống. Hết bệnh. Một câu chuyện có thật (true story) và rất cảm động. Đối với sự sinh hoạt giáo dục của chúng ta cũng vậy. Trong những đóng góp tại Đại Hội, cũng như khi sinh hoạt với đơn vị địa phương, Từ H. hãy đem tinh thần cởi mở, trẻ trung và thực tế để chia sẻ với những huynh trưởng khác. Hãy tập nhìn các em vui chơi, rồi tìm

hiểu các em ở lứa tuổi teenagers muốn gì và cần gì. Trong khi tìm kiếm, Từ H. hãy để con tim của mình OPEN để có thể thu lượm những sáng kiến mới, những bài học mới. Đó là thiên. Nhờ vậy, chúng ta làm giàu thêm vốn liếng kinh nghiệm, kiến thức của mình.

Sau cùng, thư đã khá dài rồi, Thầy chỉ mong Từ H. chuẩn bị lên đường tham dự Đại Hội với tinh thần XÂY DỰNG cho vận hội chung, bớt đi những tâm niệm trách móc, chia rẽ giữa phe này phe kia. Phe phái là hai bờ tử sanh, chia cách. Mình muốn hợp nhất, muốn đoàn kết, muốn giữ vững tình anh chị em một nhà thì chúng ta hãy nhìn về trước mặt, thấy mình vẫn còn có nhau và cần có nhau - trước sau bền vững tình huynh đệ này - mãi mãi có nhau trong mọi tình huống, khi vui cũng như khi buồn.

Nhớ thắp một cây hương trước khi đi làm việc buổi sáng ngày mai Từ H. nghe. Có phải Thầy đã nhắc Từ H. thắp hương hai lần rồi phải không? Chắc Thầy đã thật sự bắt đầu nhập vào hàng ngũ của “giới già” rồi đó, năm chục tuổi rồi còn gì. Chúc Từ H. giữ vững tinh thần trẻ trung để hăng say phục vụ cho Tổ Chức, thương mến đàn em.

Hayward, một ngày nắng ấm tình Lam, 18/ 3/2004

---o0o---

Về Đây, Đồng Hội, Đồng Thuyền

Từ H. mến,

Thời gian thu ngắn dần để đưa anh chị em trong nhà Lam của chúng ta về lại với nhau trong ngày Đại Hội sắp tới. Thầy thấy đa số rất phấn khởi, vui vẻ tuy không tránh khỏi những ưu tư, lo lắng, tương tự như khi nghe tin đài truyền hình loan báo sắp có một cơn bão kéo đến trong vùng mình đang cư ngụ. Không biết mưa có lớn không? Mái tôn phía trước, hàng cột phía sau của NGÔI NHÀ CHUNG có hề hấn gì khi cơn gió đến? Nhưng Thầy lại nghĩ, lo lắng cho tiền đồ là việc thường tình và là dấu hiệu tốt vì chứng tỏ mình còn lưu tâm, gắn bó với tổ chức. Nghĩa là mình còn thương căn nhà Lam của mình.

Trước hết, nhiều lúc đứng trước bao thử thách phải đương đầu, trước bao khó khăn cần vượt qua, phần nào mình cảm thấy bớt cô đơn và lo lắng, phải nói là nhờ tiến bộ truyền thông của thế kỷ này. Nhờ sự liều lĩnh của ông Bill Gates và bạn hữu của ông phát minh và cải tiến không ngừng “con đường Internet” mình mới có phương tiện đến được với nhau. Sau nữa, nhờ tinh thần làm việc hăng say của anh em mà trên mạng lưới Hoa Đàm, chúng ta đã có nhiều cơ hội để cởi mở tâm tình, chân thành với nhau. Còn gì tiện lợi bằng việc mình ngồi yên ở nhà (ở chùa) mà vẫn lắng nghe được những lời tâm sự của anh chị em khắp

noi, từ Âu sang Á, từ Mỹ qua đến Úc châu xa xôi. Do vậy, Thầy mong Từ H. ngoài việc ngồi thiền, tụng kinh cầu nguyện, nên dành thì giờ đọc một số bài viết được đăng trên trang Hoa Đàm từ mấy tuần nay. Đọc được những dòng chữ đầy thân thương đó, mình sẽ thấy ấm lòng và tâm vững hơn. Mình thấy trên bước đường hoạt động cho lý tưởng vẫn còn gặp những tấm lòng tri ngộ. Rồi mình sửa soạn hành trang để lên đường với một thái độ vui tươi, một niềm tin trong sáng và một nụ cười an lạc trên môi.

Nếu Thầy được là một Huynh trưởng đại biểu “oai phong” như Từ H., Thầy sẽ mang theo trong ba lô một tập sách Thầy thích, vài bài thơ thiền và miếng giấy nhỏ có ghi dòng chữ: Nói Ít, Nghe Nhiều. Thầy sẽ đóng khung, trang trí dòng chữ đó bằng viết màu với tất cả trân trọng. Không phải nói chơi đâu, miếng giấy đó đã từng và còn là “bùa hộ mạng” cho Thầy qua nhiều buổi họp, sinh hoạt với tập thể, Từ H. à!

Mấy hôm trước, Từ H. có gửi e mail và nêu lên những vấn đề mà Thầy tổng cộng lại, phân loại ra, thì có trên 30 điểm khác nhau, chia ra 3 loại chính và 62 loại phụ. Nhưng chung quy thì có thể quy kết thành hai phần: Do & Don't. Làm gì và Không làm gì, Thầy tin chắc, không chỉ có ngần ấy vấn đề mà có một vạn thứ khác sẽ xảy ra trong ba ngày Đại Hội, Từ H. ơi. Chúng ta chẳng nên đóng khung diễn biến của sự việc mà nên để mọi sự xảy ra theo nguyên lý tùy duyên của nhà Phật, như là mây trôi trên trời, hết ngày lại đến đêm chẳng dứt. Giữ thái độ bình tĩnh trước mọi diễn biến, với chúng ta, AN VUI mới là điều cần thiết. Bình An và Vui Vẻ. Tiếp theo đây, Thầy xin gợi ý một vài phương pháp để Từ H. có thể giữ tâm an vui cho mình và cho người khác.

Trước hết, Từ H. nên nhớ mình là một Huynh trưởng của tổ chức Gia đình Phật tử có truyền thống, có lý tưởng đem lại niềm tin trong sáng và an vui cho thế hệ thanh thiếu niên. Mình đang đi trên con đường Phật dạy, và cố gắng sống theo những giáo huấn của Ngài.

a. Giữ Tâm Sáng Suốt:

Mình bắt đầu nhe! Điều đầu tiên, Thầy xin chỉ cách chào kính cho Từ H. Don't panic! I am serious, buddy! Từ H. chắc sẽ trợn mắt nhìn Thầy và thảm phản đối: chẳng lẽ, một Huynh trưởng “top ten” của Huyền Trang như con, không biết chào kính sao mà Thầy còn “góp ý” thêm? Thầy biết rồi, trên giấy tờ đó mà! Điều chúng ta muốn làm ở đây là khi bắt ấn cát tường, đưa tay lên chào người Huynh trưởng đối diện, mình có THẤY người đó không? Thầy xin trả lời rằng, có chánh niệm thì mình có thể thấy được trợn vện, rõ ràng, còn nếu không có chánh niệm thì mình chỉ thực hiện việc đó như một thói quen, làm cho có lệ, chẳng ích lợi gì. Trong đời sống hàng ngày, nghĩa là trước khi về tham dự Đại Hội, chúng ta đã quá bận rộn với công việc, bao suy tư, tính toán,

quên đi yếu tố chánh niệm mới là giây neo để giúp tâm chúng ta trụ vững trong an vui. Cho nên, vào sáng thứ Sáu trọng đại của Vận Hội Mới, Từ H. cần là một người mới, bỏ lại những phiền muộn, bực dọc và bần khoản vô có của thường ngày. Hãy đi thông thả, xuống xe thông thả và khi thấy anh Ph., anh L. đi tới, Từ H. hãy thông thả để ba lô xuống bên cạnh, bắt ấn cát tường, đưa tay lên chào có ý thức rõ ràng: đây là một người anh của mình trong tổ chức. Ánh mắt Từ H. như thầm nói: Anh ơi, may mà mình còn có dịp này để THẤY được nhau. Em xin chào anh, a lotus for you, my dear! Một đóa sen em xin trao cho anh đó!

Còn điều này nữa, sau khi hoàn tất “thủ tục hành chánh,” Từ H. nên vào chánh điện lễ Phật. Nhớ thực hành việc lạy Phật theo cách thức “thân tâm cung kính lễ” đó nhe, chị Huỳnh trưởng! Thông thả, thành tâm. Rồi sau đó, nếu thấy thuận tiện và hoàn cảnh cho phép thì Từ H. xin đến đánh lễ, chào Thượng tọa Trụ trì. Nên nhớ, có Thầy Viện chủ, mình mới có cơm ăn, chỗ ngủ, nơi chôn đẽ hội họp đó. Vì sao mà có lăm nghi thức như vậy kìa? Thưa, vì đó là những phương pháp trong nhà Phật tập cho mình có chánh niệm, giữ được lễ nghĩa, biết kính trên nhường dưới. Với lại, mình đang sống trong tình đạo mà. Nương vào những phương pháp thiền quán trong những sinh hoạt bình thường như vậy, chúng ta có thể giữ tâm mình an tĩnh trong giây phút hiện tại. Chúng ta có sự sống an lành, nhờ đó, tạo nên sức sống, năng lực tâm linh để cống hiến cho đại hội.

b. Chăm Sóc Cho Nhau:

Tại bàn hội nghị, Từ H. cố gắng gìn giữ tâm niệm TƯƠNG KÍNH trong khi phát biểu ý kiến. Nhớ điều đó giùm Thầy. This is an order! Qua bao nhiêu lần đại hội, chúng ta đã quên đi điều cơ bản : *nghe nhau nói và nói cho nhau nghe*, mà trái lại, phát biểu quá giờ ấn định, hay cãi chày cãi cối như kiểu ngoài đời. Làm như vậy vừa mất thì giờ của Đại Hội, vừa tạo không khí bực dọc, căng thẳng cho nhau. Để giữ được tâm niệm Tương Kính, lần này, Từ H. thử quán chiếu hình ảnh dưới đây: tất cả anh chị em chúng ta đang cùng ngồi trong một con thuyền, đang cùng cố gắng vượt qua cơn sóng gió, nguy hiểm. Thuyền mà lật là chết đuối tất cả, không thoát một ai! Lẽ đó, chúng ta phải chăm sóc, lưu tâm cho nhau. Phải cố gắng làm tốt, làm đẹp cho nhau. Phải thương nhau, giúp đỡ nhau, đùm bọc nhau và cộng tác với nhau trong tinh thần hòa hợp để cùng đưa con thuyền đến bến bờ bình an. Lấy một hình ảnh so sánh khác, mình có mười ngón tay, chỉ một ngón bị thương, là cả bàn tay và cả CON NGƯỜI đều cảm thấy đau, thấy nhức.

Tương tự như vậy, trong Đại Hội của tập thể Huỳnh trưởng kỳ này, nếu như có ai bị tổn thương - uy tín hay vị thế - dù là do hành động hay lời nói vô tình, đều

khiến tập thể chúng ta xót xa chịu chung ảnh hưởng. Do đó, chúng ta lưu tâm cho nhau cũng có nghĩa là lưu tâm cho chính mình. Làm thế nào để thực hiện được điều đó? Thì Từ H. tự kiểm điểm chính mình trước, coi thử tối thứ Sáu và tối thứ Bảy mình ngủ có ngon không? Tâm hồn có được thoải mái không? Có vài ba nightmares nào không? Nếu thấy có gì trục trặc là mình điều chỉnh liền, đừng để đến chiều Chủ Nhật ra về, rồi Đại Hội, mà lòng nặng trĩu, đầy nghi ngờ và chán nản.

c. Cùng Nhau Xây Dựng Tổ Chức:

Tham dự Đại Hội cũng có nghĩa là thực tập Phật pháp. Chúng ta đang làm Phật sự mà! Do đó, Từ H. cố gắng nhớ cho Thầy hai câu quán ngữ này:

ĐI: hoan hỷ, ĐÚNG: quyết tâm

NGỒI: trong chánh niệm, khi NẤM: an vui

Đó là bốn oai nghi của con người, bất cứ khi thức hay ngủ. Nếu mình giữ được thái độ sống an hòa, vui tươi như vậy thì chắc chắn thân tâm ta thơ thới, đầy tin tưởng và từ đó, những ý kiến mình đóng góp cho Đại Hội sẽ thuận theo Chánh Pháp, phản ảnh đúng và đáp ứng được nguyện vọng của hàng Huynh trưởng cũng như nhu cầu hiện tại của tổ chức màu Lam chúng ta.

Chung quy, có hai điều cơ bản Thầy mong muốn Từ H. thực tập và thực hiện trong dịp về tham dự Đại Hội kỳ này. Thứ nhất, cương quyết giữ tâm an tĩnh, đừng để những ý niệm nghi ngờ, ganh ghét hay chia rẽ chi phối tâm tư. Con người đau khổ, phân chính, là do bị tư tưởng nhị nguyên khuynh loát và chi phối, nghĩa là bị giằng co giữa hai khái niệm đối nghịch nhau như ĐÚNG và SAI, LẤY hay BỎ, để từ đó, chia thành phe phái. Rồi lại bị bản ngã chi phối, nên bám giữ chặt lấy quan niệm sai lầm của mình, tạo nên mâu thuẫn và xung đột khắp mọi nơi. Chúng ta ý thức rằng, từ khi ra đời tổ chức Gia đình Phật tử chúng ta được xây dựng trên nền tảng một GIA ĐÌNH cùng sinh hoạt, chung sống an vui với nhau. Đó là điểm đặc trưng, thù thắng rất khác biệt giữa tổ chức chúng ta với đa số hội đoàn của thế nhân. Vừa rồi, trên vườn lam Hoa Đàm, có bài viết của Huynh trưởng DIỆU NGUYỆT Nguyễn Thị Kiều Dung đưa ra những nhận xét rất sâu sắc và thực tiễn. Thầy đọc bài viết đó và cảm nhận như là tiếng chuông cảnh tỉnh cho tất cả chúng ta, nhất là với những ai mà trong gia đình có trên hai Huynh trưởng đang sinh hoạt mà lại có những ý kiến khác nhau, chống trái với nhau. Trong hoàn cảnh đó, chúng ta lại càng phải cẩn thận và sáng suốt, đừng để cơ hội tìm hiểu, thảo luận trong gia đình biến thành diễn đàn tranh luận hơn thua để rồi cha con bất hòa, vợ chồng trách móc lẫn nhau, đưa đến tình trạng đổ vỡ, khổ đau trong đời sống hàng ngày. Đạo Phật không phải như vậy, và mục đích tôn chỉ của tổ chức GDPT cũng không phải như vậy.

Tất cả chúng ta đều muốn nhắm đến một lễ lối sinh hoạt, đối xử với nhau trong cảm thông, thương yêu và xây dựng.

Thứ hai, Thầy mời Từ H. ôn lại một bài học cũ để có thể phán đoán việc mới. Đó là thái độ bao dung của vua nhà Trần khi ra lệnh đốt những lá thư “xấu xa” của một số triều thần, một việc làm có ý nghĩa bỏ qua chuyện cũ để bắt tay xây dựng đất nước trong hoàn cảnh mới. Chúng ta đều biết bài học lịch sử này. Khi quân Nguyên xâm lăng nước ta, có một số quan chức, ở vào nhiều hoàn cảnh khác nhau, đã nghe theo lời xúi giục, tiếp tay cộng tác với giặc. Khi đuổi được quân Nguyên ra khỏi nước, quân ta đã thu được một số thư từ tư thông với địch của bọn họ. Theo luật nước, dĩ nhiên, họ sẽ bị xử tội. Bằng thái độ sáng suốt và khôn ngoan, vua Trần Nhân Tông, trong một buổi đại trào, đã ra lệnh đốt tập thư từ đó ngay trước mặt mọi người và kêu gọi tất cả quần thần hiện diện hãy vì lợi ích chung của quốc gia mà bỏ qua chuyện cũ. Sau biến cố đó, mọi người, không phân biệt quá khứ, đều có cơ hội đóng góp cho việc xây dựng chung, mà kết quả, là một thời đại thịnh trị kéo dài đến hơn trăm năm sau. Kể từng làm điều xấu cũng được yên tâm ra sức báo đáp ơn nước trước khi nhắm mắt xuống mồ và người tốt thì lưu danh hậu thế, làm gương cho bao thế hệ về sau. Chỉ có giáo lý nhà Phật mà những vị vua Trần là những người xiển dương và thực thi đúng đắn, mới cho người đời một bài học VĨ ĐẠI, một thái độ BAO DUNG tuyệt vời như vậy. Là người con Phật, chúng ta có thấy cái nhân duyên to lớn đó không? Và có muốn tiếp nhận cái gia tài tinh thần quý báu đó không?

Cuối thư, Thầy xin chấp tay cầu nguyện hồng ân Tam Bảo, chư vị Lịch đại Tổ sư và anh linh liệt vị Tiên bối, Anh chị Huynh trưởng gia hộ Từ H. chân cứng đá mềm, bền lòng trên con đường phụng sự lý tưởng cao cả và cao quý của tổ chức Gia đình Phật tử.

Bốn phương trời, ta về đây chung vui!

Hayward, nắng ấm tình Lam, 28.3.2004

---o0o---

Lửa Thử Vàng, Gian Nan Thử Đức

Từ H. mến,

Đại Hội đã kết thúc rồi, Từ H. có được ngày nào để nghỉ ngơi chưa? Thầy nghĩ, tất cả chúng ta đều cần có chút ít thời gian để lắng lòng và bình tâm trước khi có phản ứng hay dự tính những việc trong tương lai Từ H. nghe. Cũng vì lẽ đó, mà Thầy chờ gần hai tuần lễ sau khi Đại Hội bế mạc mới viết cho Từ H. đây. Thời gian trên cũng đủ để cho những phiền muộn không làm ta chán nản buông xuôi, có cơ hội lắng xuống, để cho những đau thương nhưng không trở thành sân hận trong lòng tiêu tán, và để cho chúng ta có đủ bình tĩnh trong những nhận xét sáng suốt, rồi can đảm và tự tin tiếp tục con đường phục vụ cho lý tưởng giáo dục tuổi trẻ của mình. Đó là con đường luôn luôn lấy thương yêu, bao dung và khoan hòa làm phương châm ứng xử và hành động. Nhất định, chúng ta đừng lùi bước trước khó khăn hay nghịch cảnh. Anh linh chư liệt vị Tiên bối ở chôn Linh Thiêng có thấu cho chăng, rằng, vẫn còn nhiều gian nan, khổ nhọc đang chờ chúng con không!

a. Vốn Liêng Đích Thực Của Chúng Ta Là Gì Và Ở Đâu? Những sự kiện xảy ra trong quá khứ xa và gần liên quan đến tổ chức khiến chúng ta phải thẳng thắn mà nhận chân rằng thời cuộc đã tác động vào tâm thức và suy nghĩ của mọi người, ảnh hưởng quá lớn đến tổ chức chúng ta, điều mà chúng ta nếu có nghĩ đến cũng không thể tiên liệu được tầm mức của nó. Ý thức được như vậy nhưng mình cũng không nên đổ lỗi cho nhau vì đây là trách nhiệm chung của tập thể huynh trưởng, mà trong đó Từ H. là một thành phần. Nên bình tĩnh để thấy rằng, đây không là khó khăn cho riêng ai mà là thử thách lớn lao chung cho tất cả chúng ta. Phải can đảm đón nhận tình trạng khó khăn hiện tại để cùng

vững bước đi tới mà đạt được cứu cánh của lý tưởng là tiếp tục công việc góp phần xây dựng những giá trị vốn rất quý của tổ chức màu Lam. Như lời một Huynh trưởng phát biểu trong Đại Hội, “chúng ta sẽ không ngồi yên để nguyên rửa bóng tối mà, trái lại, hãy can đảm đứng lên để thắp sáng một ngọn đèn.” Một ngọn đèn được thắp lên thì sẽ có hàng chục, hàng trăm ngọn đèn khác tiếp nối. Thầy mong, vào ngày cuối tuần sắp tới, Từ H. tiếp tục đến sinh hoạt với đơn vị Gia đình Phật tử tại địa phương của mình, lo cho các em đoàn sinh, những tâm hồn trong trắng đang trông chờ sự chăm sóc tinh thần, để các em có thể lớn lên trong thương yêu và an lành. Các em Đoàn sinh, những người sẽ kế tục công việc phục vụ cho lý tưởng, mới là vốn liếng của tổ chức chúng ta và của thế hệ tới.

Và khả năng thành đạt trong việc tiếp nối trao truyền ngọn đuốc lý tưởng mà thế hệ các em sẽ nhận lãnh phần lớn tùy thuộc và tỷ lệ thuận với lòng nhiệt thành, chí cương quyết, và tâm trong sáng của thế hệ huynh trưởng đương đại trong đó có Từ H. và các bạn cùng chung một suy nghĩ. Do đó, chúng ta đừng để mất hay làm voi đi vốn liếng quý báu này. Vốn liếng này mà mất đi thì mình sẽ không còn gì cả! Cũng như, thượng tầng kiến trúc dù có được xây dựng hào nhoáng, đẹp đẽ bao nhiêu đi nữa mà hạ tầng cơ sở lỏng lẻo, rã nát thì ngôi nhà đó, trước sau cũng sẽ sụp đổ. Giáo Hội truyền thống của chúng ta, từ thời gian đầu đã được xây dựng từ đơn vị căn bản tại địa phương dưới hình thức những Khuôn Hội, rồi sau đó mới phát triển thành tổ chức có qui mô rộng lớn. Thực lực của đạo Phật và Giáo Hội nằm trong khối đại chúng tản mạn ở những nơi có niềm tin trong sáng vào Phật pháp, ở những chỗ có chân tình thầy trò, bạn hữu, anh em. Và Gia đình Phật tử cũng lớn lên từ những ngôi chùa có nếp sống an lành, đạo vị đó. Hàng tuần, phụ huynh đưa con em của mình đến chùa sinh hoạt hay đưa đi tham dự Đại Hội thường niên! Sau đại hội, chúng ta, ai cũng lại trở về đơn vị của mình. Có đoàn sinh bên cạnh là chúng ta còn vốn liếng, còn có bột để làm bánh dâng hiến cho cuộc đời.

b. Ba Ngã Rể, Một Lối Về: Như vậy là Từ H. Đã nhận ra ý của Thầy rồi. Hai bài viết trước, Thầy đã đề cập đến tinh thần Từ Bi và Trí Tuệ. Bây giờ, Thầy nhấn mạnh đến tinh thần Dũng Cảm để giúp Từ H. tìm lại sự quân bình cho tâm hồn, khỏi hụt hẫng trước những giao động quá lớn. Thầy mừng, khi thấy rằng Từ H. và nhiều bạn đồng hành khác có phần nào chao đảo nhưng gượng lại được và còn vững lòng đi tới.

Tuần vừa rồi, ngay sau Đại Hội, Thầy có dịp ghé thăm đơn vị Hoa Nghiêm ở vùng Hoa thịnh đôn. Thầy Trụ trì vẫn còn đó, với tấm lòng hoan hỷ, bác Gia trưởng vẫn lưu tâm đến các em, và những người Huynh trưởng có tấm lòng trong sáng với Tổ Chức vẫn còn cầm còi tập họp, tụng bài Sám hối ở chánh

điện, và cùng các Em quây quần sinh hoạt trong sân chùa. Có anh có em, có thầy có trò, mới là hình ảnh một Gia đình ấm cúng, vui tươi.

Nhân đây, Thầy mời Từ H. lưu tâm đến điều đáng buồn nữa. Không thể phủ nhận một trong những thực tại là tình trạng sinh hoạt của một số đơn vị đang sa sút, điều này có làm quý Anh chị Huynh trưởng cấp cao giật mình, tỉnh giấc, nhận biết và xét lại để tìm ra những phương án thích hợp nhằm cải tiến tình trạng hay không? Có đơn vị, số lớn đoàn sinh không muốn đến với đoàn vì nội dung sinh hoạt không đem lại thích thú và hấp dẫn các em. Có nơi, thì lại thiếu huynh trưởng, hoặc không nhận được yểm trợ của chùa hay đạo tràng tại địa phương. Xét đến nguyên nhân và lý do khách quan hay chủ quan dẫn đến tình trạng trên thì nhiều, nhưng, trước hết, theo Thầy nghĩ, chúng ta nên tự vấn, tự kiểm trước đã. Mình có làm gì sai trái với Phật Pháp hay đã lạc đường, trệch hướng, mà cứ sao lại đến nông nổi này? Viêt đến đây, Thầy muốn khóc lắm, Từ H. ơi! Nhưng, qua e mail của hai Huynh trưởng, một ở tuổi 30 và người kia gần sát mí năm chục, người ở miền Đông, kẻ ở phía Tây, đã cho Thầy một tia hy vọng, bởi vì cả hai đều thấy rằng: nếu biết chuyên tâm tu tập, có sự chân thật và còn biết nương vào Tam Bảo thì chúng ta vẫn còn có hy vọng, vẫn có thể hàn gắn được rạn nứt, kết hợp được những phân hóa mà nói lại tình Lam chan chứa - trong một tương lai gần.

“Được lời như cởi tác lòng,” Thầy nghiệm ra rằng, nếu như vạn sự gây nên đổ vỡ, bất hòa đều phát khởi từ vọng tâm, vọng kiến thì một trong những việc cần thiết phải làm hầu góp phần hàn gắn là chú trọng hơn nữa vào việc tu thân mà cụ thể là chuyên cần tu tập Phật Pháp. Trong vòng ba tháng tới, ai còn có lòng, thì nên cố gắng tu tập, lễ bái tụng kinh, nuôi dưỡng chánh niệm, để bảo vệ thân tâm, mà quan trọng hơn hết, là để có đủ can đảm mà đứng lên và bước tới. Thầy xin trang trọng lặp lại lời phát biểu hết sức sáng suốt trong Đại Hội: “chúng ta sẽ không ngồi yên để nguyên rửa bóng tối mà, trái lại, hãy can đảm đứng lên để thắp sáng một ngọn đèn.” Mình cần có đủ Bi, Trí và Dũng, đó vừa là châm ngôn của tổ chức mà cũng là sức sống của người huynh trưởng. Hàng tuần mình đọc châm ngôn và điều luật, rồi nguyện một đời thực tập điều đó. Dĩ nhiên, với mục đích là hướng đến chỗ cao thượng, tốt đẹp. Chẳng lẽ đã mất thời giờ, hao tổn tiền bạc, còn bị chỉ trích phê bình đủ cách, mà cuối cùng lại đọa lạc ác đạo, tam đồ? Như vậy là mình mất cả vốn lẫn lời. Chúng ta sẽ không làm như vậy vì đó xa rời Chánh pháp, đi trái lời di huấn của đức Bổn sư. Trong kinh Pháp cú, Ngài dạy: “Hãy giữ tâm trong sạch, lã làm những điều lành, hãy tránh xa ác nghiệp,” bởi lẽ, luật nhân quả đã qui định rõ ràng: làm lành sẽ gặp việc lành, làm dữ sẽ gặp điều dữ, may may không sai.

Để Thầy khoe với Từ H. một thói quen của Thầy: khi gặp chuyện gì ngang trái, nghịch lòng thì Thầy lạng lẽ ra vườn tưới nước cho cây, hay dọn dẹp căn phòng

của mình. Trong lúc làm việc, Thầy quán chiếu: dù mình đang gặp khó khăn nhưng ít ra mình vẫn còn sống và làm được một việc mà mình thích, trong tinh thần xây dựng. Chăm vun tưới, cây sẽ lớn lên, tô thắm cuộc đời, và năng dọn dẹp căn phòng mình đang trú ngụ sẽ thêm phần sạch sẽ, ngăn nắp. Làm việc trong tĩnh lặng, có lòng thương yêu, để thấy rằng bản chất của tâm vốn trong sáng, chỉ có hiện tượng của thế gian mới thay đổi liên miên, tranh chấp không ngừng. Hãy sống với bản tâm chân thật, đừng chạy theo ngoại cảnh phù phiếm bên ngoài!

Đó là ý niệm, còn bây giờ là thực tế mà Từ H. muốn biết qua câu hỏi: thầy ơi, cuộc đời làm huynh trưởng của con cuối cùng sẽ được gì? đến đâu? Thầy không làm thầy bói đâu, (có đoán cũng chưa chắc đã trúng) mà chỉ xin chia sẻ với Từ H. một vài ý thơ dưới đây của một người cư sĩ có tu tập, có sức sống nội tâm rất vững mạnh:

Hơn sáu mươi năm

Thoáng dường xuân mộng

Tỉnh ra thôi một giấc hoàng lương

Phù hoa, bóng huyễn có mấy phong quang

Soi bốn phận

Lánh đường tà

Âm thâm thời tiết đổi

Lặng lẽ tháng ngày qua

Kíp mau tìm đến chơn thường lộ

Dám chậm chờ xem bệnh, tử mà!

Và cuối đời, chỉ xin được:

Rửa bát, đốt hương

Đem tâm quy hướng cõi Thanh lương.

Sáu mươi năm cũng chỉ như một giấc mộng ngày Xuân mà thôi! Học hạnh của ngài Phổ Hiền, mình sẽ không chờ đến cuối đời, mà ngay bây giờ, ta hãy đem tâm về với chơn Thanh lương. Tập sống trong tỉnh thức, với tình người bao la. Ai rồi cũng phải trải qua chặng đường đó, sinh rồi diệt, trẻ rồi già. Hiểu được ý nghĩa bài thơ này để sống với tâm chân thật của mình thì một hình ảnh đẹp sẽ hiện ra: vào một ngày đẹp trời nào đó, khi phi thuyền không gian đã lên đến Hỏa tinh, “cụ bà Huynh trưởng” Từ H. một tay sửa lại gọng kính lão, tay kia lần chuỗi, và hân hoan nhắc nhở đoàn sinh đơn vị Phổ Đ., mà bây giờ vẫn còn

ở một tiền kiếp nào đó, trong niềm thân thương: các em hãy cố gắng sống với chân ngôn Bi Trí Dũng cho thật đúng, thật tốt vì đây là vốn liếng quý báu nhất của tổ chức màu Lam chúng ta. Thầy mong, trong tâm Từ H. sẽ không áy náy, không hối tiếc khi nhìn lại đoạn đường sinh hoạt đã qua và Từ H. vẫn còn niềm tin ở áo màu lam, ở hoa sen trắng. Không phải dễ nhưng cũng không phải quá khó khi chúng ta có niềm tin, có sự quyết tâm đi tới. Cần phải học hỏi, thực tập không ngừng, Từ H. à. Đọc thơ thiền, chúng ta có lời dạy của thiền sư Vạn Hạnh đời Lý:

Thân như điện ảnh hữu hoàn vô

Vạn mộc xuân vinh thu hựu khô

Nhậm vận thịnh suy vô bố úy

Thịnh suy như lộ thảo đầu phô.

Cái thân xác của mình đây còn bị mất đi theo luật vô thường, đào thải huống hồ những cơ cấu tổ chức, danh tướng phù du giữa thế gian giả tạm này. Điều nên làm với mình là tìm những cơ hội tốt để gần gũi với tăng ni, thiện hữu trau dồi cuộc sống tâm linh. Còn đối với đoàn sinh trong đơn vị, cần có chương trình tu học định kỳ thường xuyên để nhắc nhở cho các em vun bồi những giá trị tinh thần nằm ngay trong đời sống hàng ngày. Là giúp các em hiểu lợi ích của hạnh Chân Thật, thấy cái hại của lòng Dối Trá. Là tập cho các em nhớ chân ngôn của Đoàn, lấy tình đồng đội, cùng làm việc cùng vui chơi, để tạo ý thức trách nhiệm và sự thích thú khi đến với Gia đình Phật tử vào ngày cuối tuần.

Lối về đó là sự thanh thản trong lòng, mà khi nhìn lại đoạn đường đi qua ta không thấy hối tiếc vì không phạm những lỗi lầm đưa đến khổ đau cho mình, làm tổn hại đến người. Một vài ý kiến thô thiển, mà Thầy gọi lên cho Từ H. rất

là giới hạn. Thầy xin trân trọng giới thiệu ba bài viết đã được đăng trên trang Hoa Đàm đề Từ H. tham khảo thêm. Đó là: bài “Người Huynh trưởng Thời Đại” của anh Trần Trung Đạo, bài “Đạo Phật Với Thanh Niên” của thầy Tuệ Sỹ, và bài “Giáo Dục Thanh Niên Bằng Chánh Pháp” của anh Huỳnh Kim Quang. Cả ba bài đều cho chúng ta thấy những khía cạnh bổ ích, thiết thực cho sự sinh hoạt với tổ chức Gia đình Phật tử, nhất là ở xã hội Tây phương và trong hoàn cảnh hiện nay.

Cuối thư, thật là như một giấc mơ. Cám ơn Hoa Đàm, với cánh cửa mở rộng để đón nhận thương yêu. Cám ơn e mail giúp những người có lòng đến được với nhau. Cám ơn tất cả những nhân duyên đã làm nên sự sống, làm nên cuộc đời.

Hayward, nắng ấm vẫn còn đượm tình Lam, 22.4.2004.

---o0o---

Giấy Rách Phải Giữ Lấy Lề

Nội dung của đề tài nêu trên không mới lạ gì cả nhưng, theo ý riêng của tôi, vẫn là bài học rất có giá trị và bổ ích cho chúng ta. Bởi vì qua những thăng trầm của cuộc sống, qua bao biến chuyển của thế đạo nhân tâm, ai cũng nhận ra cái lẽ phải hằng cửu của câu châm ngôn này. Đó là bản chất tốt đẹp của con người, của sự việc cần được duy trì dù trải qua bao ba động của thời thế hay biến thiên của hoàn cảnh. Đó là đạo tình còn sót lại sau những đổi thay vốn là bản chất thường tình của thế gian tạm bợ. Có còn gì đâu, mà tranh hơn thua, phải quấy.

Trăm năm còn có gì đâu

Chẳng qua một nắm cỏ khâu xanh rì

Người xưa đã từng nhắc nhở chúng ta như vậy. Ngay chính đức Bổn Sư cũng có lời huấn thị, chư vị Tổ sư cũng thường nhắc nhở hậu sanh:

Một ngày trôi qua

Mạng sống giảm dần

Như cá thiếu nước

Đâu có vui gì

Hãy thường quán chiếu

Cuộc sống vô thường

Siêng năng tinh tấn

Hành trì tu tập để vượt tử sanh, để lìa phiền não .

Bài viết này, xin được gửi đến những anh chị Huynh trưởng trẻ, mang đầy nhiệt huyết muốn phụng sự Tam Bảo, phụng sự tổ chức trong đường hướng giáo dục cho thế hệ trẻ được vững niềm tin và tràn nhuệ khí.

MỘT CHÚT QUÁ KHỨ

Hồi tưởng chuyện xưa không biết vì sao, lúc đó, vào năm 1976, anh Minh Dũng (Phú Toàn Cường) và chị Thuỳen Vị (Nguyễn Thị Ngà) không phạt tôi quỳ hương trước chánh điện của Niệm Phật Đường Từ Quang ở San Francisco? Nghĩ lại thấy mình quả thật to gan, lớn mật, không biết trời cao đất dày gì cả. Đó là thời gian Gia đình Phật tử Cựu Kim Sơn mới bắt đầu sinh hoạt, song hành với đơn vị Long Hoa ở chùa Việt Nam tại Los Angeles. Tôi thức gần suốt một đêm, cố moi lại trí nhớ và hiểu biết của mình, để vẽ lại mẫu cờ của các Đoàn trong một đơn vị Gia đình Phật tử. Lại còn bày đặt, đặt tên cho mỗi Chúng, Đội của ngành Thiếu. Ngoài ra còn nhờ người may cho mình một bộ đồng phục để sinh hoạt vào ngày cuối tuần. Tôi tưởng, trên xứ Mỹ, lúc đó chỉ có mình tôi là người am tường hơn ai hết về tổ chức Gia đình Phật tử. Sau này, mới biết mình đã gặp thứ thiệt mà không hay! Cũng may, vài tháng sau, tôi chọn con đường xuất gia nên xếp bộ đồng phục, vùi đầu vào kinh kệ, giáo lý, vì thế quý anh chị Trưởng lớp trước không có cơ hội để biết hết cái dở, cái đại dột của tôi.

Nhưng phải công nhận, tôi có nhiệt tâm, một loại nhiệt tâm mà tiếng Anh gọi là innocent, hồn nhiên, vô tội vạ. Chỉ biết làm việc với tâm nhiệt thành, vui vẻ của mình. Khoảng vài năm sau, có lần, một số Anh (không thấy có Chị nào) ghé chùa Từ Quang thăm thầy Viện trưởng, tôi được biết đó là quý anh Huynh trưởng, trong đó có anh Đặng Đình K. thuộc miền Vĩnh Nghiêm ở quê nhà, mà tôi đã biết từ trại ty nạn, nay lãnh trách nhiệm đi vận động để thành lập Ban Điều Hợp Gia đình Phật tử Việt Nam tại Hoa Kỳ. Không biết sau này công việc tiến hành ra sao cho đến khi đại hội đầu tiên của GDPT Việt Nam tại Hoa Kỳ, họp tại Dallas vào năm 1983, ghi dấu một sự kiện lịch sử là sự ra đời của hệ thống tổ chức màu Lam trong cộng đồng Phật giáo nơi xứ người. Theo hiểu biết của tôi, đó là những vận động, sinh hoạt rất sớm tại Hoa Kỳ thể hiện kỳ vọng chung là mong được thấy sự tái xuất hiện của tổ chức Gia đình Phật tử với hình ảnh những chiếc áo Lam đáng nhớ.

Đó là những chuyện thuộc về dĩ vãng xa xôi, gần 30 năm, mà tôi cảm nhận như chuyện vừa mới qua. Thế mới biết quá khứ mà đượm tình Lam thì luôn hiển hiện dù cho ký ức vẫn bất phục tuổi tác. Quý anh chị ở đâu cả rồi, có được khỏe không? Tôi vẫn thương quý những tấm chân tình đó.

Hiện Trạng Trước Mắt

Hẳn nhiên, phải có một chút nhân duyên nào đó khiến tôi vẫn còn nhớ đến quý Anh Chị lớp trước, và nay được hân hạnh gần gũi, sinh hoạt với tập thể quý Anh chị Huynh trưởng trước sau trong mấy thập niên là khoảng thời gian nối liền hai thế kỷ.

Hôm trước, dự lễ Phật đản, nghe anh Tâm Nghĩa (Ngô Văn Quy) giới thiệu đoàn vũ của Long Hoa trải qua ba thế hệ, liên tục đóng góp cho sinh hoạt của tập thể áo Lam. Long Hoa vẫn còn giữ được tiếng tốt như ngày nào, từ khi được cố Hòa thượng Thiên Ân đem tình thương nuôi dưỡng dưới mái chùa Việt Nam. Nhờ anh Tâm Nghĩa tài ba mà cũng nhờ các Em trong đoàn vũ có lòng muốn giữ gìn những nét đẹp của văn hóa Việt Nam trên xứ người, cả hai đã khéo phối hợp, nuôi dưỡng lẫn nhau.

Bây giờ, tôi xin mời quý Anh Chị nhìn lại hiện trạng sinh hoạt của chúng ta, theo cách “ôn cố tri tân” để thăng tiến tổ chức, làm đẹp cuộc đời. Thông qua Tiểu Ban Đề Án Phật Sự, tôi có mấy suy nghĩ nhỏ bé xin được chia sẻ với quý Anh Chị Huynh trưởng trong Đại Hội này.

1. Về Phương Diện Tu Học: Đây không phải là việc mới mẻ gì vì trong kỳ Đại Hội nào chúng ta cũng lặp đi, lặp lại lời kêu gọi nhau chuyên tâm vào việc tu học Phật Pháp, làm gương cho các em đoàn sinh. Chỉ có điều, mình cần nhìn lại - một cách thành thật là chúng ta đã thực hiện được bao nhiêu phần trăm những đề án đã đưa ra trong các Đại Hội vừa qua.

Theo tôi, việc tu học trước hết là đáp ứng cho chính bản thân. Lợi ích thiết thực là có tu học, mình mới sống cuộc sống an vui, yên ổn, hạnh phúc ngay trong đời sống hiện tại. Khi thực tập Phật pháp, mình có khả năng giữ được ba nghiệp thanh tịnh, không để những thị phi của thế gian làm giao động tâm mình, đưa mình đến khổ não. Do đó, người Huynh trưởng cần có thời khóa tu tập cho riêng mình. Dứt khoát như vậy. Mỗi ngày, bao nhiêu phút tịnh tâm. Mỗi tuần, đi chùa mấy lần. Nếu cần, mỗi Huynh trưởng nên có một sổ Công Phu. Cuối năm, cùng nhau ngồi lại tính sổ để khuyến khích, yểm trợ nhau. Tôi hoàn toàn không có ý đưa ra đề nghị để làm khó dễ anh chị đâu. Nhưng tình thật, rất muốn mời anh ngồi xuống, mời chị ngồi xuống, mình cùng tìm kiếm một phương thức sinh hoạt tâm linh nào, vừa thích hợp cho đời sống bận rộn ở xã hội Tây phương, vừa nâng cao phẩm chất trí và hạnh của người Huynh trưởng.

Thường thường thì các em Đoàn sinh nhìn quý Anh Chị để học hỏi, để noi gương. Ngày trước, tôi nhìn anh Thiệu để học tính điềm tĩnh, nhìn chị Trà để học hạnh thương yêu. Bây giờ, tôi nhìn anh Hà, anh Tín, anh Luân để học đức hy sinh, lòng nhẫn nại. Nhìn chị Hoài Chân, Thúy Nga để thấy một hình ảnh

khoan dung, hòa thuận. Luôn cả nơi quý anh chị Huynh trưởng lớp sau như Nguyên Bảo, Quảng Ý, Quang Hưng tôi đều muốn học những hạnh tốt, những cách làm việc có khoa học và thực tiễn. Những đức tính trên sở dĩ có được đều do việc thường xuyên tu tập, hành trì. Nếu không thương các Em, ai mà chịu hy sinh? Nếu không quý Tổ Chức, ai mà chịu thức khuya dậy sớm để soạn chương trình trại Hè, làm báo Chu Niên? Như thế, tu tập tức là uốn nắn, là huấn luyện chính mình. Do đó, về phương diện tu học, tôi xin có mấy đề nghị sau đây:

Thứ nhất, chúng ta cố gắng “giữ lấy lẽ,” tức là cứ theo bốn bậc Kiên Trì Định Lực để trau dồi Phật Pháp nhưng thêm phần thực tập. Tôi mong quý Anh Chị dành thì giờ đến chùa tham dự các lớp Phật Pháp, các ngày Tu Tập, khóa Bát Quan Trai, tụng kinh, ngồi thiền, tu pháp môn nào cũng được nhưng phải có hướng đi rõ rệt, có sự ký thác rõ ràng, để cho thân khẩu ý càng ngày càng được thanh tịnh.

Hai là, nội dung việc tu học nên gắn với việc ứng dụng vào thực tiễn, rèn luyện bản thân, do đó, một số đề tài cần phải thay đổi. Ví dụ như, chú trọng đến Bát Chánh Đạo để đào sâu vào phần chánh kiến, chánh niệm, chánh ngữ. Có thể bớt đi những đề tài nghiêng về triết lý trừu tượng như Thập mục ngư đồ, kinh Hoa Nghiêm.

Ba là, để việc nhận xét và đánh giá về năng lực, phẩm chất hay nỗ lực đóng góp của mỗi đối tượng thêm chính xác, tôi xin đề nghị nên có phần ý kiến của Thầy/Cô Cố vấn Giáo hạnh trong những lần xét cấp cho Huynh trưởng hay trưởng thường đoàn sinh. Điều này làm tăng thêm tính chất địa phương và cộng đồng của việc xét định.

2. Về Phương Diện Sinh Hoạt: Không biết đã đến lúc chúng ta cần phải “cẩn rãng” để nhìn nhận một sự thật chưa? Boring. Boring. Boring. Đó là tiếng chuông các Em gióng lên, nhẹ nhàng và từ tốn, nhưng dứt khoát và rõ rệt. Được rồi, không sao cả, we hear you. Các em mà còn nói ra được là chúng ta còn có cách. Tệ hại hơn là “âm thầm” nghỉ ở nhà, ngưng sinh hoạt luôn. Cá nhân tôi, nhiều đêm cũng nghĩ nát óc, cố tìm cách cải tiến phương pháp sinh hoạt cho các Em đỡ chán, đỡ buồn. Về phần Phật Pháp, việc hướng dẫn cũng có vấn đề làm tôi khổ tâm lắm, quý Anh Chị à. Minh hiểu thì thấy quá quý, quá hay với bài Sám Hối, nhưng các Em không được như thế. Nên, trong thời kinh cầu nguyện, tôi phải dậm vào vài câu tiếng Anh, tập các Em lặp lại một đoạn quy y Tam Bảo để các Em hiểu được phần nào nội dung của nghi lễ. Tôi hiểu điều đó lắm, đây là khó khăn chung cho tất cả chúng ta mà. Vì vậy, chúng ta phải cải tiến nội dung và phương thức sinh hoạt thì mới giữ được tinh thần Đoàn sinh. Xin mạo muội đề nghị:

a. *Với đoàn sinh ngành Thiếu:* Chúng ta nên có những sinh hoạt mang tính cách xã hội để các Em có cơ hội tiếp xúc và hơn thế, cộng tác với thực tế bên ngoài. Tôi thấy, một lần trong kỳ nghỉ, các em học sinh một trường Trung học được một vị giáo sư dẫn đi làm nhà cho vài gia đình người Mỹ ở vùng biên giới gần San Diego. Làm xong, hình ảnh, tin tức được đưa lên mặt báo, các em học sinh lên tinh thần, vui vẻ, kỳ nghỉ hè sau muốn đi nữa. Vì sao? Các em thấy mình “bigger than life,” lớn hẳn lên. Tuổi trẻ là như vậy, muốn làm “một cái gì” cho xã hội. Các em cảm thấy hãnh diện khi được đóng góp bằng chính bàn tay, con tim của mình cho tập thể.

Với lại, tuần nào cũng sinh hoạt một chỗ, gặp nhau trong khung cảnh quá quen thuộc, các em thấy nhàm chán. Chúng ta cần thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt bằng cách, hàng tháng, chúng ta chỉ sinh hoạt thuần túy theo chương trình ba tuần thôi. Còn một tuần, đưa các Em ra ngoài công viên, đi thăm các ngôi chùa hay bảo tàng viện để các Em có cơ hội học hỏi thêm về các lãnh vực khác. Quan trọng hơn nữa, để các Em có cơ hội thay đổi không khí, đỡ chán, đỡ buồn. Như trong một buổi văn nghệ, lâu lâu chúng ta cũng nghe câu: thưa quý vị, để thay đổi không khí, chúng tôi xin giới thiệu một màn hài kịch hay tân cổ giao duyên sau khi đã nghe một loạt 3, 4 bản tân nhạc. Chỉ ngồi với nhau mấy giờ đồng hồ thôi, mà mình còn muốn thay đổi không khí, hưởng hò các Em sinh hoạt từ năm

này qua năm khác mà nội dung không thay đổi, không có sự mới mẻ, vui tươi, thích thú thì làm sao các Em chịu đựng được! Tôi xin phép được nhân danh các Em để xin quý Anh Chị can đảm, mạnh dạn làm cuộc “cách mạng” đổi mới này.

Thêm nữa, kinh nghiệm cá nhân cho thấy, khi chúng ta đóng góp vào những công tác xã hội thì chính quyền địa phương có thiện cảm với tổ chức chúng ta. Khi cần xin phép để tổ chức những buổi sinh hoạt công cộng, chính quyền cũng sẽ đồng thuận và yểm trợ chúng ta. Do đó, trong những chương trình như “Làm Sạch Thành Phố” hay làm đẹp công viên, bãi biển, chúng ta có thể đưa các em Đoàn Thiếu tham dự, hỗ trợ cộng đồng. Chỉ mấy giờ đồng hồ vào ngày cuối tuần thôi! Đi làm các công tác như vậy, đã vừa vui mà vừa có lợi ích. Như kinh nghiệm nội bộ, khi đạo tràng Hayward tổ chức những buổi Cơm Chay Thân Mật, ba tháng một lần, các em Đoàn sinh đến phụ giúp, mặc đồng phục áo ngắn có phù hiệu Hoa Sen, ai nhìn cũng khen, và các Em rất vui. Nhất là bậc phụ huynh, cảm thấy hãnh diện vì con em của mình hiếu thảo, biết lễ phép, khiêm cung. Đó là tinh thần tập thể mà chắc chắn tổ chức chúng ta không thiếu qua các sinh hoạt ngày Hiếu, ngày Hạnh, ngày Dũng hay bán hương, bán xì dầu để gây quỹ cho Đoàn. Vui ơi là vui!

b. Với đoàn sinh ngành Oanh: Ngó bộ, hai chữ “Tình Thương” hay châm ngôn “Hòa Tin Vui” không đủ sức hấp dẫn, làm cho các Em vui vẻ, phấn khởi khi được cha mẹ “nài nỉ” lên xe chở đi sinh hoạt vào ngày cuối tuần! Tôi thật tình khâm phục các Chị huynh trưởng ngành Oanh. Bên phía Oanh vũ nam, tôi còn thấy các Em chơi banh, phá phách, đùa giỡn với nhau. Hôm trước, thấy các em tập võ Vovinam, em nào em nấy, mặt đỏ gay lên, cứ nhìn đồng hồ trông cho hết giờ. Nhưng vài tuần sau đã thấy các em chịu mặc đồng phục, chạy nhảy tập luyện. Còn không biết với các em Oanh vũ nữ thì mình có thể làm gì để cho các Em vui vẻ, thoải mái. Chỉ xin được nêu lên đây vài nhận xét và vài sinh hoạt đã được áp dụng, thấy có chút hiệu quả khiêm nhường thôi.

Trước hết, thời lượng của mỗi loại hình sinh hoạt nào dành cho ngành Oanh không nên quá dài, quá lâu, nhất là phần Phật Pháp. Chừng ba mươi phút trở lại là vừa, xong, nên đổi qua phần sinh hoạt khác. Có phần song ngữ thì các Em mới hiểu được, hiểu rồi thì mới thích. Đó là nguyên tắc chính yếu. Mình đang ở xã hội Tây phương, mỗi ngày các Em đến trường, giao thiệp với bạn bè người bản xứ, và chỉ gặp chúng ta bốn giờ đồng hồ trong một tuần lễ. Thử hỏi, làm sao mà bắt buộc các em có cung cách “Việt nam trăm phần trăm” được. Do đó, phải hiểu tâm lý và hoàn cảnh của các Em, rồi mới có thể thực hiện với các Em phương thức sinh hoạt thích ứng.

Thứ đến là nội dung sinh hoạt dành cho các Em. Theo thiên ý, những sinh hoạt nào trọng về thực tập, có hoạt động, như tập làm bánh, học võ thuật, làm vệ

sinh nơi công cộng, làm công quả dễ tạo được một không khí sinh hoạt ganh đua hào hứng dẫn đến sự phấn khởi chung cho tập thể. Hiện nay, đơn vị Chánh Đức đang thí nghiệm các sinh hoạt đó. Hàng tháng có buổi Sinh Nhật tập thể cho Huỳnh trưởng và Đoàn sinh, có bánh, có đèn, coi cũng vui lắm. Thịnh thoảng, lại đưa các Em đi lên tu viện Kim Sơn, thăm chùa Đức Viên. Đơn vị Chánh Tâm thì có chương trình dắt các Em đi picnic, bơi thuyền và tổ chức buổi lễ liên hoan ra trường cho Tân Khoa. Cũng thấy có bánh, có quà, ai cũng vui cả. Chung quy, tuổi trẻ thường ham vui, mà mình cung cấp những sinh hoạt “vui” là ăn khách, là hấp dẫn được các em. Điều khéo léo là trong cái Vui mình dạy các em điều tốt để Học, để các em khi lớn lên theo đúng con đường Chánh Pháp.

3. Về phương diện nghi lễ: Tôi nhận thấy rằng, chúng ta đã có bài Sám Hối bằng tiếng Việt, và dường như những bài tụng khác chúng ta cũng cố gắng dùng bản tiếng Việt, để người tụng có thể hiểu được ý nghĩa của những lời kinh sám. Như vậy, trong buổi lễ thọ cấp, chúng ta cũng nên dùng bản tiếng Việt của bài tụng Lăng Nghiêm, thay vì bài tụng bằng âm chữ Hán. Như chúng ta đều biết, đa số hàng Huỳnh trưởng trẻ, đang sinh hoạt ở Tây phương, trình độ tiếng Hán không được cao lắm; do đó, thay bài tụng Lăng Nghiêm âm Hán bằng bài dịch chữ Việt thì có hiệu quả nhiều hơn. Tôi xin đính kèm dưới đây để quý Anh Chị chiêm nghiệm, tham khảo.

Thưa quý Anh Chị Huỳnh trưởng,

Một vài điều thô thiển xin được chia sẻ với quý Anh Chị để chúng ta cùng nắm chặt tay nhau trong mọi sinh hoạt giáo dục, nuôi dưỡng thế hệ trẻ có đời sống an lành với niềm tin trong sáng của đạo Phật.

Cầu chúc quý Anh Chị và Đại Hội được nhiều an vui và thành công.

Hayward ngày 29 tháng 7 năm 2004

---o0o---

Phụ Bản

Bài tụng Lăng Nghiêm bằng tiếng Việt

Nam mô Lăng nghiêm Hội thượng Phật Bồ tát

(3 lần)

Tâm Chánh Định như như bất động

Phật Ba Thân nhân thể khó tìm

Trăm ngàn muôn kiếp đảo điên

Vô minh dứt sạch, chứng liền Pháp Thân.

Nay con nguyện chứng ngôi Chánh Giác
Độ chúng sanh như cát sông Hằng
Thân tâm này nát như trần
Hong ân chư Phật chút phần báo ân.
Cung thỉnh Thế tôn lại chứng minh
Đời năm trước con xin vào trước
Một chúng sanh quả Phật chưa thành
Con nguyện không chứng vô sanh niết bàn.
Đại hùng, Đại lực, Đại từ bi
Giúp con dứt sạch sân si buồn phiền
Để sớm được lên miền thượng giác
Ngôi đạo tràng bát ngát mười phương
Hư không có thể tiêu tan
Nguyện con kiên cố không hề lung lay.
Nam mô Thường trụ Thập phương Phật
Nam mô Thường trụ Thập phương Pháp
Nam mô Thường trụ Thập phương Tăng
Nam mô Thích ca Mâu ni Phật
Nam mô Phật đánh Thủ lãng Nghiêm
Nam mô Quán thế Âm Bồ tát
Nam mô Kim Cang tạng Bồ tát.

Lúc bảy giờ, từ nhục kế của Phật phóng ra hào quang trăm báu với hoa sen ngàn cánh. Trong mỗi hoa sen, có Hóa Phật ngồi, từ đánh Hóa Phật phóng ra mười đạo hào quang trăm báu. Mỗi đạo hào quang hiện ra nhiều thân Kim Cang Mật Tích, ông bùng núi, ông cầm xử vân vân, đứng khắp cõi hư không. Đại chúng trông thấy, vừa mừng vừa sợ, đều cầu Phật thương xót che chở, và một lòng lắng nghe Phật nói thần chú:

Án, a na lệ, tỳ xá đề, bệ ra bạc xà ra đà rị, bàn đà bàn đà nê, bạt xà ra bàn ni phân. Hổ hồng đô lô ung phân, ta bà ha (3 lần).

---o0o---

Phân VI - Tình Lam Thắm Thiết

Giữ Vững Tình Lam

Kể ra tôi cũng tệ thiệt! Từ lúc, sắm được bộ máy computer, nhờ bạn thiết lập hệ thống email, Internet, tính đến nay cũng đã hơn cả năm, vậy mà chưa lần nào tôi có ý mời computer ly nước đá chanh, cây cà rem hay nói ra một lời cảm ơn. Cho đến mấy dạo gần đây, trong đêm tối một mình, ngồi đọc những dòng tâm tình của quý anh chị Huỳnh trưởng trên Diễn Đàn Lam, từ Canada đến Úc châu từ Oklahoma City đến San Diego, hay từ những địa danh mà tôi mới được nghe lần đầu, tôi chợt thấy rất vui và biết ơn máy móc. Nhờ kỹ thuật tân tiến mà tôi có thể nhận được tin tức, kể cả những lời tâm tình của Chúc Nhiệm ở Úc, Thiện Trí ở Đức, đọc được thắc mắc, ý kiến của anh Thiện Hải, chị Tâm

Phùng, Thiệu Lực, Nguyễn Túc, v.v... Xa thiệt là xa, vậy mà nhờ có phương tiện, chúng ta đã thấy như thật gần nhau.

Qua những lần trao đổi trên Diễn Đàn Lam, tôi hân hạnh đọc được những lời lẽ chân tình của quý anh chị, như là những lời an ủi, khuyến khích rất lớn lao. Phần riêng, tôi xin cảm ơn những lời thăm hỏi và nhân dịp này tâm tình với anh Thiệu Lực Nguyễn Văn Thành về nỗi thao thức chung của chúng ta mà anh đã nêu ra trong thư ngày 15.4.1998. Đó là: *“làm thế nào để vuông tròn bốn phận mà không chia rẽ nội bộ, tổ chức của chúng con? Tương lai tổ chức GDPT Việt Nam sẽ đi về đâu? Công ơn thầy tổ, tiền nhân gầy dựng tổ chức vững mạnh trong hơn nửa thế kỷ qua có lẽ một sớm một chiều tan thành mây khói.”* Cuối cùng, anh chấm bằng câu: *“Đây là những điều trăn trở mà con không biết hỏi ai bây giờ?”* Và anh lại chọn tôi trong tinh thần *“chọn mặt để gởi, không phải một bao tải vàng mà là một tảng đá”* để báo hại tôi thao thức mấy đêm nay. Kể ra anh cũng hay thiệt. Trong thư trước, tôi chưa biết hỏi ai về vấn đề này, thì bây giờ anh lại hỏi tôi. Tuy vậy, anh Thiệu Lực à, tôi tin rằng chúng ta đã can đảm đặt ra câu hỏi, thì không chừng trong câu hỏi đã có sẵn câu trả lời cho anh và, hy vọng, cho cả tôi nữa.

Tôi xin làm nhiệm vụ trong phần của tôi. Trước hết, khi cần nhận định, phân tách và đánh giá đúng đắn sự việc cần phân biệt sự việc ấy thuộc bản chất vì chính là thực chất cơ bản của sự việc hay chỉ là hiện tượng tức là những biểu hiện bên ngoài không phản ánh thực tại hàm chứa. Hơn nữa, theo tôi, chúng ta nên nhìn vấn đề sinh hoạt của tổ chức GDPT hiện nay theo tinh thần giáo lý, nghĩa là nhìn kiểu chạy, nhìn với tình đạo, nhìn bằng tình bao dung giữa những người có chung lý tưởng giáo dục tuổi trẻ thành những con người tốt cho xã hội.

Những sự việc không hay, thậm chí có người cho rằng đây là “gia đình phật tử nạn,” xét cho cùng cũng chỉ là mặt hiện tượng có thể xảy ra trong quá trình hoạt động của tổ chức. Đâu phải từ trước, trong thời gian nửa thế kỷ vừa rồi, gia đình phật tử không gặp những cơn phong ba trong nội bộ, làm nguy hại cho tổ chức. Vậy mà, đâu lại vào đấy. Khi cơn bão qua, huynh trưởng, đoàn sinh lại đến chùa tiếp tục tu học, sinh hoạt bên nhau. Truyen tranh danh đoạt lợi là chuyện của thế giới ta bà, lúc nào mà chẳng có. Chuyện hơn thua, bỉ thử nơi nào mà chẳng xảy ra, hơi đâu mà chúng ta quan tâm cho mệt. Tốt hơn chúng ta nên dành năng lực, thì giờ để hoàn thành công tác giáo dục tuổi trẻ, làm cho đẹp hơn, cho hay hơn.

Như tôi đã nói, mục tiêu của tổ chức GDPT là đề ra một đường lối, một phương thức giáo dục dành cho giới trẻ, nghĩa là hướng đến việc tốt, việc lành theo tinh thần Phật pháp. Không phải những người tiền phong đưa ra châm ngôn Bi Trí Dũng hay năm điều luật cho Huynh trưởng và đoàn sinh ngành Thanh, Thiếu chỉ để trang trí mặt ngoài. Theo thiên ý của tôi, đó chính là nền tảng tinh thần, là sức mạnh chủ yếu khiến cho tổ chức màu Lam thành hình, phát triển và có mặt suốt năm mươi năm qua và mãi mãi về sau. Đây chính là nội dung căn bản để chúng ta y cứ vào mà dự toán, khai triển mọi hoạt động, ngắn hạn hay dài hạn, để làm đẹp tổ chức, làm lợi cho cuộc đời. Đây cũng là mẫu số chung để chúng ta đoàn kết, tạo sự tương kính, cùng nhau tu học chánh pháp. Cho đến lúc nào chúng ta đánh mất niềm tin vào Phật pháp, xao lãng hay bỏ quên những giá trị cao quý này, lúc đó mới thật đáng lo. Còn đối với những hiện tượng do mạnh động mà có, một vài hình thức chia rẽ chưa chắc đã làm lung lay những thành tựu do công lao của tiền nhân mà có. Chúng ta hãy vững lòng tiếp tục sinh hoạt, lo hướng dẫn các em đoàn sinh tập đọc i tờ, tập tụng bài kinh sám hối, tập làm việc lành.

Đó là phần riêng của tôi. Tôi mong nghe được những ý kiến của anh. Và nếu có thể, mong rằng chúng ta qua Diễn Đàn Lam có thể trao đổi, lắng nghe những lời tâm tình thiết tha của nhau. Ít ra, bằng cách mở rộng con tim, cho sự thông cảm tràn vào, chúng ta cũng sẽ cảm thấy ấm lòng đôi chút giữa lúc nhiều khó khăn, trở ngại này.

Hơn bao giờ hết, chúng ta hãy cố gắng giữ vững tình Lam. “Xin cảm ơn my dear Computer.”

Hayward, ngày 28.4.1998

Có Lợi Gì Khi Chia Năm Xẻ Bảy?

Trước hết, xin được nói rõ, nói thiệt: Đây chỉ là một suy tư nhỏ chứ không phải là một câu hỏi được đặt ra cho cá nhân hay cho đối tượng nào. Sở dĩ xin được minh định như vậy là vì tôi chỉ muốn có được cơ hội tâm tình với quý anh chị Huỳnh trưởng trên Diễn Đàn Lam hơn là đặt vấn đề, hoặc tệ hơn nữa, là cật vấn nhau.

Ai cũng rõ câu nói nghe đã quá nhiều lần: *đoàn kết là sống, chia rẽ là chết*. Và ai cũng biết, trong ba mươi sáu kế trong Tôn Tử binh thư thì việc gây ly gián, tạo sự bất hòa trong hàng ngũ đối phương thường hay được sử dụng để làm suy yếu sức mạnh đề kháng, cuối cùng đưa đến tình trạng tan vỡ và đối phương bó tay đầu hàng. Trở lại với thực tại, trong sự sinh hoạt của tổ chức Gia đình Phật Tử, thì tinh thần Lục Hòa và ý thức đoàn kết được xem như bài học quý giá nhất để trao truyền cho thế hệ mai sau. Hiểu được như thế thì chúng ta cũng cần ghi nhớ đừng để tình trạng phân hóa, chia rẽ xảy ra trong tổ chức.

Đáng buồn, và đáng tiếc, là sự chia năm, xẻ bảy trong tổ chức đang xảy ra làm suy sụp tinh thần Huỳnh trưởng các cấp và gieo vào tâm tư của các em Đoàn sinh một ấn tượng không đẹp. Thực ra, xét về mặt bản chất của quá trình phát triển, tôi cho rằng đây cũng chỉ là một hiện tượng nhất thời, rồi mọi manh động cũng sẽ lắng dịu, bao nhiêu ý đồ cũng sẽ tiêu tan, và cuối cùng, căn nhà Lam sẽ mãi mãi là chốn hiền hòa, thân thương cho chúng ta họp mặt. Nhưng khi đối diện với một khuôn mặt trẻ trung, trước câu hỏi ngây thơ của một em đoàn sinh mà tâm hồn trong trắng như tờ giấy thì tôi lại thấy bối rối. Không biết sự phân hóa ấy có phải là tình trạng chung trong quá trình phát triển của bất cứ tổ chức,

đoàn thể nào hay lại là hình tượng của những con ma tham lam, sân hận giữa cuộc đời ô trọc này.

Vì vậy, sáng thức dậy viết mấy dòng này, trước như một lời tâm tình, sau mong quý anh chị Huynh trưởng hữu tâm, còn thương tổ chức giúp cho tôi vài ý kiến xây dựng để giải tỏa nghi ngờ. Đài Lục Hòa còn đó, lời phát nguyện vẫn còn đây, còn được ôn tập, đọc đi đọc lại hàng tuần, vậy mà sao trong khi tiếp xúc với nhau những tranh dành hơn thua, ganh ghét, bĩ thử vẫn còn hiện rõ trong lời nói, qua việc làm? Chỉ có vỏ bên ngoài, múa may quay cuồng, còn nội tâm thì trống rỗng, thậm chí đã có những mưu đồ bất chánh mà vẫn còn huyênh hoang hộ đạo, độ đời, đưa tổ chức đến nơi xán lạng? Còn đâu là những lý tưởng cao cả mà khi còn trẻ, bắt đầu sinh hoạt với gia đình Lam, đã xem như là khuôn vàng thước ngọc cho cuộc đời mình.

Tôi còn nhớ một kinh nghiệm bất ngờ mà tôi học được trong một buổi lễ cầu nguyện tại chùa. Vì nơi chốn chật hẹp nên những buổi lễ tuần thất ở đây thường được làm chung trong một buổi tụng kinh cầu nguyện thường lệ. Hôm đó, nhằm ngày thứ sáu và lại có đến 5 gia chủ xin lễ. Như thường lệ, năm khung hình người quá vãng ở nhiều lứa tuổi, nam có nữ có được đặt trên bàn linh,

trước bàn thờ Phật với hương đèn, hoa quả. Trông tựa như hình ảnh một bữa cơm chung của một đại gia đình, có đầy đủ ông bà, cô dì và cháu chắt. Tôi nhìn thẳng vào và chợt hiểu ra, rằng: chết và sống có khác chi đâu! Nơi nào có sự hòa hợp, thương yêu thì nơi đó sẽ có sự hiện diện của Phật Pháp, có niềm tin, có sức sống.

Từ kinh nghiệm đó, và trong bài Phật Pháp hàng tuần, tôi xin bà con Phật tử quán chiếu một hình ảnh đẹp hiển hiện ngay trước mắt mình. Đừng sanh tâm phân biệt mà tạo hố ngăn cách với nhau. Xin hãy nhìn chừ hương linh đang có mặt bên nhau như trong gia đình, cùng mời nhau chén cơm, ly nước, nhất là cùng cảm nhận được gặp Phật Pháp, để đời đời làm bạn đạo với nhau. Người chết làm được, chẳng lẽ người sống chúng ta lại thúc thủ?

Trời sắp sáng rồi. Xin ánh bình minh và thiện niệm trên đời soi sáng những tâm hồn còn đặt niềm tin vào Đạo pháp, vào Dân tộc, vào Lý tưởng tươi sáng của Gia đình Phật tử Việt Nam.

---o0o---

Tình Lam Giữa Cuộc Đời

Sáng nay thức dậy, tôi nghe tiếng chim hót trên cành cây sau căn phòng nhỏ. Ngồi dậy, đi ra bên ngoài, và thấy bầu trời trong xanh. Nhìn qua phía bên kia, một chút màu vàng cam của ánh mặt trời bắt đầu nhô lên sau dãy đồi. Tôi bỗng nghĩ đến những người bạn áo Lam đang ở những nơi khác. Nào là mấy bài thơ thật hay, thật dễ thương. Nào là tâm tình thương mến an ủi nhau, khuyến khích nhau giữ vững tình Lam đang trong cơn sóng gió. Có lý do nào tạm gọi là chính đáng, đúng đắn khiến chúng ta dứt bỏ những liên hệ thân thương, nở lòng quay mặt lại với nhau? Ít ra, tôi cũng cảm thấy ấm lòng khi nhớ lại một lần trại ở miền nam Cali.

Thời gian là vào khoảng tháng 11 của năm nào, trong dịp trại huấn luyện A Dục, Lộc Uyển. Đêm cũng đã khá khuya, tôi như mơ màng, cố dỗ giấc ngủ thì nghe bên cạnh có tiếng bàn thảo. Càng chăm chú nghe, tiếng bàn thảo càng rõ hơn. Thì ra, đó là buổi họp khuya của Ban Quản Trại. Cũng bình thường thôi, có trại nào, dù là họp bạn, huấn luyện, mà Ban Quản Trại có thể ngủ trước 2 giờ sáng mỗi đêm. Tôi vốn yếu sức nên ‘sợ’ điều đó lắm, biết mình không làm được nên cũng có đôi chút cảm phục. Thêm một trời mền thương.

Đó là tinh thần hy sinh đáng quý của người Huynh Trưởng. Các em trại sinh chắc đã lăn ra ngủ hết rồi. Các em đâu có lo gì công việc bề bộn của ngày mai, cùng lắm thì chỉ có bài thi, có trò chơi lớn. Ôi, với người lạc quan thì những thứ đó như một cái gì xa xôi, cách cả mấy ngàn năm ánh sáng, hãy ngủ cái đã! Tâm hồn vô tư của các em thể hiện trong các ngày trại một cách rõ ràng. Lo lắng cũng có đôi chút nhưng ít khi thấy các em lộ ra nét sợ hãi, buồn phiền vì biết rằng... chung quanh là tình thương bao la của anh chị, của bạn bè. Trong khi đó, trách nhiệm nằm trên vai người Huynh Trưởng. Phải lo liệu mọi việc, chạy đôn chạy đáo, mong sao cho mọi sự đều được tốt đẹp - cho đến ngày bế mạc trại.

Mời bạn đi thăm vài khuôn mặt. Anh là người có bộ mặt xương xương, nghe đâu cũng đã leo đến chức quan ba, quan bốn. Vậy mà, như những Huynh Trưởng khác, anh tình nguyện vác củi để đốt trong buổi lửa trại tối nay. Xếp bàn ghế cho các lớp học. Có lúc còn được nghe hân hạnh khiêng luôn mấy bao gạo 50 pounds từ xe vào bếp cho ban Ẩm thực. Vui vẻ làm, chưa bao giờ chối từ việc gì. Tính tình hơi nóng... một chút xiu thôi, cỡ Trương Phi thời Tam Quốc nhưng lòng dạ thì thẳng băng. ‘Thầy ơi, con nói ra là thôi, không để bụng lâu’, có lần anh đã tâm sự như vậy. Tôi tin điều anh nói, và qua cách hành xử của anh thì chúng ta thấy được điều này. Có ý kiến gì, nói liền với trực tánh, với tấm lòng muốn xây dựng. Đôi khi cũng làm buồn lòng vài ba anh chị khác nhưng ai cũng quý bụng dạ của anh. Gần sáu mươi rồi, tội gì mà làm tôi, làm mọi cho ai! Chỉ vì thương đàn em mà anh đem tuổi già ra đo sức với những đêm trời buốt giá, lạnh lẽo như đêm nay.

Tôi co người lại thêm một chút. Quả thật, tôi đã đoán sai, chắc không làm thầy bói được. Tôi đâu ngờ, trời lạnh dữ vậy, mới tháng 11 thôi mà. Một lát sau, tôi nghe giọng nhỏ nhẹ của một Huỳnh Trưởng trẻ, mà sau này tôi mới biết nhiều và quen thân. Hăng say phục vụ là bản tính của anh, nhất là trong những kỳ đại hội. Mọi việc văn phòng đều có tay anh. Hay nhất là anh có niềm vui khi làm việc và khả năng giữ được niềm vui nên công việc tuy nhiều ma lon g khon g hề bực bội. Tuổi trẻ đầy năng lực, vũng vàng lý tưởng nên cho anh lạc quan dù gặp trở ngại, khó khăn. Đây là điều thuận lợi lớn lao nhất cho anh.

Bây giờ, thì mời bạn đi tham quan nhà bếp. Hồi chiều, tôi đã hơi lo khi rảo quanh một vòng trại. Tôi cũng không nghĩ ra được là làm cách nào mà Ban Âm Thực có thể cung cấp cơm ăn ba bữa, vui cửa vui nhà cho toàn trại được. Tôi đã hơi quá lo. Chuyen đã có một ‘tiểu đội’ các chị lo rồi.

Dường như trời sinh ra chị để lo việc thiên hạ chung quanh. Và chị đi ‘lạc’ vào căn nhà Lam, nghe đâu khoảng lên 8 tuổi, rồi tiếp tục ở lại luôn. Thôi thì lo gì chuyện thất nghiệp, thiếu gì công ăn việc làm đang sẵn sàng dành cho chị. Chị hăng say với công việc cơm nước, lo lắng mọi thứ liên hệ cho cả mấy trăm trại sinh, có khi lên đến cả ngàn. Củ cải, gạo thơm, mấy chai xì dầu... là những toán ‘tiền phương’ của chị. Chung quanh, các ban tham mưu, tình báo, tâm lý chiến luôn có mặt là mấy thùng rau cần, cả chục trái thơm để nấu canh chua... tàu hủ. Kho mận thì đã có cả độn khoai tây, gần một núi tàu hủ đã chiên sẵn, cùng ba bao cà rốt, củ đậu đang nằm yên trong một góc phòng. Chưa hết, theo kinh nghiệm của bao nhiêu năm ‘tác chiến’, khi nào chị cũng ‘thủ’ mấy thùng mì gói chay hiệu Phật Bà Quan Âm phòng khi tiếp tế trên freeway 5 bị kẹt. Và chị không thiếu bạn “đồng minh” sẵn sàng...tay cầm, tay vá, tay nêm gia vị, sát

cánh bên chị. Vui ới là vui khi những lúc bên ngoài thì có tiếng trại ca, còn bên trong các chị cũng dí dỏm kể lại những kỷ niệm của thời...”ba mươi năm về trước, có một lần tui đi trại mà bỏ quên tập nhạc ở nhà, tiếc ới là tiếc, không hát hò gì được cả” và ở đâu chúng ta cũng thấy có nụ cười, có niềm vui ở mọi lứa tuổi.

Nhìn chung, tinh thần hướng dẫn với trách nhiệm của người Huynh trưởng Gia Đình Phật Tử thể hiện rõ nét nhất trong các kỳ trại, lo toan mọi việc cho thế hệ sau. Nhờ đâu mà tinh thần đó ăn sâu trong máu thịt các anh chị? Có lẽ, qua sự tu học, qua chí hướng phụng sự đã được un đúc trong bao nhiêu năm, kể từ khi người huynh trưởng còn là một em Oanh Vũ mới vào đoàn, hay từ khi bắt đầu chấp chững làm việc trong vị trí của một Đội, Chúng trưởng. Cao quý thay giữa cuộc đời vốn có nhiều thăng trầm, thay đổi, buồn phiền, lo lắng, mà căn nhà Lam của chúng ta còn nở được những đóa hoa thơm để cống hiến cho đời.

Viết Từ Đất Trại

---o0o---

Tôi Cũng Có Một Ước Mơ

Bốn mươi năm trước, vào thời điểm này, mục sư Martin Luther King đã nói lên tiếng nói, mong ước cho một xã hội không kỳ thị, có thương yêu giữa những người khác màu da. Bài nói chuyện của ông trước mấy trăm ngàn người ở Lincoln Memorial tại Hoa thịnh đốn với nhan đề “I Have A Dream” (Tôi Có Một Ước Mơ) đã làm xúc động cả trăm triệu người trên thế giới về một mơ ước cho nhân quần, xã hội được sống trong thanh bình, tốt đẹp.

Ngày hôm nay, trong trại Huyền Trang này, quý anh chị trại sinh có ước mơ nào không? Tôi chỉ hỏi “dò đường” vậy thôi, chứ ai mà không có mơ ước cho mình hay đơn vị Gia đình Phật tử mình đang sinh hoạt. Chúng ta mong ước các em Đoàn sinh lớn lên trong một gia đình có sự thương yêu, gần gũi của cha mẹ. Chúng ta mong quê hương của chúng ta có thanh bình, hạnh phúc, và gần hơn, mình mong cho người hàng xóm có nụ cười hoan hỷ, đời sống bớt đi những buồn phiền lo lắng. Với người con Phật và hơn thế nữa, với phát nguyện của người Huynh trưởng, chúng ta tu tập và đem lòng Từ Bi đó trải rộng cho tất cả mọi loài.

Tôi cũng có một ước mơ và xin chia sẻ với quý Anh chị Huynh trưởng Trại sinh trong kỳ trại này. Tôi mơ ước rằng: Trên vùng đất tự do chúng ta đang sống đây, trong mỗi ngôi chùa đều có một Gia đình Phật tử và trong mỗi đơn vị Gia đình Phật tử đó, có (ít nhất) một người đi tu. (Đi tu thiết đó nghe!) Tôi cho rằng, đó là một ước mơ rất bình thường, và vì vậy, tôi đã nuôi dưỡng nó gần mười năm nay.

Tôi cứ cầu nguyện, cứ mong ước cho “mơ” đó thành “thật”. Để làm gì, anh chị biết không? Để thấy sức sống từ bi và trí tuệ của đạo Phật lan rộng, đem yêu thương xóa bỏ mọi đổ kỵ, buồn phiền. Để thấy các em lớn lên trong một xã hội lành mạnh. Thỉnh thoảng, tôi có đi thăm các em thiếu niên ở trong tù. Tôi thấy tội cho các em quá. Lỡ gây lỗi lầm, vào tù, và như vậy là không còn có tương lai tốt đẹp nữa. Tôi chợt nghĩ rằng nếu như những tổ chức nhằm giáo dục và đào luyện nhân cách tuổi trẻ như tổ chức Áo Lam của chúng ta, được phát triển sâu rộng và có sức thu hút mạnh mẽ thì các em sẽ có nhiều cơ hội và triển vọng tránh được những lỗi lầm, những tác động xấu xa từ xã hội hay từ bạn bè. Nếu như hiểu và thấy được lợi ích như trên, chúng ta cần cố gắng hơn nữa vào việc nuôi dưỡng và phát triển những phương thức sinh hoạt phù hợp với đường lối giáo dục của tổ chức Gia đình Phật tử chúng ta, trong đó, các Huynh trưởng và vị Cố vấn Giáo hạnh giữ nhiệm vụ rất quan trọng. Về trọng trách của người Huynh trưởng, chúng ta đã có dịp nghe anh TÂM TỰU Sử Thành chia sẻ rất súc tích trong một khóa học rồi. Ở đây, tôi chỉ muốn đặt một vấn đề: Chúng ta có trại A Dục, Lộc Uyển và cao hơn là Huyền Trang, Vạn Hạnh để đào tạo huynh trưởng các cấp, vậy sao không thấy có trại nào, khóa học nào đào tạo Cố vấn Giáo hạnh? Tôi vẫn nghĩ rằng, không ai sinh ra mà thành Phật được liền. Cần phải tu tập, phải học hỏi.

Đức Bốn Sư chúng ta tu hành trải qua không biết bao nhiêu kiếp mới thành Phật được. Cũng như vậy, đâu phải làm Thầy, làm Sư Cô là có thể đương nhiên trở thành Cố vấn Giáo hạnh liền đâu. Dĩ nhiên, chúng ta không dám lạm bàn về phương diện giới đức, đạo hạnh của quý Ngài. Nhưng ở vị trí một Cố vấn Giáo hạnh, đạo hạnh chỉ là một phần; còn có những phương diện khác như điều hành tổ chức, tâm lý tuổi trẻ, quý Thầy, quý Sư cô cũng cần thông hiểu và áp dụng khéo léo. Được vậy thì quý Ngài có thể, khi cần, giúp đỡ hàn gắn sự nứt rạn do hiểu lầm, xây dựng cho tập thể niềm tin tưởng và thương mến lẫn nhau, và nhất là tạo được mối quan hệ tương kính và tương thân giữa vị Cố vấn Giáo hạnh và Ban Huynh trưởng. Lẽ đó, tôi chỉ mong nêu có những anh chị Huynh trưởng (như anh Tâm K. chẳng hạn) hay Đoàn sinh nào đã có sinh hoạt với tổ chức Gia

đình Phật tử mà phát tâm xuất gia, thì những vị Cố vấn Giáo hạnh tương lai này hẳn am tường hơn ai hết về hoàn cảnh, điều kiện sinh hoạt, và cảm thông được tâm tư của nhau, từ đó sẽ hết lòng thương yêu tổ chức màu Lam.

Ước mơ của mục sư King đến nay đã qua 40 năm vẫn chưa thành hiện thực, và không biết ước mơ của tôi đến bao giờ mới được thành tựu? Cầu Phật gia hộ cho tất cả chúng ta cùng có kiên nhẫn, cùng được cảm thông và gặp nhiều thuận duyên để luôn luôn sống trong tình Lam chan chứa yêu thương và đoàn kết.

---o0o---

Chương Trình Ân Hành Kinh Sách

Tính đến nay, Ban Văn Hóa đã in các tác phẩm tài liệu học Phật dưới đây:

1. Bản Đồ Tu Phật của Thích Thiện Hoa (hết)
2. Luật Sa Di do Thích Trí Quang dịch
3. Kinh Di Giáo do Thích Hoàn Quan dịch
4. Kinh Tứ Thập Nhị Chương do Thích Hoàn Quan dịch
5. Một Trăm Bài Thơ tập I do Thích Từ Lực sưu tập
6. Phát Bồ Đề Tâm do Thích Trí Quang dịch
7. Góp Nhặt Cát Đá do Đỗ Đình Đồng dịch (hết)
8. Để Lại Cho Vui của Thích Nữ Thê Quán (hết)

9. Nghi Thức Tụng Niệm, áp dụng tại Đạo tràng Hayward (hết)
10. Đại Thừa Kim Cang Kinh Luận do Thích Viên Giác dịch (hết)
11. Bài Học Ngàn Vàng của Thích Thiện Hoa
12. Kinh Xuất Gia Công Đức do Minh Lễ dịch
13. Pháp Hành Thiền Trong Phật Giáo do Phạm Kim Khánh dịch
14. Lăng Lồng Nhìn Lại của Thích Từ Lực (hết)
15. Luận Đại Trượng Phu do Thích Trí Quang dịch
16. Tôn Giả A Đề Sa do Thích Hằng Đạt soạn dịch
17. Tu Tâm Dưỡng Tách của Thích Thiện Hoa

Trong thời gian tới chúng tôi dự tính sẽ in lại các tài liệu học Phật dưới đây:

- Kinh Địa Tạng do Thích Trí Tịnh dịch
- Milarepa, Con Người Siêu Việt do Đỗ Đình Hồng dịch
- Kinh Bách Dụ do Thích Nữ Như Huyền dịch
- Một Trăm Bài Thơ tập II do Thích Từ Lực sưu tập
- Đường Vào Nội Tâm của Thích Nữ Trí Hải
- Tại Sao Tôi Đi Tu? của Thích Từ Lực

Song song với công tác ấn hành các kinh sách phổ thông cho vấn đề học tập Phật pháp, chúng tôi cùng xúc tiến in các tài liệu cho việc đào tạo giới xuất gia. Các tài liệu được in lần đầu hay tái bản đều được đánh máy, trình bày trên computer cho được rõ ràng. Do đó, chúng tôi hiện có chương trình trao đổi nhu liệu về các tài liệu này. Quý vị nào cùng có ý kiến như trên, xin vui lòng liên lạc, chúng tôi xin sẵn sàng cùng làm việc với quý vị trong chiều hướng phụng sự Phật pháp.

Thư từ liên lạc, chi phiếu ủng hộ xin đề:

Chùa Phổ-Từ

Compassion Meditation Center

17327 Meekland Avenue

Hayward, California 94541

Điện thoại: (510) 481-7002

Điện thư: (510) 732-2731

E-mail: thichtuluc@yahoo.com

---o0o---

Hết